NECMETTİN ERBAKAN

DAVAM

NE YAPTIYSAM
ALLAH RIZASI İÇİN YAPTIM

DAVAM

NECMETTİN ERBAKAN

Ne Yaptıysam Allah Rızası İçin Yaptım

DAVAM
NECMETTİN ERBAKAN

Milli Gazete Ankara Kitap Kulübü

Yayın Editörü	:	Mustafa Yılmaz
EditörYardımcısı	:	Ahmet Yavuz
Yayın Danışmanları	:	Tacettin Çetinkaya, Abdulkadir Özkan, Zeki Ceyhan
Editoryal Destek	:	M. Kadir Atasoy, Kasım Gezen, Nedim Aslan
Redaktasyon	:	Sadettin İnan, Ahmet Açıkay, Bünyamin Güler, Abdurrahman Kocadağ, Abdullah Özbay, Ali Cura
Kapak Tasarım	:	Mevlüt Eren, Osman Er
Fotoğraf Tarama	:	Ramazan Kaya
Sanat Yönetimi	:	Mim Dijital
Reklam Halkla İlişkiler	:	Şeref Kartal, Şakir Kurter, Ş. Taylan Darıcıoğlu
İdari Büro	:	Abdurrahman Fidan, Cemal Ak, Kamuran Danışman, Nevzat Erçin
ISBN	:	978-605-85625-1-6
I. Baskı		Ankara-Kasım 2013
II. Baskı		Ankara-Ocak 2014
III. Baskı		Ankara-Ocak 2014
IV. Baskı		Ankara-Şubat 2014
V. Baskı		Ankara-Temmuz 2014
VI. Baskı		Ankara-Aralık 2014
Yayınevi	:	MGV yayınları
Baskı	:	Başak Matbaacılık ve Tan. Hiz. Ltd. Şti. T: 0312 397 16 17 • F: 0312 397 03 07

İSTEME ADRESİ:
Millî Gazete Ankara Temsilciliği:
Ziyabey Cad. 1416. Sk. No: 22-4 Balgat/Ankara
Tel: 0312 285 28 16 - Faks: 0312 284 65 82
www.erbakandavam.com

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

29 Ekim 1926 tarihinde Sinop'ta doğdum. Babam Adana'da hüküm sürmüş Kozanoğlu sülalesinden Mehmet Sabri Erbakan'dır. Annem Sinop'un tanınmış ailelerinden birinin kızı olan Kamer Hanım'dır.

Ağır Ceza Reisi olan babam, memleketin birçok yerinde görev yaptığı için çocukluğumuz muhtelif şehirlerde geçti. İlkokula Kayseri Cumhuriyet İlkokulunda başladım. Babam Trabzon'a tayin olduğundan ilkokulu burada tamamladım. 1937 yılında girdiğim İstanbul Erkek Lisesini 1943 yılında bitirdim.

Lise tahsilimden sonra, İstanbul Teknik Üniversitesine girdim. Bizim dönemimizde lise birincilerinin sınavsız girme hakkı olmasına rağmen sınava girmeyi tercih ettim. Sınav sonucunda, doğrudan ikinci sınıftan başlatıldım. 1948 yılı yaz döneminde mezun olur olmaz, aynı üniversitenin Makine Fakültesi Motorlar Kürsüsünde asistan olarak göreve başladım.

1951 yılında Üniversite tarafından Almanya'daki Aachen Teknik Üniversitesine ilmî araştırmalar yapmak

üzere gönderildim. Alman Ordusu · için araştırma yapan DVL Araştırma Merkezinde Profesör Schmidt ile birlikte çalıştık. Bir buçuk yıllık bu çalışma sürecinde bir tanesi doktora tezi olmak üzere üç tez hazırladık. Alman üniversitelerinde geçerli olan doktor unvanını burada aldık.

Bu tezler Alman Ekonomi Bakanlığının dikkatini çekince, bizden motorların daha az yakıt yakmaları konusunda bir rapor hazırlamamız istendi. Bu arada da "Dizel Motorlarda Püskürtülen Yakıtın Nasıl Tutuştuğunun Matematiksel İzahı" konulu doçentlik tezimizi hazırladık. Tezin bilim dergilerinde yayımlanması üzerine o tarihte Almanya'nın en büyük motor fabrikası olan Deutz Motor Fabrikalarının Umum Müdürü Prof. Dr. Flats tarafından Leopard tanklarının motorlarıyla ilgili araştırmalar yapmak üzere bu fabrikaya davet edildik. Bizim doktora tezimizdeki çalışma konularıyla ilgili olduğu için orada bize araştırma başmühendisliği teklif ettiler. Leopard tank motorları inkişaf bakımından teknik problemleri çok güç olan sorunlu bir motor idi. Çünkü II. Dünya Savaşı sırasında Rusya'da savaşırken Almanların bu tanklarının yakıtları donmuş ve çalışmamıştı. Leopardların en zor hava şartlarında, donmadan çalışabilmesi için ateşleme sisteminin yeniden düzenlenmesine büyük önem veriyorlardı. Biz bu çalışmaları yürüttük. Aynı dönemde, Alman Ekonomi Bakanlığının, Ruhr sahasındaki fabrikalar üzerinde araştırma yapmak için görevlendirilen heyete katılmam istendi. Almanya İkinci Dünya Savaşı'ndan yeni çıkmıştı. Neredeyse ayakta tek bir bina bile yoktu. Almanya'da kaldığım bu süre içinde, Almanya'daki ağır sanayi ham-

lelerini ve faaliyetlerini bizzat yerinde görme imkânı bulduk. Bütün bu çalışmalar, Almanya-Ruhr sahasında gördüğüm fabrikalar, Türkiye'de de ağır sanayi hamlesi başlatılması fikrinin bizdeki ilk kıvılcımları oldu. Yerli bir motor sanayi kurmanın ve tamamen yerli olan fabrikalara sahip olmanın, Türkiye gibi yoksulluktan yeni çıkmaya çalışan bir ülke için ne kadar önemli ve gerekli olduğunu anladım. "Millî Ağır Sanayi" fikri o günden sonra, Millî Görüş Davası'nın en önemli hedeflerinden biri olarak hayatımızda yer aldı.

Almanya'daki çalışmalarımız sırasında bizi etkileyen ve üzen bir olay da şudur: Biz o fabrikalarda bir yandan çalışıp bir yandan araştırmalar yaparken, Türkiye Zirai Donatım Kurumunun Alman fabrikalarına verdiği motor siparişlerini gördük. Bu görüntü, bizim Türkiye'de bir "Millî Motor Sanayii" kurma kararlılığımızı iyice pekiştirdi. Bunları bizim milletimiz, tamamen kendi imkânlarıyla yapabilirdi. Türkiye'nin ilk millî sanayi örneği olan, Gümüş Motor Fabrikasını, memleketini ve milletini seyen 200 ortakla kurmamızın temelinde de işte o görüntü yatar.

Elbette sanayileşme davası kolay bir mücadele olmadı. Gümüş Motor Fabrikası kurulurken ülkede önemli hadiseler yaşandı. Fabrikanın kurulmaya başlamasının ardından, iki büyük devalüasyon oldu. 2 lira 80 kuruş olan 1 ABD doları, 9 lira 20 kuruşa yükseldi. 6 milyon lira ile kurmayı planladığımız fabrikanın maliyeti 25 milyon liraya çıktı.

Fabrikanın arkasında bir banka, bir finans kaynağı olmadığı için aradaki mali farkın sağlanması o yılların

şartlarından dolayı bin bir çeşit müşkülat oluşturdu. Ama bu zorlukları fabrikada çalışan insanlar, gece yarılarına kadar çalışarak, bazen hiç aylık almayarak kendi gayretleri ve fedakârlıklarıyla aştılar.

Gümüş Motor'un ilk prototipi yapılıp test için ilgili makamlara götürüldüğünde bir engel çıktı. Neymiş; Avrupa standartlarına göre 5.6 litre olması gereken yakıt, bizim motorda 5.7 litre çıkmış. Bunun için onay veremeyeceklerini söylediler. Geri dönüp tekrar çalışmaya başladık. Gümüş Motor'u, Avrupa standartlarının dahi altında, saatte 5.5 litre motorin harcar hâle getirdik. Yine standartlara uygun olmadığı gerekçesiyle reddedildi! Tabii ki mesele aslında standart meselesi değildi. Mesele, Türkiye'nin şeftali yerine, motor üretmek istemesiydi.

Gümüş Motor, yöneticilerin, ortakların ve çalışanların gayretleriyle bütün engelleri aşarak, Mart 1960'ta seri üretim yapmaya başladı. Ama bu sefer de damping engeli çıktı. İthalatçı firmalar, 10 bin liraya sattıkları motorları 5 bin liraya düşürdüler. Gümüş Motor, bu engeli aşmak için büyük bir riski göze aldı ve fiyatı daha da aşağıya çekti. Bu sefer onlar da daha önce 10 bin liraya sattıkları motoru 2 bin liralara kadar düşürdüler. Amaç belliydi: Gümüş Motor'u iflasa sürüklemek.

Montajcı zihniyet, Gümüş Motor'dan, Türkiye'nin yerli ve millî bir motor üretmesinden rahatsız olmuştu. İthalatçı firmaların hemen tamamı da azınlıklara mensup mümessillerdi.

Gümüş Motor, bu milletin sanayileşme davasında gerçekten çok mühim bir hamledir. Düşünün ki 1956 yı-

lında bir fabrika kurulmuş, bu fabrika yerli motor imal etmiş. Daha da önemlisi bu milletin her türlü sanayiyi başarabileceği inancını ortaya koymuş. İşte asıl büyük kaynak ve hamle budur. Çünkü aynı yıllarda düzenlenen Otomobil Kongresi'nde, "Biz, şeftaliden başka bir şey üretemeyiz!" diyenler vardı. Ama biz o kongrede kürsüye çıkıp, "İşte motor üretildi." diye gösterince, hepsinin sesi kesildi.

Bu ilk sanayileşme mücadelemizde, elbette Rahmetli Mehmet Zahid Kotku Hocamızın nasihat ve tavsiyelerini unutmamız mümkün değildir. Kendileri, ülkemizde ilk yerli motorun üretilmesi için çok büyük bir teşvikte bulunmuştur. Hocaefendi, sohbetlerinde sürekli millî sanayinin kurulmasının öneminden bahsederdi. Dergâhın önündeki otomobilleri göstererek, "Keşke, dış ülkelerden getirilen bu otomobillerin yerine, imalat fabrikaları kurabilsek, aç susuz ülke insanımıza iş imkânı sağlayabilsek..." derdi.

Türkiye'nin ekonomik olarak Batı'ya bağımlılığının kültürel bağımlılığı da beraberinde getireceğini söylerdi. Şuurlu Müslümanların, kalkınma için birleşmelerini, güçlerini bir araya getirmelerini tavsiye ederdi. Ülkemizin, ancak mevki ve makam düşkünü olmayan insanların yönetime gelmesiyle kalkındırılabileceğini vurgulardı. Bu teşvik ve sohbetlerin bizim üzerimizde büyük tesirleri olmuştur. Cenabı Allah kendilerinden razı olsun.

Neticede her türlü engeli aşarak üretime başlayan Gümüş Motor'u, 1960 yılı başlarında dönemin Başbakanı Rahmetli Adnan Menderes, ziyarete geldi.

Merhum Menderes'in fabrikayı gezdiği gün, ülkemizde ilk kez yerli motor imal edilmesinden duyduğu heyecanı unutmam mümkün değildir. Kendileri, fabrikanın ihtiyacı olan ve sürüncemede kalan 1 milyon 300 bin dolarlık döviz tahsis işini de aynı gün çözmüştü.

Merhum Menderes'in o gün söylediği; "Ben bir çiftçiyim. Benzer motorlardan kendim kullandım. Şimdi bu motorların Türkiye'de yapılmasının ne kadar büyük bir adım olduğunu çok iyi biliyorum. Ülkemizde bunların yapılabileceğini görmek, beni son derece memnun etmiştir." sözleri hâlâ kulaklarımdadır.

1960 ihtilali gerçekleştikten sonra ise, Mehdi Sungur Paşa, Millî Birlik Komitesi üyelerini fabrikaya getirdi. Türkiye'nin toplu iğne üretemediği bir dönemde bizim motor üretmeye başladığımızı görünce, hepsi etkilendiler. "Biz ihtilali bu kabil fabrikalar kurulsun diye yaptık. Burası bizim millî iftiharımızdır, ne gerekiyorsa, ne istiyorsanız hepsini yerine getirmeye hazırız." dediler. Para istiyorsanız para, döviz istiyorsanız döviz. O zaman döviz bulmak çok zor. Ben dedim ki; "Hayır, biz para da, döviz de istemiyoruz. Tek isteğimiz, generallere bir konferans vermektir." Bunu duyunca şaşırdılar. "İsteye isteye bunu mu buldunuz. Bundan kolay ne var." dediler.

Peki biz niye bunu istiyoruz.

Çünkü biz ondan önce Muzaffer Alankuş Paşa'ya gitmiştik. Alankuş Paşa o zaman ordunun Lojistik Komutanı idi. Yani ordunun ihtiyaçlarını temin eden bölümün en yüksek makamındaki isim. Ona demiştik ki; bakın biz motor yapıyoruz. Bu, Türkiye için bir çığır-

dır. Ancak, Türkiye'de yan sanayi yok. Bu yüzden 250 parçayı da kendimiz yapıyoruz. Bu akıllara durgunluk verecek bir şey. Hiçbir ülkede böyle bir şey yok. Ancak bu kısımların rantabl olması lazım. Örneğin piston kısmımızın kapasitesi birkaç yüz bin piston. Hatta tam kapasite çalıştırsak milyonu bulur. Ama biz senede 30 bin motor yapıyoruz. O zaman piston bölümü 11 ay boş duracak demektir. Bunu doldurmamız için dışarıdan ithal edilen pistonların yerine kendi üretimimizi kullanmamız lazım. Silahlı Kuvvetler, pistonunu dışarıdan ithal ediyor. Getirmeyin, bizim fabrikada yapalım. Hepsini olmasa bile bir kısmını yapalım. Bir gün Amerikalılar size piston vermiyoruz dedikleri zaman bütün vasıtalarımız olduğu yerde kalmasın. Bunları anlattık Alankuş Paşa'ya. O da dedi ki, "Sayın Erbakan çok haklısınız, söylediğinizi canı gönülden kabul etmek isterim ama pistonları biz Amerikan yardımından alıyoruz, bunun için ayrı bir bütçemiz yok. Yani Amerika bize yardım veriyor ancak yardımı verirken bu parayla benden piston alacaksın şartı koyuyor. Bu yüzden size sipariş vermemiz mümkün değil."

Alankuş Paşa böyle söyleyince o zaman ben de ona Almanya'da yaşadığım bir olayı anlattım: "Bakın ben Almanya'dan geliyorum. Alman tank motorlarının gelişmesini sağladık. Almanların ilgili Genel Müdürü bizden bu çalışmayı isterken dedi ki, "Biz Harbi motorlarımızı hatalı yaptığımız için kaybettik. Çünkü tankı Rusya'ya gönderdik suyu dondu, Afrika'ya gönderdik suyu kaynadı. Böylece bu kadar tankımız olduğu hâlde hiç tankımız yokmuş durumuna düştük. Şimdi NATO kuruluyor. Bu NATO'da öyle bir motor yapacağız ki Sibirya'da donmayacak, Afrika'da kaynamayacak.

Amerikalılar benzin kullanır. Biz mazot kullanırız. Benzinle de çalışacak, mazotla da çalışacak, ispirto ile de çalışacak, zeytinyağıyla da çalışacak. Yeni ordunun motorları böyle motorlar olacak. Biz Almanya'daki neşriyatı yakından takip ediyoruz. Sizin bu konuda hazırladığınız tezlerinizi gördük ve bu adam bize lazım dedik. Çünkü sizin çalışmalarınız tam bizim istediğimizi karşılıyor. Bu iş yanma işidir, sizin tezleriniz bunun üzerine onun için bu problemi sizin çözmenizi istiyoruz, o yüzden sizi buraya çağırdık."

Sonra devam etti: "Bu deneyleri üç enjektörle yapacaksınız. Birisi Amerikan enjektörü olacak, öbürü Alman enjektörü, Bosch. Çünkü biz Almanlar Amerikalılara bağımlı olmak istemeyiz. Ama Bosch da bir özel firmadır, sonradan istediği fiyatı dikte etmeye kalkar. Loranj diye bir firma daha var, onun enjektörünü de deneyeceksiniz. Her deneyi bu üç enjektörle yapacaksınız. Biz bunu götürüp NATO heyetine takdim edeceğiz. Amerikalılar kendi enjektörlerinin sonucunu görmeden kabul etmezler. Biz ise Alman enjektörü olsun isteriz. Onun için deneyler üç kere yapılacak."

Biz gece gündüz yatmadık uyumadık, kulaklarımızda pamuk, motorun sesi çünkü çok yüksek, 6 ay bu motoru geliştirdik.

Alankuş Paşa'ya bunu anlattıktan sonra dedim ki; "Bakın Alman 'biz Amerika'ya bağımlı olmak istemeyiz' diyor. Biz niçin Amerikan pistonuna bağlı kalalım. Bunun burada, kendi ülkemizde üretilmesi lazım." dediysek de anlatamadık.

İşte bu yüzden Gümüş Motor'u ziyarete geldiklerinde Millî Birlik Komitesi üyelerinden sadece konferans talep ettik.

Bu sayede bu konferansı yaptık. Yaklaşık 200 tane general geldi, Millî Savunma Bakanlığı'nın altındaki salonda toplandı. Önce Gümüş Motor Fabrikasını tanıtan bir film gösterdik. Sonra Türkiye'de neler yapılabilir sinevizyon eşliğinde tam iki saat boyunca anlattık. Bilirsiniz film ya da sinevizyon gösterilirken, ekran daha iyi görünsün diye salondaki elektrikler söndürülür. Biz de konferansın yapıldığı salonda ışıkları kapatmıştık. Konferans bitip elektrikler açıldığında bir de baktım ki generallerin hepsi ağlıyor. Gözleri yaşlı... Biz ordunun özünde böylesine yüksek millî hissiyata sahip insanlar olduğunu orada gözümüzle gördük.

Konfranstan sonra talep üzerine Millî Birlik Komitesinin Bakanlar Kuruluna girdik. Millî sanayi konusundaki düşüncelerimizi Bakanlar Kurulunda anlattık. Bülten metodu diye bir metot önerdim orada. Özü şu; herhangi bir sanayi ürünü dışarıdan ithal edilmek yerine, bunu üretecek yerli bir sanayi kuruluşu varsa ona ürettirilecek. Böylece yerli sanayi korunacak ve daha fazla kazandığı için daha hızlı kalkınacak.

Biz daha önce bu bülten metodunu arkadaşlarla kendi aramızda tartışmıştık. Gördük ki bu metodu, İstanbul'daki sanayi odasının dönmeleri istemiyorlar, kabul etmiyorlar. Türkiye üretim yapmasın, ithalat yürüsün, kârları azalmasın diye.

Bakanlar Kuruluna bülten metodunu anlattık, aksi takdirde Türkiye gelişemez dedik.

Bakanlar Kurulunda hemen itirazlar gelmeye başladı. Ne kadar gariptir ki ilk itiraz da Sanayi Bakanı'ndan geldi.

Ardından Dışişleri Bakanı; "Bu yol açılırsa biz yerli üretim yapmaya başlarsak ithalat yaptığımız ülkeleri gücendiririz." dedi.

Sonra Ticaret Bakanı; "Efendim ticarette böyle tahditler, sınırlamalar, emrivakiler yapılamaz. Herkes istediğini istediği yerden alabilmeli." diye devam etti.

Millî Birlik Komitesinin Bakanlar Kurulu bu. Tabii biz hepsine gereken cevapları verdik. Saatler geçti. Öğleden sonra oldu. Hepsinin karnı acıkmış. Yemek arası verelim denildi. İşte o an içlerinden birisi gürledi; "Allah'tan korkun!" diye bağırdı. Baktım gözlerinde bir damla yaş birikmiş, hem ağlıyor hem de öfkeli bir şekilde haykırıyor: "Beyler! Memleketin yetiştirdiği pırlanta gibi bir insan gelmiş bizden memleketin lehine, ekmek su kadar doğal bir şey istiyor. Bir mal aynı fiyata Türkiye'de yapılıyorsa dışarıdan ithal edilmesin, Türkiye'den alınsın diyor. Buna nasıl hayır dersiniz. Bir gün peynir ekmek yiyiverelim. Bir gün yemek tatili vermeyiverelim. Ama bu önemli sorumluluğu yerine getirelim"

Bu kişi, Millî Birlik Komitesinin Kurucu Bakanlarından Ragıp Üner'di. Daha sonra yanıma geldi. "Genç adam!" dedi. "Sen beni tanımazsın ama ben seni çok iyi tanıyorum."

Ben şaşırdım. Ne diyecek diye bekliyorum.

"Siz Kayseri'de Nakip Efendi'nin evinde oturmadınız mı?" diye sordu.

"Evet, oturduk." dedim.

Meğer Ragıp Üner Bey, Nakip Efendi'nin yanında yetişmiş, bir insan imiş. O yüzden bizi çocukluğumuzdan beri tanıyormuş. Dedi ki; "Ben sizi ve ailenizi çok iyi tanıyorum. Ne kadar zeki, dürüst ve vatansever insanlar olduğunuzu biliyorum. O konuşmaları ben inanarak söyledim. Sizin millî bağlarınızı, hassasiyetlerinizi bildiğim için o konuşmayı yaptım. Ve konuşurken de gördüğün gibi hislendim, gözlerimden yaş geldi."

Daha sonra biz Millî Birlik Komitesine, Türkiye'nin kendi otomobilini üretebileceği konusunda da bir konferans verdik. Çok hazırlıklı gittim tabii ben oraya. O konuşmada da, ABD ve İsrail örneğini verdim. Türkiye'nin kendi otomobilini yapabileceğini, insan kalitesi açısından yeterli imkâna sahip olduğunu söyledim. Dedim ki; "Bugün Brezilya otomobil üretiyor." Gerçekten de o zaman Brezilya yılda 100 binin üzerinde otomobil üretiyor. Hatta bir mühendisin öncülüğünde başlatılan bu çalışma öyle başarılı oluyor ki ABD'de kullanılan Volkswagenler Brezilya'da üretilmeye başlanıyor. Otomotiv başta olmak üzere her alanda sanayileşmenin gerektiğini rakamlarla, örneklerle anlattım. "Bu sanayileşme olmadığı için sanat mektebi mezunu 300 bin gencimizin 280 bini biletçilik yapıyor, simit satıyor" dedim. Tabii yine aynı şeyler oldu. İtirazlar geldi; "Biz geri kalmış bir ülkeyiz, yapamayız," dedi bir tanesi. Bir diğeri, "Zaten Brezilya'nın başındaki bir deli. Bir deli idare ediyor orayı." dedi.

Ben de; "Beyefendi" dedim, "Bir işi başarmak için önce o işin delisi olmak lazım."

Biz memleketini, vatanını seven insanlarla millî motor mücadelesini verirken, aynı yıllarda Amerikan Marshall Fonu'ndan gelen yardım paralarıyla makine, gemi, tayyare, traktör, otobüs, kamyon gibi motorlu vasıtalar ithal edilmesi ilginç bir tezat idi. Oysa biz bunların tamamını kendimiz üretebilirdik. Savaştan çıkmış, yerle bir olmuş Almanya çok kısa sürede sanayileşebiliyorsa, bizim milletimiz bunu çok daha kolay başarabilirdi.

Ama bugün olduğu gibi, dün de Türkiye'nin sanayileşmesini, gelişmesini istemeyen güçler vardı. O yıllarda kredileri, Odalar Birliği paylaştırıyordu. Bu kredilerin hemen hemen tamamına yakını, İstanbul'daki büyük ithalatçılara veriliyordu. Örneğin, 20 milyon dolarlık yatırım kotasının 19 milyon doları İstanbul'daki ithalatçılara giderken, sadece 1 milyon doları Anadolu'ya kalıyordu. Anadolu'daki müteşebbisler ciddi döviz sıkıntısı yaşıyor ve kalkınma hamlelerini gerçekleştiremiyorlardı.

Hâlbuki bu döviz ve kredilerin hakkaniyet ölçüsünde Anadolu'ya gönderilmesi gerekiyordu. Asıl hak eden onlardı. Bu adaletin sağlanması, kredilerin Anadolu girişimcisine aktarılabilmesi için, mücadelenin Odalar Birliğinde yürütülmesi gerekiyordu.

Bu amaçla 1966 yılında önce Odalar Birliği Sanayi Dairesi Başkanı, ardından Genel Sekreteri olduk. Döviz ve kredi tahsisatlarını Anadolu'ya yöneltince, o güne kadar kredileri istediği gibi kullanan kesimler bundan rahatsız oldu.

Anadolu girişimcisi ise bu mücadelede bizim yanımızda yer aldı. Yapılan seçimde, TOBB Başkanı olduk. Bundan, iç ve dış sermaye çevrelerinin yanı sıra iktidar

da rahatsız oldu. Siyasi mülahaza ve müdahalelerle çalışmalarımız engellenmeye çalışıldı.

O zamana kadar Odalar Birliğinin uhdesinde bulunan kredi kotaları yetkisi, siyasi bir kararla, aniden, Odalar Birliğinden alınarak Sanayi Bakanlığına verildi. Ancak, biz milletimize hizmetten geri duramazdık. "Madem siyasi bir kararla bu yetki bizden alınıyor, biz de o zaman siyasete girer mücadelemizi orada veririz." dedik. Milletimize hizmet için yeni bir yola çıktık.

Bazen bize soruyorlar: "Bütün okulları birincilikle bitirmişsiniz. Deha seviyesinde bir beyne sahipsiniz. Bilim dünyasında büyük buluşlara imza atmışsınız. Bir bilim adamı olarak kalıp, ilmî buluşlara imza atsaydınız, insanlığa böylece hizmet etseydiniz daha iyi olmaz mıydı?" diyorlar.

Bizim cevabımız şudur: "Bir üniversitede profesör olabilirsiniz, Nobel ödülleri de alabilirsiniz, ama ülkenizin insanı bugün olduğu gibi açsa, sefalet ve zorluklar içerisindeyse, dünyada 300 bin çocuk yoksulluk içinde açlıktan ölüyorsa, sizin Nobel ödülleriniz ne işe yarar?"

Bundan dolayı, bize böyle hayırlı bir hizmet yolu nasip ettiği için Cenabı Hakk'a hep şükretmişizdir. Asıl faydalı olan 70 milyon milletimize ve bütün insanlığa hizmet edebilmektir.

Bütün insanlığın saadet ve mutluluğu için çalışmaktır. Bu dünya imtihanını, "Canıyla malıyla cihat etmiş bir Müslüman" olarak tamamlamaktır.

Çünkü hayat, iman ve cihattır.

YARATILIŞ VE İNSAN

Nefsini tanıyan, Rabb'ini tanır. Akıl ve vicdan sahibi kimseler için bitki, hayvan ve insan olarak dünyadaki milyarlarca harika mahlûka ve şu muazzam kâinata ibretle bakıp bütün bunların Yüce Yaratıcısını hatırlayıp hayran olmamak imkânsızdır.

Allah insanları kendisini bilsinler diye yaratmıştır. Ancak, biz Cenabı Allah'ı göremiyoruz, gücümüz Cenabı Allah'ı görmeye yetmiyor. Musa (a.s.) Cenabı Allah'ı görmek istedi. Cenabı Allah dağa tecelli edince dağ O'na dayanamadı. Çünkü bizim yapımız zayıf olduğundan dünyada iken Cenabı Allah'ı görmeye gücümüz yetmiyor. İnşallah cennette göreceğiz.

Öyle ise Allah'ı bilmek için ne yapacağız? Allah, insanlara "eserden müessire intikal etme kabiliyeti" vermiştir. İnsan bir esere bakarak o eseri yapanı tanıyabilir. Bir resme bakarsanız, o resmi çizen ressamın nasıl bir ruh yapısına sahip olduğunu anlayabilirsiniz.

Başımızı gökyüzüne çevirip baktığımız zaman ne görüyoruz? Sonsuz bir kâinat, sonsuz bir güzellik,

sonsuz bir sanat ve sonsuz bir nizam! O kadar büyük bir kâinat ki içerisindeki bir yıldızın ışığı diğer bir yıldıza 100 milyon senede bile gidemiyor. Oysa ışık bir saniyede 300 bin kilometre yol almaktadır.

Cenabı Allah yedi kat gök yaratmıştır. Her bir gök, bir üsttekinin yanında, Sahra Çölü içindeki bir yüzük kadar kalmaktadır. Onun üzerinde Arş vardır. Arş'ın üzerinde Kürsü bulunmaktadır. Bu ne büyük azamettir Ya Rabbi!

Bu ilahî düzenin varlığının en önemli delillerinden biri de suyun hiç bilinmeyen bir özelliğidir. Dünyada mevcut olan, bütün katı, sıvı ve gaz ısınan her cisim genişler ve yoğunluğu azalır. Soğuyan her cisim ise daralır ve yoğunluğu artar. Bunun tek bir istisnası vardır, o da sudur. Bir tek su bu kurala uymaz. 100 dereceden +4 dereceye kadar su soğudukça hacim olarak küçülür. En ağır su +4 derecede olan sudur. Bundan dolayı nehirlerin, göllerin, denizlerin dibinde +4 dereceden daha soğuk su bulunmaz. +4 derecedeki su soğumaya devam ederek +3 dereceye, +2 dereceye +1 dereceye kadar ısısı düşmeye devam ederse hacmi genişlemeye başlar. Böylece birim hacminin ağırlığı azaldığından yukarı tabakalara çıkar. Sıfır dereceye geldiğinde en büyük hacme ulaşır ve su tabakasının en üstüne çıkmış olur. Böylece ırmakların, göllerin, denizlerin donması alttan değil, üstten başlar. Bu sıradan gibi görünen ve dikkat çekmeyen kural, ilahî bir rahmet olarak sularda yaşayan canlıların yaşamalarını ve üremelerini mümkün hâle getirir.

Acaba su, diğer cisimlerin tamamının uyduğu bir kurala neden uymuyor? Tesadüfen mi? Yoksa suyun;

'Benim canım o kurala uymak istemiyor.' diyerek kendi kendine verdiği bir kararla mı oluyor?

Bunda akıl sahipleri için büyük ibretler, deliller vardır. Bu ilahî bir mucizedir ve tesadüfen olmasını akıl kabul edemez.

Kâinat şaheserine dikkat ve ibretle baktığımız zaman en ufak bir kusur, en ufak bir aksaklık, en ufak bir uyumsuzluk ve en ufak bir noksanlık asla görülemeyecektir. Bu kâinatın Yaratıcısı da elbette her türlü kusurdan münezzeh olan Sonsuz Kemal Sahibi Rabbimizdir.

Rabbimiz her türlü hatadan ve noksanlıktan münezzehtir. Sonsuz kudret ve rahmet sahibidir. "Subhanallah; Ya Rabbi, sen her türlü hatadan ve eksikliklerden münezzehsin!" demektir.

Sıradan kimseler gökyüzüne baktığında Cenabı Allah'ın sadece birkaç sıfatını sezebilir. Ama âlimler gökyüzüne baktığında ise Cenabı Allah'ın 99 esmasını görebilmektedir.

İnsan nasıl bir varlıktır? Bizler, eşrefi mahlûk, yani yaratılmışların içinde en şerefli olmanın sorumluluğunu taşıyoruz. Ahsen-i takvîm'e, yani meleklerden bile üstün bir mertebeye, Allah'ın yeryüzünde halifesi olabilecek yetenek ve meziyetlere sahibiz.

Unutmayalım; insanı hayvanlardan ayıran ve faziletli kılan bazı özellikler vardır. Bunlar:

Doğru ile yanlışı ayırma; bu meziyetten "ilimler" doğmuştur.

Faydalı ile zararlıyı ayırma; bu meziyetten "ekonomi" doğmuştur.

Adalet ile zulmü ayırma; bu meziyetten "siyaset ve hukuk" doğmuştur.

Güzel ile çirkini, iyi ile kötüyü ayırma; bu meziyettense "ahlak ve sanat" doğmuştur.

Mesela milyonlarca senedir bir kedinin parkta yürürken aniden durup bir çiçeği kokladığına ve "ne güzel bir çiçek, ne kadar şaheser bir güzellik" diye baktığına şahit olunmamıştır. Neden? Kedi; güzellik nedir, sanat nedir bilmez de ondan. Bu dört şeyi idrak edip ayıramayan, yanlıştan, kötüden, zararlıdan ve zulümden yana olan, gerçekte değil görünüşte insandır. Materyalist görüş, kâinat ve insanın tesadüfler sonucu var olduğunu iddia eder. Bu görüş manevî değerleri yok sayar, her şeyin maddeden ibaret olduğunu kabul eder. Bunun sonucu olarak da toplumda huzuru sağlayamaz. Maneviyatçı görüş ise kâinatın ve insanın bir Yaratıcısının olduğuna inanan görüştür. Madde ile manayı ahenkli bir biçimde değerlendirir. Mükemmel bir toplumun oluşmasında maddî ve manevî değerler ahenkli bir şekilde iç içe olur.

***

Bilindiği gibi kâinatta bulunan canlılar üç kısma ayrılmaktadır: Bitkiler, hayvanlar ve insanlar. En küçük canlı organizma hücredir. Son biyolojik araştırmalar gösteriyor ki canlıların hücre yapısı birbirlerinden farklıdır. Bu farklılık da temelde Darwin Teorisi'ni yok etmektedir. Buna göre canlılar; bitkiler, hayvanlar ve insanlar olmak üzere üç ayrı hücre yapısında yaratılmıştır. Bitkilerin hücre yapısı, tek boğumlu kromozomdur.

Hayvanların hücre yapısı, iki boğumlu kromozomdur; sadece insanın hücre yapısı, üç boğumlu kromozomdan oluşmaktadır.

Görüldüğü gibi tek boğumlu kromozoma sahip bitkilerin hücre yapısından, çift boğumlu kromozomu olan hücre yapısına sahip hayvanların oluşması; çift boğumlu hücre yapısına sahip hayvanlardan da üç boğumlu hücre yapısına sahip insanın oluşması mümkün değildir. Allah her canlıyı kendi hücre yapısında yaratmıştır ve hücreleri çoğaltarak aynı canlıyı meydana getirmiştir. Bütün canlıların tesadüfen meydana gelen bir hücreden evrimleşerek oluştuğu, maymundan geldiği iddiası, sadece ateizmi desteklemeye yöneliktir. Gerçekle hiçbir ilgisi yoktur.

Yine, bakınca görüyoruz ki; gökyüzü sayılamayacak kadar çok cisimle dolu olduğu hâlde hepsi boşlukta ahenk içerisinde yüzüyor. Bunlar arasındaki muazzam dengenin kendi kendine oluşması mümkün değildir. Her biri bir yörüngede dönerek hareket etmektedir. Bu düzeni, ancak sonsuz kemal sahibi ve sonsuz kudret sahibi bir Rab yaratabilir.

İnsana verilen en önemli meziyetlerden biri de irade-i cüz'iyedir. İşte bu imtihanı gerekli kılar. Bu yüzden Cenabı Hakk dünya hayatını, Hak ile bâtılın mücadele meydanı olarak yaratmıştır. "İrade-i Cüz'iye" ile insanı, iyi ve kötüyü birbirinden ayırmada serbest bırakmıştır. "Seçimini kendin yap." diye böyle takdir buyurmuştur. Bizler melekler gibi emredilen şeyleri yapacak şekilde yaratılsaydık, robottan farkımız ve tabi faziletimiz bulunmayacaktı. Cenabı Hak, cüz'i iradeyi,

insanı şereflendirmek için vermiştir. Kendi iradesiyle isterse hayra çalışır, isterse şerre çalışır. Hayra çalıştığı zaman bunun mükâfatını alır.

Peki, Hak ve bâtıl ne demektir? Bir insanın yağmur yağarken şemsiyesini alıp dışarı çıkması doğru bir harekettir. Ama yağmur yağmadığı hâlde şemsiyesini açarak dışarı çıkması yanlış bir harekettir. Dolayısıyla, Türkçemizde kullanılan doğru ve yanlış kelimeleri, şarta bağlı olarak isabetli olan şey veya olmayan şey manasındadır. Hâlbuki iki kere iki dört eder. Yağmur yağsa da dört eder, güneş açsa da dört eder, bir hafta önce de dört eder, bin yıl sonra da dört eder. İşte şarta bağlı olmaksızın, mutlak olarak her şart altında doğru olan şeye "Hak" denir. Bunun tersi olarak bir insan iki kere iki üç eder dese bu yağmur yağsa da yanlıştır, güneş açsa da yanlıştır, bir hafta önce de yanlıştır, bin sene önce de yanlıştır. Her şart altında yanlış olan şeye ise "bâtıl" denir.

Bütün Müslümanların ilk ve temel vazifesi, Hak-bâtıl mücadelesinde cihat etmektir. Cihat, Hakk'ın hâkim olması ve tüm insanlığın huzur ve hürriyete kavuşması için bütün gücümüzle ve hiçbir dünyevi karşılık gözetmeden çalışmaktır. Aziz milletimize, İslam ümmetine ve tüm insanlık âlemine karşı sorumluluklarımızı kuşanmaktır. Yeryüzünde bâtıla karşı Hak ve adaleti hâkim kılmak için cihatla görevliyiz.

Cihat ibadeti farz olduğu ve ecri en büyük ibadet olduğu için sorumluluk yüklenmeli ve tüm insanlığın hayrını ve huzurunu hedeflemeliyiz. Nefsî ve siyasi cihadı birlikte yürüterek, olgun insan ve huzurlu toplum oluşturmak mesuliyetindeyiz.

Bütün ibadetler için bir zaman tayin edilmiştir; mesela sabah namazının vakti girmeden, sabah namazını kılamazsın. Cihat ibadeti ise her zaman yapılması gereken bir ibadettir.

Bütün ibadetler bir miktarla sınırlıdır. Mesela oruç, senede bir ay; zekât, kırkta birdir. Cihat ibadeti ise takatinin sonuna kadar yapılması gereken bir ibadettir. Çoğu ibadet tek başına yapılabilir. Ancak, cihat ibadeti, disiplinli ve organizeli bir şekilde teşkilatlanarak yapılması gereken bir ibadettir. Cihat ilk önce eda edilmesi gereken ibadettir. Mesela bizler uzayda yaratılmış olsak ve dünyaya gönderilmiş bulunsak, ilk yapacağımız şey nedir? Müslümanların bir cihat ordusu, bir teşkilatı varsa ona tâbi olmak, yoksa da ilk önce onu kurmaktır.

İslam, Yüce Yaratıcı'ya tazim ve hürmet, bütün mahlukata şefkat ve merhamet dinidir. Kendimizi ıslah edip olgunlaştırmak ve başka insanlara yararlı olmak için yapılacak tüm gayretlere "cihat" denir.

Sahabeler sordu: "Ya Resulellah! Namaz dinin direği, cihat zirvesidir, buyuruyorsunuz. Cihat gibi ecri büyük başka bir ibadet var mı?"

Efendimiz buyurdu ki: "Ömrünüz boyunca gece gündüz ibadet etmeye gücünüz yeter mi?" Cevap olarak "Hayır ya Resulellah!" dediler.

Efendimiz tekrar buyurdu ki: "Eğer ömür boyu gece gündüz ibadet etseydiniz yine cihat sevabı alamazdınız." Yani bir insan ömür boyu, hiç ara vermeden sürekli namaz kılıp oruç tutsa yine de cihat sevabı kazanamıyor.

Bir Müslüman evine ekmek götüremediği zaman, "Onları açlığa ben mahkûm etmedim ki, bana ne?" diyemez. Hak yolu ve davası bu tavrı, kati suretle meneder. Tam tersine, şunu aklımızdan hiçbir zaman çıkarmayacağız: "Ben Müslümanım. Ben cihat edeceğim. Herkesin karnını doyuracak bir düzenin kurulması için elimden gelen gayreti göstereceğim. Yoksa o acı çeken, evine ekmek götüremediği için açlık çeken insanların hesabını Cenabı Allah benden sorar. Cihat edeceğim, cihat edeceğim, cihat edeceğim..." İnsan olmak demek, bu demektir. İyi insan olmak demek, bu demektir. Siyaset de bu büyük gaye için, cihat için yapılır. Siyaset beni ilgilendirmiyor demek, Kur'an'ın yarısı beni ilgilendirmiyor demektir. Çünkü cihat; Kur'an-ı Kerim'de en fazla sayıda ayetle emredilen bir ibadettir. Bu sebeple biz siyaset yapmıyoruz, cihat ediyoruz. Cihat etmeyen insan, dünya imtihanını kazanamaz.

Kim söylüyor bunu? Bir hadisi şerifte buyruluyor: Bir bedevi Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in huzuruna geldi. "Ya Resulellah, ben Müslüman olmak istiyorum. Ne yapacağım?" dedi. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) iki şey buyurdular: "Bir, Kelime-i Şehadet getireceksin; iki, bana biat edeceksin."

"Kelime-i Şehadeti nasıl getireceğim?" dedi bedevi. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) tarif etti. Bedevi şehadet getirdi ve Müslüman oldu. "Şimdi bir de bana biat edeceksin." diye buyurdu Efendimiz. "Ne üzerine biat edeceğim Ya Resulellah?" diye sordu bedevi. "Kelime-i Şehadet, namaz, oruç, zekât, hac ve cihat." diye 6 şey saydı Efendimiz.

Bedevi bunları duyduğu zaman dedi ki: "Ya Resulellah, ben kalabalık bir kabileden geliyorum. 3 tane devemiz var. Bunların sütleri ancak bize yetiyor. Müsaade buyurun biz zekât vermeyelim. Siz beni yeni görüyorsunuz. Oysa ben kendimi küçüklüğümden beri herkesten daha iyi tanırım. Ben çok korkak bir adamım. Müsaade buyurun cihat için de biat etmeyeyim. Çünkü size, yeryüzünde hakkın ve adaletin tesis edilmesi için bütün gücümle çalışacağıma dair söz verirsem, yarın bu yolda çalışırken bir zorlukla karşılaştığım vakit korkaklığımdan dolayı döneklik yaparsam, söz verip de döneklik yaptığım için cezam daha ağır olur. Onun için en iyisi baştan söz vermeyeyim. Ben cihat ve zekât için söz vermeyeyim. Ama söylediğiniz diğer şartlar olan Kelime-i Şehadet, namaz, oruç, hac ibadetlerinin hepsini gereği gibi, hatta fazlasıyla yerine getireyim." dedi.

Efendimiz (s.a.v.) bedeviyi ikaz için buyurdular ki: "Peki ama cennete ne ile gideceksin?" İmanı var, Kelime-i Şehadet getirmiş. Gidersin ama sonunda gidersin. Namaz kılıyor. Evet, namazdan hesabını verirsin. Oruç tutuyor. Oruçtan hesabını verirsin. Hacca gidersin veya gitmezsin hesabını verirsin. Ama cihat farzının hesabını nasıl vereceksin? Bundan dolayıdır ki cihat farzını yerine getirmeyen dünya imtihanını kazanamayacaktır.

***

Her fırsatta, ehemmiyetle, hep şu hatırlatmayı yapıyorum: Biz İslam dinini tanıyoruz ama ne kadar biliyoruz? Örnek olsun diye bir hatıramı paylaşayım:

Kırgızistan'a gitmiştik. 100 tane iş adamı da vardı yanımızda. Kırgızistan Cumhurbaşkanı ile 4 saat görüştük. Dedi ki: "Ben iktisat profesörüyüm. Eskiden komünizmi methediyor, kapitalizme küfrediyordum. Şimdi komünizm ortadan kalktı. Şimdi kapitalizmi ben uyguluyorum. Ve utanıyorum, dostlarımın yüzüne bakamıyorum. 'Yahu dün küfrettiğin sistemi bugün nasıl uyguluyorsun. Hiç utanmıyor musun?' diyecekler diye düşünüyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum." Kendilerine dedik ki: "Bunun bir doğrusu var. Bir Adil Düzen var." 4 saat boyunca Adil Düzen'i anlattık. Bakanlar Kurulunu topladı. Sonradan götürdüğümüz kitapları okul kitapları yaptı. Yanındaki kişilere de dedi ki: "Erbakan benim şeref misafirimdir. Biz tarihte İslam'a büyük hizmetler yapmış bir ülkeyiz. Kendisini Balasagun şehrine götürün. Bizim tarihte yetiştirdiğimiz büyük âlimleri, Yusuf Has Hacib'i, *Kutadgu Bilig*'i yerinde görsün."

Bizim heyetimiz 100 kişiydi, 200 kişi de onların refakatçi heyetiyle toplam 300 kişi olarak Balasagun'a gittik. Balasagun; İpek Yolu'nun üzerinde, Himalayalar'ı çıkarken bütün kervanların kendilerini yeniledikleri tarihî bir şehir. Bin yıl önce nüfusu bir milyon olan bir şehir. Ama bugün tamamen bir harabe hâline gelmiş. Camiye gittik. Bir tek altın yaldızlı minare, bir kubbe ile bir de mihrap var. Başka her şey yok olmuş. Biz, 300 kişilik heyet, ecdada hürmeten: "Gelin bu minarede bir ezan okuyalım, ikindi namazını da burada kılalım." dedik. Ve kıldık. Selam verip namazı bitirdik ve bir baktık ki arkada 90 yaşlarında bir Kırgız gözyaşları içerisinde ağlıyor. Niçin ağladığını sorduk. "Ben ağlamayayım da

kim ağlasın. Ben 96 yaşındayım. Bir Müslüman ailenin evladıyım. 7-11 yaş arasında bir tek vakit namazımı bile kaçırmadım ve hafızdım. Bu komünizm belası geldi. Hafızlığımı da unuttum, namazı nasıl kılacağımı da unuttum. Keşke unutmasaydım da sizin şu cemaatinize ben de katılsaydım. İslam'a ait her şeyi unuttum. İşte bunun için ağlıyorum." dedi.

Ne kadar acı! Adam İslam için ağlıyor. Fakat "İslam nedir?" bilmiyor. Bu Kırgız misalini sakın unutmayınız. "Acaba biz de öyle miyiz?" diye kendi kendimize soralım. Elhamdulillah Müslümanız. Müslümanlığı istiyoruz. Peki tam manasıyla İslam'ı biliyor muyuz?

Bizim inancımızda kimse kendisi için yaşamaz, kardeşi için yaşar. Menfaatçiliği öldürmenin yolu budur. Hadisi şerifte de buyurulduğu gibi "Gerçek iman sahibi kişi, kendisi için sevip istediğini mümin kardeşi için de isteyendir." Çünkü; "İnsanların hayırlısı insanlara faydalı olandır." Ancak, iyilik kendi kendine olmaz. İyilik çalışmakla olur, cihat etmekle olur.

Şimdi desem ki, "Şu karşımızda bir komşumuz var. Bazen penceresi açık kalıyor. İçeriye bakıyorum, 90 yaşında bir zat, alnı hep secdede. Ya tespih çekiyor, ya namaz kılıyor. 'Ne muhterem bir insan" desem, çoğu kişi büyük bir hevesle o adama özenerek, "Keşke ben de öyle bir adam olsam" der. Fakat hiç düşünmez ve demez ki, "Bu adam hiç cihat ediyor mu?" Yok, cihat etmiyor. Öyleyse dünya imtihanını kazanamaz.

Bir yerde bir koltukta oturduğumuzu düşünelim. Koltuğumuzun bir kenarında, elektrik taşıyan çıplak

bir kabloya bağlanmış bir kumanda düğmesi olsun. Masamızın önüne doğru döşenen bu çıplak kabloda da 10 bin voltluk elektrik olsun. Bir de baksak ki dışarıdan elindeki bastonunu tık tık yere vurarak bir âmâ geliyor. Âmâ olan bu insan, habersiz bir şekilde çıplak kabloya doğru yavaş yavaş ilerliyor. Bizler de işimizle gücümüzle meşgulüz. Âmâ kabloya yaklaşıp ona değince biliyoruz ki kömür olacak.

Ne yapmamız lazım? Elimizin altındaki düğmeye basarak derhal elektriği kesmemiz gerekmez mi? Hatta bizim o düğmeye basmamıza engel olanlar varsa, kolumuz bir yere takılmışsa, bütün gücümüzü kullanarak, kolumuzu kurtarıp o düğmeye basmak zorundayız. Aksi hâlde bize demezler mi; "Arkadaş sen insan mısın, taş mısın? Nasıl oluyor da, tehlikeden habersiz bu insanın böyle feci şekilde can vermesine seyirci kalabiliyorsun? O başına gelecek olan akıbeti bilmiyor ama sen biliyorsun. Nasıl vicdanın böyle hiçbir şey yapmadan durmana izin veriyor?" "Ben işimle gücümle meşguldüm. Hatta bu kabloyu da buraya ben döşemedim. Elektriği de kabloya ben vermedim. Benim hiçbir kusurum yok." dese, acaba bu savunma o koltukta oturan insan için geçerli mazeret midir? Hayır. Çünkü insan, çevresinde ve ülkesinde olup bitenlerle ilgilenmek ve kötü gidişi düzeltmeye çalışmakla görevlidir.

İşte bunun gibi milletimizin büyük bir bölümü gazete, medya ve sömürücü sermayenin yalan yanlış iftiralarıyla aldatılırken, şuurlu bir Müslüman isem, ben koltuğumda oturup rahat rahat işime gücüme bakamam. Nasıl ki o âmâyı kurtarmak için bütün gücümle düğmeye basıp çıplak kabloya giden cereyanı kesmek

zorundaysam, aynı şekilde milletimizin mutluluğu için de bütün gücümle çalışmaya mecburum. İşte ancak böylece iyi insan olabilirim.

İnsanlığın saadete erebilmesi için; yeryüzünde yanlışın değil doğrunun, çirkinin değil güzelin, kötülüğün değil iyiliğin, zararlının değil faydalının, zulmün değil adaletin hâkim olması için bütün gücümüzle ve teşkilatlı olarak çalışmak mecburiyetindeyiz. Aksi takdirde, sömürücü sermayenin ve rantiyecilerin her ay millete hizmet için toplanan vergileri, fakir fukaranın hakkını alıp götürmelerine seyirci kalmış oluruz. Yapılan zulme ve sömürüye farkında olmadan imkân vermiş, dolaylı olarak desteklemiş oluruz. Bu yüzden diyoruz ki: "Hakk'ın hâkimiyeti için çalışmamakla, bâtılın hâkimiyeti için çalışmak arasında fark yoktur."

Siyonizm, diğer ibadetlere karışmıyor, ancak sıra cihada gelince mani olmak için her şeyi yapıyor. Bütün gücünü seferber ediyor. İstediğin kadar namaz kıl, oruç tut, ona karışmıyor. Ama devlet nizamına, devlet yönetimine gelince İslam'ı sokmuyor. Bunun için 200 yıldır irtica kampanyası yapıyor. Müslümanları sadece namaz kılan birer köle hâline getirmeye çalışıyor. O hâlde biz ne yapacağız? Hukukta bir kural vardır: "En kuvvetli delil düşmanın şehadetidir." diye. Mademki düşman en çok cihattan korkuyor, o zaman biz de en çok cihada sarılacağız. Aksi hâlde dünyada zaten ezildiğimiz yetmezmiş gibi bir de ahiretimizi de kaybederiz. Bu durumda cihattan başka hiçbir çare de yoktur.

Abdülhâkim Arvasi Hazretlerini, insanları irşat etmesin, şuurlandırmasın diye, önce başka beldelere sürmek istediler. Ancak, görevini orada da yapar, insanlara cihat

şuuru aşılar diye, hafiyeler eşliğinde bir eve kapattılar. Gözetim altında olmak şartıyla haftada bir hava almak için evden dışarı çıkmasına izin veriyorlardı. Bir gün dışarı çıktığında evinin önünde pazar kurulduğunu gördü. O sırada cahil bir köylü o nur yüzlü adamı görünce kim olduğunu merak edip sordu. "Abdulhâkim Arvasi" dediler. Bunun üzerine hafiyelerin arasından sıyrılarak, o mübarek zatın önüne geçti: "Çok perişan hâldeyiz, şu ümmete dua et!" dedi. Arvasi Hazretleri, ona baktı. Sonra pazar yerinde bulunan insanları işaret ederek: "Erişilmeden dua edilmez, edilse de kabul olmaz." dedi.

Onun için dertsiz ve İslam'dan uzak bir hayat yaşayan halka ne kadar dua etsek de fayda etmez. Bu yüzden İslam düşmanları, cihadın muhteviyatını anlamamıza ve uygulamamıza engel olmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. "Efendim biz cihat edeceğiz ama engel oluyorlar." diyorlar. Elbette olacaklar. Tarihimizden biliyorlar ki cihat şuurumuz uyanırsa kurdukları bâtıl düzenleri tamamen yok olacaktır. O zaman nasıl hareket etmeliyiz? Cihat ibadetini en iyi şekilde nasıl yerine getirebiliriz? Bunun için 9 tane "İ"yi çok iyi bileceğiz. Nedir bunlar:

İnanç sahibi olmalıyız; güçlü bir imana sahip olmayan, zorluklar karşısında mücadelesini sürdüremez.

İhlas sahibi olmalıyız; mevki, makam, şan, şöhret peşinde koşmamalıyız. Riyadan uzak bir şekilde Allah rızası için çalışmalıyız.

İttika sahibi olmalıyız; Allah'tan başkasından korkmamalı, fikrimiz sorulduğunda çekinmeden doğruyu söylemeliyiz.

İttifak içinde olmalıyız; birlikte olduğumuz arkadaşlarla ihtilafa düşmemeli ve çekişmemeliyiz. Çünkü hoşgörülü olmak kemalattandır.

İyi ahlak sahibi olmalıyız; gıybet, dedikodu, haset, kibir, kin, iftira gibi hasletlerden uzak durmalı ve kulis yapmamalıyız. Bu, nefse esir olmakla değil, nefsi terbiye etmekle mümkündür.

İhsan sahibi olmalıyız; bize verilen görevi en güzel şekilde titizlikle yapmalıyız.

İstişare ile çalışmalıyız; benim dediğim olacak diye tutturmamalıyız. İstişarede fikrimizi söylemeli, irfan sahibi olmalıyız. İrfan, "Benim düşüncem de yanlış olabilir." demekle başlar.

İtaat etmeliyiz; alınan kararları yerine getirme konusunda başkana itaat etmeli, aksaklık göstermemeliyiz.

İstikamet sahibi olmalı, cihat ederken İslam'ın diğer emir ve ibadetlerinin tamamına riayet edip ibadetlerimizi terk etmemeliyiz.

Bunlara ilaveten bir de "sadakat" vardır. Sadakat ise zoru görünce kaçmamak, cazip makam ve menfaatlere kanmamaktır.

Bütün bu mücadeleyi yaparken üç temel gerçeği asla aklımızdan çıkarmamalıyız. Biz bunları "üç çivi" olarak tanımlıyoruz.

Birinci çivi; İslamsız saadet olmaz. Buna "İslam çivisi" diyoruz. Kur'an-ı Kerim'de en son inen Mâide Suresi'nin 3. ayeti kerimesinde bu açıkça ifade edilmiştir: "İşte bugün dininizi kemale erdirdim, böylece

üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'a razı oldum."

İkinci çivi; şuursuz Müslüman olmaz. Buna "şuur çivisi" diyoruz. Şuur: Hayrı ve şerri birbirinden ayırmak, bâtıldan kaçınıp Hakka tâbi ve taraf olmaktır. Namazda okuduklarıyla dışarıda yaptıkları aynı olmayanlar, şuursuz ve sorumsuz insanlardır.

Her gün 40 rekât namazın her rekâtında Fâtiha-i Şerif okuyoruz. Çünkü Fâtiha'sız namaz olmaz. Fâtiha'da ne diyoruz? *"Gayri'l-mağdubi aleyhim vele'd-dallîn."* Cenabı Allah bize neden günde 40 defa bu sözü söyletiyor? Nedir bunun manası? "Ya Rabbi sakın bizi sırat-ı müstakimden ayırma. Bizi gazap ettiklerinin yoluna saptırma. Dalalete düşenlerin yoluna kaydırma!" Gazap ettikleri kim? Yahudiler, Siyonistler... Dalalete düşenler kim? Hristiyanlar, Haçlı emperyalistler... Kim söylüyor bunu? İslam âlimleri.

Sen namazda 40 defa "Ya Rabbi beni sakın Yahudilerin ve Hristiyanların yoluna saptırma!" diyeceksin, ardından selam verdikten sonra gidip "Ben Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne sokacağım." diyeceksin. ABD ve İsrail ile stratejik ortak olacaksın. 11 asır boyunca yeryüzünden hakkı ve adaleti temsil etmiş bir medeniyeti bırakıp Batı'nın peşinden koşacaksın. Yahu sen namazda Allah'a ne söz veriyorsun, selam verdikten sonra ne yapıyorsun?

Sen ne dediğinin farkında mısın Ey Müslüman!

Üçüncü çivi; cihatsız İslam olmaz. Buna "cihat çivisi" diyoruz. Cihat; "emri bil ma'ruf, nehyi anil münker"

yapmaktır. Hayrı emretmek ve yürütmek, şerri yasaklamak ve ortadan kaldırmak için gerekli şartları, imkân ve iktidarı hazırlamaktır. Bu konuda başarıya ulaşmanın en önemli unsuru teşkilatlı ve organize bir şekilde çalışmaktır.

Teşkilat vücuttaki sinir gibidir. Ortalama 70 kiloluk bir insandaki sinirlerin ağırlığı, sadece 70 gramdır. Ancak, bu 70 kiloluk vücudu ayakta tutan, o 70 gramlık sinirdir. Teşkilat, bir cemiyetin sinir uçlarıdır. Organize olmuş çok küçük toplulukların, birbirinden habersiz milyonlarca kitleden daha güçlü olduğu aşikârdır.

Bir insanın tek başına bütün bu hizmetleri yapması mümkün olmadığına göre, hep birlikte ve teşkilatlı çalışmak mecburiyetindeyiz. Bunun için disiplin ve ciddiyet şarttır. Teşkilatın her kademesindeki çalışmalarda tertip, düzen ve disiplini sağlamak zorundayız. Tertipsiz, düzensiz ve disiplinsiz bir çalışma asla sonuç getirmez.

Niçin çalıştığını gerçekten kavrayan bir dava adamı, işinde ciddi olur. Hizmetle ilgili kendisine verilen görevi canla başla yerine getirmek için bütün gücüyle gayret eder ve mutlaka zafere ulaşır. Cenabı Hakk'ın en sevdiği insan, sorumluluğunu bilen ve kendi görevini en iyi şekilde yerine getiren insandır. Biz, başkalarının değil, kendi muhasebemizi yapmak ve hesabımızı sağlam tutmakla mükellefiz. Davası olan bir Müslüman için teşkilatı veya bulunduğu yerdeki görevini ciddiyet ve titizlikle yapmak "İhsan" makamıdır. Allah'ın rızası, cihat teşkilatı içindeki zahirî rütbe ve rağbete göre değil,

üstlendiği görevi üstün bir gayret ve samimiyetle yapmaya bağlıdır.

Teşkilatlar, insanların sosyal, kültürel ve siyasi alanlarda organize olmasını sağlar. Bu nedenle insan aileden devlete kadar, çeşitli sosyal ve siyasi kurumların üyesidir. Teşkilatlarımızın temel amacı, başta bu ülkede yaşayan insanlar olmak üzere tüm insanlığın saadetini temin etmektir. Bu nedenle Millî Görüşçülerin en önemli görevi; saadetin beş temel şartı olan barış ve kardeşlik, hak ve özgürlükler, adalet, refah ve saygınlık alanında vatanımızı yaşanılabilir örnek bir ülke hâline getirmektir. Tabii ki bu sonuca kendiliğinden ulaşılamaz. Siyasette hiçbir şey tesadüfî değildir. İnsan için ancak çalıştığının karşılığı vardır. Başarılı olmak ise birlikte, planlı ve disiplinli bir çalışmayla mümkündür. Teşkilat ise bunun olmazsa olmaz koşuludur. Teşkilat faaliyetlerinde gayemize ulaşmak için belirlediğimiz gündem çerçevesinde çalışılır.

Bir işi başarmanın aşamaları vardır; İnanç, bilgi, plan, program, kadro, takip ve intaç, yani sonuçlandırma. Önce bir işin yapılıp başarılacağını kesin olarak inanmak gerekir. Sonra o iş için gerekli olan bilgiye sahip olunur. İşin genel planı yapılır. Nerede nasıl uygulanacağı programlanır. Bu programı yürütecek uygun nitelikte vasıflı kadrolar belirlenir. İşi başından sonuna kadar takip etmezseniz, işin kontrolünü sağlayamazsınız. Ve intaç. Yani işi tam olarak sonuçlandırmak, bundan emin olmaktır.

Bir teşkilat faaliyetinde önce problemi bilmek, teşhis etmek, çözümü ortaya koymak gerekir. Planlama,

koordinasyon, kontrol ve üretim aşamalarında başarılı olmanın şartı da başkanın isabetli ve etkili karar vermesine bağlıdır. Karar verme, alternatifler arasından en verimli olanı seçmektir. İhmal edilen ve zamansız verilen karar, teşkilatın başarısını azaltır.

Bu bakımdan modele uygun çalışmak başarı için kaçınılmazdır. Model çalışmanın esası da her kademedeki teşkilat mensubunun işini severek ve benimseyerek bir dava şuuruyla yapmasıdır. Şuurlu bir şekilde görevini yapacak kişinin de elbette görevini iyi kavramış olması ve bu görevi aksattığı zaman ne gibi zararların ortaya çıkacağını bilmesi gerekmektedir. Bu bakımdan her kademedeki teşkilat mensuplarının eğitimli olması başarımızın temelini oluşturur.

Güneş doğduğunda nasıl karanlıklar yok oluyorsa dünyamızdaki her türlü baskı, zulüm ve haksızlık da inananların çalışmalarıyla yok olacaktır. İnanıyorsanız en üstünsünüz. Zafer ise elbette inananlarındır ve zafer yakındır. İşte bizim davamız budur. Ne mutlu bu hak davada canla başla koşanlara.

İSLAM DAVAMIZ

İslam'ın dışında, hiçbir hak ve hakikat kaynağı yoktur. Fen ve hikmet, sanat ve sanayi dahi, İslam'ın içindedir ve onun bir şubesidir. İlhamını Kur'an'dan almayan hiçbir ilim ve teknik asla hayra vesile olamaz, şerden ve zarardan arınmış sayılamaz.

Akıl; bir mukayese ve muhakeme aracı, yani karşılaştırma ve karar verme kabiliyetidir. Ancak, İslamsız akıl, tek başına ilk ve mutlak doğruları bilemez, hayrı ve şerri tayin edemez. Bir âlimin de, bir sarhoşun da aklı vardır. Âlimin aklı: "Şu insanları nasıl ikaz ve irşat etsem de iki cihan saadetine nail olsunlar." diye çalışır. Sarhoşun aklı ise: "Ne yapsam da şu mahalle bakkalını kandırıp bir şişe içki alabilsem." diye çalışır. Önemli olan bu aklın temelindeki zihniyettir.

Felsefelerin ve filozofların birbirini inkârı, ideolojilerin devamlı çatışması, beşerî kanun ve nazariyelerin eskimesi ve değişmesi, hatta yapılan ilaçların bile bir müddet sonra yan tesirlerinin anlaşılması hep bu yüzdendir. İslamsız bütün nimetler ve saadetler eksiktir,

yetersizdir. Bu nedenle; "Bugün dininizi ikmal ettim ve nimetlerimi tamamladım." ayeti en son indirilmiştir.

Akıl, İslam ve imanın emrinde olursa en büyük nimet, nefsin ve şeytanın elinde olursa en büyük felaket olur. Dünya hayatı, çok önemli bir imtihandır. Müminler için esas olan ahirete imandır. Nefeslerimiz sayılıdır, bunlar Allah yolunda harcanmalıdır. Çünkü ölüm bize çok yakındır. İslam'ın temeli olan hakiki bir iman ancak sahibini kurtarabilir.

Böylesine bir iman ise, Ay'a gönderilen füzenin açısı gibi dosdoğru olmalıdır. Dünyadan Ay'a gönderilen bir füze nasıl ki bir milimlik bir sapma bile gösterirse bu açı giderek büyüyecek ve neticede bu füze Ay'a değil başka bir gezegene çarpıp parçalanacaktır. Bunun gibi imani ve itikadi konularda başlayacak çok az bir şüphe ve sapma bile, insanı giderek İslam'dan uzaklaştıracak ve bu sapma, sonunda sahibini cennete değil, Allah muhafaza buyursun cehenneme taşıyabilir.

İslam'a ırkçılık, sentezcilik veya çeşitli sıfatlar eklemek Ay'a atılan füzenin açısının sapmaya başlaması demektir. İslam inancı bir milimlik dahi olsa itikadi sapmayı kabul etmez.

Son zamanlarda fikir kirlenmesi olarak; modern Müslüman, ılımlı İslam, light İslam, çağdaşlık diye birtakım kavramlar kullanılıyor. Dünyayı ifsat eden odaklar birkaç asır önce nasıl Hristiyanlığı Protestanlaştırdılarsa şimdi de bu kavramlarla İslam'ı Protestanlaştırmak için çalışıyorlar. Ne demek ılımlı İslam! İslam'ın ılımlısı, ılımsızı olmaz. İslam, İslam'dır.

Çünkü İslam dini, Allah yapısıdır. Bunun için mükemmeldir ve tastamamdır. Haşa, zerre kadar noksanı, fazlası ve hatası bulunmamaktadır. Ona bir şey katılamaz ve ondan bir şey çıkarılamaz. Baştan sona Hak'tır, hayırdır ve herkes için ve her yerde lazımdır. Çünkü İslam, dünya ve ahiret saadetinin tek ilacıdır.

Rabbimiz, bizlerin sadece davranışlarımızı değil, bu davranışları hangi maksat ve niyetle yaptığımızı da kontrol eder. Atlı bir adam, su içmek ve dinlenmek için bir pınarın başında durdu. Ancak, çevreye bakındığında atını bağlayabilecek bir şey bulamadı. Kendi kendine dedi ki: "Ben şu ilerideki ormandan bir dal kesip geleyim. O dalı bu pınarın başına çakayım. Benden sonra buraya gelen insanlar benim yaşadığım sıkıntıyı yaşamasın. Onlara bir hizmetim olsun."

Böyle yaptığı için, ondan sonra o pınarın başına gelip atını bağlayan her insan nedeniyle sevap kazandı.

Zaman geçti. Pınarın çevresinde büyük otlar bitti. Öyle ki atların bağlandığı kazık görünmez hâle geldi. Bir gün pınarın başına gelen bir başka atlı, pınara doğru yürürken, ayağı kazığa takılıp düştü. Ayağa kalktığında kendi kendine dedi ki: "Ben bu dalı buradan söküp çıkarayım. Ola ki bir başka insan geldiğinde, benim gibi takılıp düşmesin. Böylece bir hizmetim olsun."

Kazığı otların içinden söküp çıkardı. O da bunu yaptığı için sevap kazandı.

Yapılan işlem birbirinin tam zıttı olmasına rağmen, kazığı çakan da, söken de, Cenabı Allah'ın mükâfatına mazhar oldu. Çünkü ikisinin de niyeti halisti.

Yapılan işler ve niyetler arasındaki ilişkiyi simülasyon ortamında ehliyet alma örneğiyle daha iyi anlayabiliriz.

Kanada'da, şoför ehliyeti almak isteyenleri imtihan etmek için, özel bir simülasyon sistemi vardır. Şoför olmak isteyen kişi, gelip kimliğini özel bölmeye yerleştirir ve giriş kapısı açılır. İçeride tekerleri hariç bütün aksamı çalışır vaziyette bir araba bulunmaktadır. Sürücü adayı, arabanın kapısını açıp direksiyona geçtiği ve kontağı açtığı anda, tam karşı duvardaki ekranda özel olarak hazırlanmış bir film oynamaya başlar. Sürücü, kendisini gerçek bir yol üzerinde seyrettiğini zanneder. İniş vardır, yokuş vardır ve bu sanal yolda çeşitli trafik işaret ve levhaları bulunmaktadır. Şoför adayı, bütün bu durumlar karşısında en doğru olanı yapmak ve kurallara uymak zorundadır. Çünkü arabanın vitesinden frenine, gaz pedalından direksiyonuna kadar her şeyi, otomatik bir ana kumanda merkezine bağlıdır.

Eğer doğru hareket edilmişse dışarı çıkarken ehliyet kutuda hazırdır. Yok, yanlış hareket edilmişse, otomatik beyin boş basmakta ve "Çalış, öğren, tekrar gel" diye ikaz etmektedir. Yani bütün imtihan standart ve objektif bir sistemle tamamlanır.

Hâlbuki trafik komiserinin huzurunda yapılacak bir ehliyet imtihanında, istismarlar olabilir, bazı hatalar bilerek ya da bilmeyerek gözden kaçabilir. Ama otomatik beyni yanıltmak mümkün değildir.

İşte cüz-i iradeyle üstün bir varlık olarak yaratılan insanın dünya hayatı da böyledir. Genel bir kader planı çerçevesinde cereyan eden bir imtihandır. İnsanın her

niyet ve hareketi, sonsuz bir ilahî murakabe tarafından kontrol edilir ve değerlendirmeye tâbi tutulur.

Kader konusu da böyledir.

İnişli çıkışlı, virajlı bir yoldayız. Bu yolda emir ve yasakları içeren, tehlike bölgelerini gösteren trafik levhaları var. Bu yolda trafik kurallarına ve işaret levhalarına aykırı hareketlerimizden dolayı bir kaza yaparsak, elbette bunun sorumlusu ve suçlusu biz oluruz ve bunun sonucunda cezalandırılırız. Ancak, üzerinde seyrettiğimiz yolun, çok büyük ve güçlü, ama görünmeyen bir lokomotifin üzerinde olduğunu farz edelim. O takdirde biz, kendi arzu ettiğimiz yere değil, o güçlü lokomotif nereye götürürse oraya gitmek zorunda kalırız. Aracın içinde yaptıklarımızdan sorumluyuz ancak vagonun gittiği yönden sorumlu olmayız.

İşte ehliyet alıp, yani Kelime-i Şehadet getirerek yol üzerinde araba kullanmak insanın cüz-i iradesine, o görülmeyen ve her şeyi üzerinde götüren güçlü lokomotif ise sonsuz kuvvet ve kudret sahibi olan Rabbimizin külli iradesine örnektir.

Dünya hayatına bu şekilde yaklaşmak, Müslümanca yaşamak ve düşünmenin gereğidir. Müslümanca düşünen bir insan, herhangi bir durum oluşurken üç ayrı safhada, üç ayrı tavrı gösterir. Önce, yapılması gereken konuda takatinin sonuna kadar ceht, gayret ve her türlü sebebi yerine getirir. Olayın meydana gelişi sırasında, korku ve telaşa kapılmadan Allah'a teslimiyet ve tevekkül gösterir. Sonunda ise takdire rıza gösterir ve ortaya çıkan neticenin hakkımızdaki en hayırlı durum olduğunu kabul eder.

Bizler Kelime-i Şehadet getirerek Müslüman oluruz. Ancak, Kelime-i Şehadet getirip iman etmekle işimiz bitmez, tam aksine kulluk imtihanımız asıl o zaman başlar. Bu kulluğun en önemli noktası ise bütün insanların kurtuluşu için tebliğ vazifesidir. İslam bütün insanlığın kurtuluşu için gönderilmiştir. Bu nedenle İslam'ı tebliğde muhatabımız istisnasız bütün insanlardır. Görüşü ve görüntüsü ne olursa olsun, davamız herkese anlatılmalı, davet her kesime yapılmalıdır. Bizler güzel bir dille tebliğ ve davet ederiz. Hidayet ise Allah'a aittir. Tebliğ ve davette en güzel örneğimiz ise Peygamberimiz Aleyhisselatü vesselamdır.

Bilindiği üzere İslam kelimesi silm ve selamdan gelmektedir. Silm ve selam barış demektir ve bizim Peygamberimiz de bütün âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir.

Efendimiz Aleyhisselâmın kutlu doğumu saadet nizamı için son derece önemli bir olaydır. Bizim milletimizin bir büyüklüğü vardır ki, ona hürmeten yıllardır camilerimizin süslemesini gül resimleriyle değil de onun daha küçüğü olan "lale" ile tezyin etmiştir. Yine bizim milletimiz onun büyüklüğüne hürmeten "Muhammed" ismi yerine "Mehmet", "Mehmetçik" adını kullanmaktadır.

Efendimiz Aleyhisselâm Kur'an-ı Kerim'de de ifade edildiği üzere bütün insanlığa "en güzel örnek" olarak gönderilmiştir. Bu sebeple kendisini her hususta örnek almak, saadete ulaşmak için en güzel yoldur. Onun rahmetinden sadece Müslümanlar değil, sadece bütün insanlık değil hakikaten bütün âlemler yararlanmaktadır. Esasen, Kur'an-ı Kerim ve Efendimiz Aleyhisselâmın

Sünneti İslam'ı öğrenebilmemiz için gönderilmiştir. Çünkü Cenabı Hak, Rahmân'dır ve Rahîm'dir. Bizleri yaratmış ve bu dünyada adaletinden dolayı imtihan etmektedir. Ancak, bu imtihanı kazanmamız, dünya ve ahiret saadetine ulaşmamız için de Rahmân ve Rahîm sıfatı gereği İslam'ı göndererek bize yol göstermektedir.

Elbette Cenabı Hak yaptığı işleri en mükemmel şekilde yapar. Bundan dolayı bize bir taraftan Kur'an-ı Kerim'i, diğer taraftan da en güzel örnek olarak Efendimiz Aleyhisselâmı göndermiştir. Efendimiz Aleyhisselâm olmasaydı, biz kitaba bakarak secde bile nasıl yapılır bilemezdik. Çünkü Kitap'tan öğrenmek yeterli olmaz. Bugün kimimiz kulağının, kimimiz ensesinin üzerine yatıp kalkarak secde yapardık. Hâlbuki insan, örneği gördüğü zaman "Demek ki böyle yapılacakmış." diye anlar. Onun için en güzel öğretim yolu Kitap ve Sünnet yoludur. İşte Cenabı Hak da bize İslam'ı böylece göndermiş ve göstermiştir. Bundan dolayıdır ki Müslümanlığı öğrenmek için Efendimizi tanımak ve onun azametini hissetmeye çalışmak temel bir esastır.

***

İlim, ormanda yolunu kaybetmiş birinin elindeki pusulaya benzer. Aklınızla gökyüzüne bakarak, yıldızları gözeterek yönünüzü tespit edebilirsiniz. İyi ama ben şimdi bu tehlikelerle dolu ormanda yönümü doğru bulmak için nereye gideceğim? Kuzey tarafındaki ağaçların arkasında yırtıcı hayvanlar var. Güney tarafında ise başka tehlikeler var. Mutlak olarak kuzeye veya güneye gitmek bir şey ifade etmez. Kurtulabilmem için akıl

nasıl şartsa nerede, hangi tehlikeler var bunu gösteren bilgilere de ihtiyacım var. Aklımla yıldıza bakarak yönümü bulabilirim ama gideceğim yöndeki tehlikeyi aklımla bilemem. İşte bu tehlikeleri gösteren dindir. Bilgi veren Kur'an-ı Kerim ve Efendimiz Aleyhisselâmın Sünneti'dir. İşte Kur'an ve Sünnet, bizi tehlikelere karşı uyaran, gitmemiz gereken yönü gösteren bir pusula gibi şarttır ve zorunludur. İnsana hem akıl lazım hem de harita lazım. Dolayısıyla akla dayanarak saadet bulacağını zannedenler, temelden yanılgı içindendirler.

Din, fıtridir ve zaruridir. Saadetin kaçınılmaz bir parçasıdır. Zaten İslam'da ilim dinin bir parçasıdır. Dolayısıyla bu yanılgıdan kurtulmak mecburiyetindeyiz. İnsanlık tarihine baktığımız zaman ne görüyoruz? Peygamberler insanlara en büyük devrimleri göstermişlerdir.

Kendisine kitap gönderilen Ulû'l-Azm peygamberlerden İbrahim Aleyhisselâm küçük putları kırdıktan sonra baltayı büyük putun omzuna koydu. Putların sahipleri oraya geldikleri zaman onlara: "Küçük putları şu büyük put kırdı." dediğinde tabii ki kimse inanmadı. Çünkü bir put gidip de başka putları kıramaz. Bu da bize şunu gösteriyor: "Dinde akla ve mantığa uymayan şeylere inanılmaz." İşte bu olay, insanlık tarihinde büyük bir dönüm noktası olarak ilim çığırının açılmasını sağlamıştır.

Diğer taraftan Musa Aleyhisselâma gönderilen "On Emir" hukuk nizamının ortaya çıkmasını sağlamıştır. Yani koyduğu kurallar, bütün insanlığın uyması gereken nizamı ortaya çıkarmıştır. Davud Aleyhisselâm döneminde ise insanlık artık bütün yönleriyle yerleşik

hayata geçtiği için ticareti yani ekonomiyi kurmuştur. İsa Aleyhisselâma gelince, o da ahlakın temelini oluşturmuştur.

Yani insana verilen dört temel meziyet, insanlık tarihinin dönüm noktaları olarak yaşanmıştır. Peki, bu peygamberler bunları yaptılar da Efendimiz Aleyhisselâm ne yaptı? Bunu görebilmek için bugün elimizde bulunan *Matta İncili*'ni okuyarak bu gerçeğe ulaşılabilir. Orada şu sözler yer alıyor: "Ne zaman havariler İsa Aleyhisselâmın ayrılacağını hissetiler, o zaman üzülmeye başladılar. O da onlara dedi ki; Bakın ben ayrılıyorum diye üzülmeyin. Ben ayrılacağım ki her şeyi tanzim edicinin gelmesine zemin hazırlansın."

Peki, kim o? Tabii ki Efendimiz Aleyhisselâm. Yani diğer peygamberler ayrı ayrı insanlık tarihinde yeni safhalar açmıştır. Ama Son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) her şeyi tanzim etmiştir. İlmi, ahlakı, ekonomiyi ve hukukun temel kuralı olan adaleti düzenlemiştir. İşte bundan dolayıdır ki Efendimiz Aleyhisselâm bütün insanlığın en önemli şahsiyetidir, dönüm noktasıdır.

İslam demek; ilim, çağdaşlık, sosyal adalet ve adil düzen demektir. "İlim Çin'de dahi olsa alınız." hadisi İslam'da ilmin ne kadar önemsendiğini ortaya koymaktadır. "İki günü denk olan zarardadır." buyuruyor Efendimiz Aleyhisselâm. Ne olacak o zaman? Her gün daha ileriye gideceğiz. Yani ilericilik ve çağdaşlık asıl İslam'ın bir sıfatıdır. Onsuz ileri gidilemez. O herkesi en ileriye götüren, en güçlü motordur.

Öbür taraftan "Komşusu açken tok yatan bizden değildir." hadisi sosyal adalete gönderme yaparken, "Kendisi

için istediğini mümin kardeşleri için de istemek" düsturu, müthiş bir adil düzen fikri ortaya koymaktadır. Dolayısıyla saadet için ne lazımsa hepsi İslam'da vardır. Efendimiz Aleyhisselâm da bunun öncüsüdür.

Örneğin Kudüs, tarih boyunca birkaç kez Batı medeniyetinin eline geçmiştir. Onlar Kudüs'e geldikleri her seferde Müslümanları katletmişler. Ancak, Müslümanlar her seferinde orayı kurtardıktan sonra onları affetmişlerdir. Çünkü İslam; af, hoşgörü ve iyi muamele etmek demektir.

Bakınız, bundan dolayıdır ki Müslüman olsun olmasın herkes Efendimiz Aleyhisselâmı önder kabul etmek mecburiyetindedir. Nitekim Batılı araştırmacılar bunu apaçık ortaya koymuş ve itiraf etmişlerdir. Herkesin tanıdığı meşhur ilim adamları dahi Efendimizin üstünlüğünü itiraf ederek bu durumu açık bir şekilde ortaya koymuşlardır. Bu sebeple Efendimize sadece Müslümanların değil, bütün insanların sevgi göstermesi son derece doğaldır.

Sonradan Müslüman olan John Davenport kendisinin Müslüman oluşunu bakın nasıl anlatıyor:

"Ben bir tarihçiydim. Her şeyi incelediğim gibi İslam'ı ve Hz. Muhammed Aleyhisselâmı da inceledim. Bu çalışmamı ilmî olarak yaptım ve çocukluğundan başladım. Gerçekten tertemiz bir çocukluğu var. Gençlik döneminde herkesin örnek gösterdiği ve 'el-Emîn' dediği güvenilir bir insan. Vahiy dönemine ve diğer olaylara baktım ve bunlar üstün bir insanın özellikleri dedim. Ancak bu son peygamberdir, diyemedim. Ne

zaman ki Mekke'nin fethini incelemeye başladım, o zaman işin rengi değişti."

Mekke'nin fethi hakkında yazılmış en güzel kitaplardan birinin adı İzzus Sacide, yani "Secdedeki İzzet"tir. Mekke'nin fethiyle Müslümanlar tarafından en büyük zafer kazanılmışken ve kendisine en büyük zulümleri yapan insanların hepsi teslim olmuş tir tir titrerken, Efendimiz intikamla hareket etmedi. Hatta Uhud Savaşı'nda kendi öz amcası Hz. Hamza'nın ciğerini çiğneyen insanı bile affetti.

John Davenport diyor ki: "İşte böylesi muazzam bir olayı gördüğüm zaman titremeye başladım. Peki, 'Bütün bunlardan sonra ne yapacak?' diye baktığım zaman bir de gördüm ki yine Medine'ye döndü ve yine arpa ekmeği yiyerek, hasırın üzerinde yaşamaya başladı. 'Bunların hepsini normal insanlar yapar, ama bu zaferi kazandıktan sonra sade hayatına tekrar dönmek ancak büyük bir peygamberin ahlakı olabilir.' dedim ve koşarak secdeye kapandım. Müslüman oldum."

İşte biz Müslümanlar için en güzel örnek, en güzel ölçü, Efendimiz Aleyhisselâmın mübarek hayatı ve mücadelesidir. Farz edelim ki Hz. Peygamber'in Bedir Savaşı'nı yaptığı gün o civarda develerini güden bir çobanız. Efendimiz Aleyhisselâtü vesselâm ile Ebû Cehil taraftarları Bedir kuyuları yakınında savaşa tutuşmak üzereler. "Şöyle yüksek bir tepeye çıkayım da yaşanan savaşı seyredeyim" denirse inkârcılar zümresinden olunur. "Ya Rabbi, bunlardan kim haklı ise ona yardım et!" diye dua edilirse yine inkârcılardan olunur. Çünkü insan bu dünyaya sadece hangisi haklı, hangisi haksız bilmek için gelmemiştir.

"Ya Rabbi, Peygamberin Hz. Muhammed (s.a.v.)'e yardım et, onu muzaffer kıl!" diye dua edilirse bu sefer de günahkâr bir fâsık olunur. Çünkü o an dua etme zamanı değil, eyleme geçme ânıdır.

Hakiki bir müminin yapacağı ise şudur: Olaydan haberdar olur olmaz, yerinden öyle bir fırlayışla atılır ki savaş alanına kadar birkaç kez yüzüstü yere kapaklanır. Eline ne geçerse, ne bulursa onunla savaşa katılır. Müslüman, Hak-bâtıl mücadelesinde Hak'tan yana tavır alan ve bütün insanların iki cihan saadeti için tebliğ vazifesini, bütün gücüyle, bütün imkânlarıyla ömrünün sonuna kadar yerine getiren insandır. Ne mutlu bizlere ki böyle bir dinin mensubu ve böyle bir peygamberin ümmeti olma şerefini bahşettiği için Cenabı Allah'a ne kadar şükretsek azdır.

***

Müslümanlar olarak dünyanın gelmiş geçmiş en büyük düşünce sistemine sahip bulunuyoruz. Fakat bu büyük düşünce sisteminin karşısında, daima bâtıl fikirler olagelmiştir. Bu bâtıl fikirler, bir Müslüman diyarı içerisinde bizleri, kendi dinimizi, kendi Müslümanlık hakikatlerimizi öğrenemeyecek hâle getirmiştir.

Zaman zaman Batı ilimlerini yarım yamalak okumuş insanlarla görüştüğümüzde bunların kibir dolu yaklaşımlarıyla karşılaşıyoruz. Yarım yamalak tahsil yapıp gelmiş, ama o yarım yamalak bilgisiyle Müslümanlığı küçük görmeye kalkıyor. Çokbilmiş bir edayla "Efendim dünyada ilim var, fen var!" diyorlar. "Efendim bakınız eloğlu çalışıyor. Amerikalı, Avrupalı ne büyük

işler meydana getiriyor; aya ve yıldızlara gidiyor." diyorlar.

Şimdi dünyanın muhtelif yerlerini gezerken dışarıdan baktığımızda, "Aman ne büyük binalar, ne büyük köprüler yapmışlar; bu jetlerle, bu roketlerle nasıl uçuyorlar; bu laboratuvar çalışmalarındaki karmakarışık aletler, bu elektronik sistemler üzerinde nasıl çalışıyorlar" diye hayretle bunları seyrederiz. Amerika'da aya giden herhangi bir füzenin hareketini kontrol eden bir gözetleme merkezinde çalışan insanın yanına yaklaşsak ve bu adamın bilgi muhtevası nedir diye incelemeye başlasak neyi görürüz?

Öncelikle bizler öyle bir tarzla yetiştirilmişiz ki bu laboratuvarda çalışan insanlara ister istemez büyük bir hayret ve hayranlık hissiyle bakıyoruz. Onları kendimizden büyük görüyoruz. Oysa bu laboratuvarda çalışan profesörlerden birinin yanına yaklaşıp, "Beyefendi, siz burada ne yapıyorsunuz?" desek, "Ben burada şu füzenin aya gidişini kontrol ediyorum." diyecektir. "Nasıl kontrol ediyorsun?" diye sorsak, "İşte şu aleti kontrol ediyorum." diyecektir. "Alet nasıl yapılmış?" desek, adam bize birtakım formüller yazar. Bu formüllerin baş taraflarına birtakım harfler, rumuzlar koyar. İçimizden, "Vay be, bu adam bizim bilmediğimiz ve hiçbir zaman da bilemeyeceğimiz konulardan bahsediyor." deriz.

Hâlbuki bu adam bize hangi formülden bahsederse bahsetsin, formülün şekli önemli değildir. Aslında formül diye yazdığı şeyler, birtakım fikir silsilelerini sembollerle göstermekten başka bir şey de değildir. Mesela bu adamın füzenin, aya gidişine ilişkin yaptığı hesapla

bir pencereden aşağıya atılan bir taşın, ne kadar zaman sonra yere düşeceğini hesaplamak arasında bir fark yoktur.

Biz bu profesöre, "Bu hesaplar nereden çıkmış?" desek, "Efendim birtakım prensipler var. Bu prensipleri biz tecrübelerle tespit ettik. Bu prensiplere inanıyoruz. Bu prensiplere istinaden hesaplar yapıyoruz." diyecektir. "Peki, nedir bu prensipler?" desek; bu sefer de, "İşte, etki tepkiye eşittir. Madde vardan yok olmaz, yoktan var olmaz." diye birtakım ezberlenmiş şeyler söyleyecektir.

"Peki senin bu madde dediğin nedir? Enerji ve kuvvet dediğin nedir?" dediğimiz zaman bize karşı, o büyük pozları takınan insanlar, bunların ne olduklarını izah edemezler, burada takılıp kalırlar. Çünkü onlar asıl ilim nedir onu bilmezler. Bu basit tatbikatı ilim zannederler. Hâlbuki ilim, aslında onların gelip tıkandıkları yerden sonra başlar. Madde nedir bilmeden gelip de ne yapıyorsun bizim karşımızda? Enerji nedir, kuvvet nedir bilmeden gelip de ne yapıyorsun burada? Madde dediğin şey var mı, yok mu? Daha bunu orta yere koyamıyorsun. Biriniz diyor ki, "Evet madde vardır; öbürünüz hayır madde yoktur, bu bir dalgadır, bu bir enerjidir şudur, budur diyor."

Bir Yahudi âlimi olan Einstein, bütün bu meselelerle senelerce uğraştıktan sonra ömrünün sonlarında şunları söylemiştir: "Ben ömrümde uzun müddet, hakikaten bu maddeyle, enerjiyle kuvvetle uğraşıp bir sürü hesaplar yaptım, ama bütün ömrüm boyunca bunların ne olduğunu anlayamadım. Hatta size bir şey söyleyeyim.

Acaba biz hesaplar yaparken madde, enerji, kuvvet gibi mefhumları kullanacağımıza bunların yerine başka kavramları kullanmış olsaydık, acaba daha mı kolay hesap yapardık? Bunu da bilemiyorum. Yalnız hissettiğim bir şey var, o da böyle enerji, madde, kuvvet diye birbirinden ayrı üç mefhum olmadığıdır. Ben bu işte bir tevhit hissediyorum. Bu bazen enerji hâline, bazen madde hâline giriyor, bazen de kuvvet hâline giriyor. Bunu hissediyorum ama bir türlü ne olduğunu bulamıyorum."

Maddenin ne olduğunu anlamak için bir masayı ele alalım. İlk önce masanın üst yüzeyinde birtakım pürüzler görürüz. Sonra bu pürüzlerin içerisine girdiğimiz zaman -eğer bu bir ahşap masa ise- bu tahtanın hücrelerini görürüz. Bu hücrelerin içine girdiğimiz zaman maddelerin birtakım moleküllerden yapıldığını görürüz. Bu moleküllerin içerisine bir elektron mikroskobuyla bakacak olursak, bu sefer de en küçük parça denilen atomu görürüz. Atom nedir deyip atomun içerisine girdiğimiz zaman görüyoruz ki atom bizim güneş ve etrafında dönen yıldızlara benzeyen bir yapıya sahip. Merkezinde tıpkı güneş gibi bir merkezî kısım vardır. Buna çekirdek deniyor. Bunun etrafında dünyanın ve diğer yıldızların dönüşü gibi birtakım elektronlar dönüyor. Tıpkı dünya ve diğer yıldızlar güneşin etrafında nasıl dönüyorlarsa şu masanın içerisindeki her bir atomda da bu dönmeler var.

Peki, bu atom dediğimiz şey nasıl bir şeydir? Elektron mikroskobuyla gelip bunun içerisine girdiğimiz zaman, güneş ile dünya arasındaki çok büyük uzaklık gibi, atomdaki protonlar ile elektronlar arasında da çok

büyük bir boşluğun olduğunu görüyoruz. Bunun manası şudur: Madde diye her tarafını dolu olarak gördüğümüz cismin içerisine girdiğimiz zaman gerçekte müthiş bir boşlukla karşılaşıyoruz. Biz dolu zannediyoruz. Hâlbuki bunun aslı dolu değil. Ya neymiş? Boşluk. Ama ne boşluğu? Efendim işte madde dediğimiz şeyin içerisinde bir elektron, bir nötron, bir de proton var. Çekirdek ile elektron arasında, dünya ile güneşin arasındaki boşluğun on misli daha büyük bir boşluk var. Oysa biz bunu dolu zannediyorduk. Evet, dışarıdan baktığımız zaman dolu zannediyoruz. Çünkü içerisini göremiyoruz. Görme kabiliyetimiz yetmiyor.

Şimdi bu Amerikan laboratuvarında bize o hesaplarla fiyaka yapan adamı getirip de mikroskopla bu boşluğun içerisine soktuğumuzda, "Beyefendi sen demin hesaplarında maddeden bahsettin. O hâlde nerede bu madde?" dediğimiz zaman cevap veremiyor. Bu boşluğun içerisinde kayboluyor. Çünkü bunun içerisindeki elektron ve proton dediği şeyin kendisi de aslında bir ağırlık değil. Örneğin altın, en ağır bir maddedir. Dünyada bulunan bütün altınlar, bir ucu Lizbon'dan öbür ucu Sibirya'ya kadar uzanan, yani Avrupa'yı boydan boya kat eden bir katarı doldurur. Ama atom içindeki mesafeyi sıkabilme imkânımız olsaydı, dünyadaki bütün altınlar bir yüzüğün içine sığardı. Yani bizim gördüğümüz, altın gibi en ağır bir madde dahi büyük boşluklardan meydana geliyor. İşin içerisine gelip girdiğimiz zaman orta yerde madde diye bir şey kalmıyor.

Yeni düşüncelere göre şimdi de diyorlar ki aslında burada elektron da yok. Bir dalga var. Elektron dönüyor diye kabul ediyorsunuz, aslında dönen elektron değil-

dir. Dönen dalgadır. Atom parçalandığı zaman madde enerji hâline geliyor. Yine enerjiyi bir yerde toplamak mümkün olduğu takdirde, ondan da madde meydana geliyor. "O hâlde madde nerede? Enerji nedir? Asıl olan bunların hangisidir?" diye sorduğumuz zaman bugün Batı ilminin en bilgili sayılan âlimleri bile bunun cevabını veremiyor. Bu cevap verememe karşısında, kendi durumlarının bir çıkmaz içerisinde olduğunu kendileri itiraf ediyorlar. Hani gelip de bir Müslüman'a yukarıdan bakan insan bilmelidir ki hayran olduğu Batı ilmi, bugün gelmiş, bir çıkmazın içine saplanmıştır. Bir tıkanıklığın içerisindedir. Bu tıkanıklık, mefhumların ne olduğunu bilmemekten ileri gelmektedir.

İlim, Allah'ı bilmekle başlar. İnsanların bütün bilgisini toplasak, Cenabı Hakk'ın sonsuz ilmi karşısında denizdeki bir noktayı dahi tutmaz. Onun için bu adamın böyle bir tavır takınmaya aslında hakkı yok. O kulluğunu bilse Cenabı Hakk'ın ilminin genişliğini takdir ve tasavvur edebilse kibirlenemez. Cenabı Hakk'tan sadece kendisine daha fazla ilim vermesini niyaz eder. Bunların bilgilerinin hepsini toplayıp üst üste koyalım. Şimdi bu bilginin sahipleri kimdir? Bu bilgi nasıl meydana gelmiştir? Bunu incelememiz gerekir.

İnsanlığın bugün sahip olduğu bilgilerin hepsinin insanlık tarihinde birbiri üzerine eklene eklene geldiğini biliyoruz. Bugün elimizdeki yazılı vesikalar, beş bin sene öncesine ait bir yazı olmadığı için acaba daha önce insanlar neler biliyorlardı bu hususta bir bilgimiz yok. Onun için şimdi bugünkü durumdan geriye doğru gidelim ve insanlığın beş bin senelik tarihinde acaba ilim nasıl gelişmiş bunu incelemeye bakalım.

İlk insanı, başlangıç kabul edelim. Şimdiye kadar geçen binlerce senede insanlığın bilgisi acaba nasıl gelişmiş? Cenabı Hakk, insanlara akıl vermiş, başka nimetler vermiş. Bu nimetler sayesinde muhtelif şeyleri takdir etmeye başlamış. İnsanlık tarihinde bilgi bakımından mühim husus, ateşin öğrenilmesidir. Belki insanlar yanardağların lavlarını gördüler, belki tahtaları, taşları birbirine sürterek ateşi yaktılar. Bunun nasıl olduğunu bilmiyoruz. Ama insanlık yavaş yavaş ateşi öğrendi. Bundan sonra insanlar muhtelif tarihlerde muhtelif şeyler öğrendiler. Öğrene öğrene bugüne kadar geldiler.

İlk insanın bilgisini, ilk çağlardaki insanın bilgisi olarak söylemekten çekinmiyorum. Çünkü Âdem Aleyhisselâmın bilgisinin ne olduğunu biz bilemiyoruz. İlk insanları biliyoruz, taş devrinde yaşayan insanların bilgisini biliyoruz.

İnsanlık tarihinde, ilk noktadan zamanımıza kadar insanlar bugünkü bilgilerini nasıl elde ettiler? Getirilen izah, "İnsanlar bugünkü bilgilerini, zamanla öğrene öğrene elde ettiler." şeklinde olacaktır. Fakat ilimler tarihinde yapılan incelemeler gösteriyor ki insanlar, ilk bilgilerinden bugüne böyle basamak basamak muntazam bir merdiveni çıkmış gibi gelmemişlerdir. Ya nasıl gelmişlerdir? Bunu incelediğimiz zaman şöyle bir gelişme görüyoruz: İlk devrin insanları yavaş yavaş bilgi sahibi olmuşlar ama bir yere gelmişler, bu yerden sonra birden bire artmış.

İnsanlık tarihinde bilgilerin birden bire arttığı bir nokta, Asr-ı Saadet'tir. Bu nokta 7. Asra rastlıyor. Asr-ı

Saadet'te insanların ilimleri birden bire artmaya başlıyor. Avrupa'nın ilmi ve teknik bilgileri, Haçlılar kanalıyla Müslümanlardan almasıyla yeni bir merhale başlıyor. Bu, miladî 14 ve 15. Asra, hicrî 7 ve 8. Asra denk geliyor. Avrupa hızlı ilmî gelişme sürecine Müslümanlardan aldığı bilgi ve birikimle çok daha sonradan giriyor ve maalesef Müslümanların önüne geçiyorlar.

İnsanlık tarihinde Asr-ı Saadet'ten Rönesans'a kadar geçen yedi asırlık bir devir var ki bu devirde insanlığın ilimlerini Müslümanlar inkişaf ettiriyor. Araştırmalar gösteriyor ki bugünkü insan bilgisinin en aşağı yüzde 60-70'ini Müslümanlar inkişaf ettirmişlerdir. Acaba hakikaten böyle midir? Yani hakikaten Müslümanlık devrinde, ilim bu derece yükselmiş midir? Bunun incelemesine geçmeden önce şu iki noktaya ait üçer hususiyeti söylemek istiyorum. Bakınız, Asr-ı Saadet'te Müslümanların ilme yaptığı hizmet nasıl olmuştur? Rönesans'ta, Avrupalıların Müslümanlardan ilmi alışı nasıl olmuştur?

Batı kültür ve terbiyesi almış birtakım kibirli, taklitçi, sözde aydınlar; İslam düşmanı müsteşriklerin kendilerine öğrettikleri birtakım yanlış fikirlerle doludurlar. Bunlar müsteşriklerin şu sözlerini tekrar ederler: "Müslümanların aslında sizin büyüttüğünüz kadar ilme hizmeti olmamıştır. Onlar eski Yunan'da, eski Hindistan'da, eski Mısır'da bulunan ilimleri almışlar, öğrenmişler, insanlığın doğal seyrinde bunları bir miktar inkişaf ettirmişler ve ondan sonra bu ilmin sahibi olan Avrupalılara getirip tekrar teslim etmişlerdir." derler. Bu külliyen yanlıştır. Müslümanlar hakikaten

eski Mısırlıların, eski Yunanlıların ve eski Hintlilerin ilimlerini inceleyip almışlardır. Fakat bu alışta, üç önemli özellik vardır:

Birincisi, bu ilmi, bu bilgiyi kimin kitabından aldıklarını açıklamışlardır. "Biz Batlamyus'un kitabında okuduk, biz Öklid'in kitabında okuduk, böyle diyor, biz Pisagor'un kitabında okuduk, şöyle diyor." diye daima aldıkları kaynağı belirtmişlerdir.

İkincisi, İslam âlimleri eskilere ait bu kitapları okuyarak bilgileri alırken bunları ezbere almamışlardır. Bunları hemen kabul de etmemişlerdir. Bu bilgileri tashih etmişlerdir.

Üçüncüsü de İslam âlimleri; Yunanlılardan, Mısırlılardan, Hintlilerden ilim alırken kendileri yüksek seviyedeyken ilimlerini inceledikleri milletler aşağı seviyede bulunuyorlardı. Müslümanlar kendinden önceki ilmi alırlarken aşağıdan yukarıya doğru almışlardır. Buna mukabil Haçlı Seferleri döneminde Avrupalılar, Müslümanlarla temas ederek onlardan birtakım ilimler almaya başladıkları zaman da şu gerçekler göze çarpmaktadır:

Avrupalılar bu ilmi kimden aldıklarını katiyen söylememişlerdir. Müslümanların kitaplarını okumuşlar, fakat kimin kitabından hangi bilgiyi aldıklarını kendi kitaplarında zikretmemişlerdir. Diğer Avrupalılar bu kitapları okudukları zaman, bütün bunları yazanın kendisinin yaptığını zannetmişlerdir. Avrupa'da bu şekilde, hak etmediği hâlde büyütülmüş insanlar vardır. Bizim şimdiki kitaplarımıza da bugün bu isimler geç-

miştir. Biz bu prensipleri onların bulduklarını zannederiz. Oysa ki onlar, bu prensipleri Müslümanların kitaplarını okuyarak almışlardır.

Avrupalılar, Müslümanlardan ilimleri alırlarken kendi seviyeleri bu ilimleri almaya müsait değildi. Yani Avrupalılar, Müslümanlardan ilimleri alırlarken yukarıdan aşağıya almışlardır. Müslümanlar yukarıdaydı, Avrupalılar ise aşağıdaydı. Ne bakımdan Müslümanlar yukarıdaydı? Avrupalılar, bu ilimleri alırken önce lisanları bu ilimleri almaya müsait değildi. Müslüman kitaplarındaki mefhumları kavrayamıyorlardı. 14. Asırda tercüme ettikleri kitaplardaki mefhumları ancak 18. Asırda anlamaya başlamışlardır. Yani dört asır sonra...

***

Bugün Batı ilmi dediğimiz fiziğin, kimyanın, matematiğin, astronominin, tıbbın, tarihin, coğrafyanın kurucuları Müslümanlardır. Bu tabii büyük bir iddia. Fakat bu iddianın ispatına hazırız.

Bugün en önemli konulardan bir tanesi de aya, gezegenlere gitme konusudur. Aya, gezegenlere gitme konusu, bizim astronomi dediğimiz yıldızlar bilgisine ait bir husustur. Biz diyoruz ki astronominin kurucusu Müslümanlardır. Bunların sadece birkaç tanesine bakacak olursak, meşhur İslam âlimlerinden el-Battânî isimli büyük bir astronomi âlimini görürüz. Belki bazılarımız bu ismi duymuşuzdur. Ama maalesef bizim kendi ilimlerimiz bize öğretilmemiştir. Bize el-Battânî'yi anlatmak yerine Batlamyus'u anlatmışlardır. Bizim kitaplarımız bu ismi yazar. El-Battânî'ye gelince ismini bile zikretmez.

Çünkü bizim kitaplarımız taraf tutan birtakım Batılı kitaplardan tercüme edilmiştir. Hâlbuki Batlamyus nerede, el-Battânî nerede!

Şimdi bunların arasındaki farkı açıklamaya çalışalım. Mısırlı âlim Batlamyus güneşin fezada bulunduğu yerden aynı yere tekrar gelmesi, yani bir senelik bir zamanın geçmesi için kendi etrafında 260 defa dönmesi gerektiğini söylemiştir. Yani bir seneyi 260 gün olarak hesaplamıştır. El-Battânî ise Batlamyus'un düşüncesinde yanıldığını, bir senenin 365 gün, 5 saat, 46 dakika, 22 saniye olduğunu ortaya koymuştur. Şimdi bir müsteşrik bize el-Battânî ile Batlamyus arasındaki farkın basit bir fark olduğunu iddia edebilir mi? Şu görmüş olduğumuz rakam, bugünkü en hassas ölçü aletleriyle yapılan ölçüden sadece 2 dakika, 24 saniye farklıdır. El-Battânî, senenin uzunluğunu bu kadar hassas bir şekilde ölçüp ortaya koymuştur. Bir seneyi 260 gün zannetmeyle, saniyesine kadar bildirme arasındaki farka dikkat edilmelidir.

Bu farkları başka sahalarda da görmekteyiz. Eski Mısırlılar, Akdeniz'in genişliğinin, mesela Mersin'den İskenderiye'ye kadar olan mesafenin gerçek genişliğinin yirmide biri kadar olduğunu zannediyorlardı. İş İslam âlimlerine gelince Akdeniz'in gerçek genişliğini ilk defa İslam âlimleri ölçmüşlerdir. Nasıl ölçtüler? Abbasiler devrinde Halife Me'mûn, "Akdeniz bölgesindeki Müslüman toprakların kadastrosunu çıkartmak istiyorum. Bana bütün Akdeniz boyundaki İslam diyarlarının ölçülerini kesin olarak çıkartıp getireceksiniz." dedi ve bu işi İslam âlimlerine vazife olarak verdi. İslam âlimleri o zamanki imkânlara göre Akdeniz'in genişliğini ölçmek için şöyle bir yol takip ettiler: Akdeniz ke-

narında bulunan bir sahil şehrinden ölçüye başladılar. Yüksek bir tepenin üstüne çıkıp o tepeden görebildiği kadar ileriki mesafeye bakıyor. Ardından çıktığı tepenin yüksekliğini ölçüyor. Güneş batarken tepeden o zamanki aletlerle oradaki açıyı ölçüyor. Daha açık bir misal vermek gerekirse Konya-Ankara mesafesini ölçmek için mesela Konya'da bir tepeye çıktık. Bakıyoruz, gözün görebildiği uzaklıktaki bir başka noktada güneş batıyor. Güneşin orada kaç derecelik bir zaviyeyle battığını ölçüyoruz. Bulunduğumuz tepenin yüksekliğini ölçüyoruz. Bu yüksekliği ve bu zaviyeyi ölçtükten sonra aradaki mesafeyi hesapla buluyoruz. Yani o noktadan Konya'ya kadar olan mesafeyi hesaplıyoruz. Sırf bunu hesaplamak için -bizim bugün trigonometride uyguladığımız- sinüs, kosinüs, tanjant, kotanjant mefhumlarını icat etmişlerdir. Bu mefhumları ilk defa bulanlar Halife Me'mûn zamanındaki Müslüman âlimlerdir. Onlar bu mesafeyi hesaplarken karşısındaki açının sinüs ve kosinüsünü hesaplıyor ve bu hesaplar vasıtasıyla mesafeleri ölçüyorlardı.

Şimdi bu sinüs meselesine gelelim. Trigonometri okuyan, nispeten yaşı büyük olanlar bilirler ki eskiden trigonometri dersi okunurken sinüs ve kosinüs kelimeleri yerine *ceyb* ve *tamâm-ı ceyb* kelimeleri kullanılırdı. Bizim otuz sene önce yazılmış lise kitaplarında bunlar ceyb olarak geçer. *Ceyb* kelimesi Arapça bir kelimedir. İlk defa, Halife Me'mûn zamanındaki Müslüman âlimler mesafe ölçerken bu kelimeyi kullanmışlardır. Şu uzunluğu o zamanki insanlar cebe benzetmişler ve buna bizim Türkçede cep demek olan ceyb demişlerdir. Hesaplarında, kitaplarında, "ceyb aşağı, ceyb yukarı"

diye bir sürü hesaplar yapmışlardır. Şimdi bu kitapları Haçlı Seferleri'nden sonra Avrupalılar almışlar, bakmışlar ki bunlar Akdeniz'in genişliğini fevkalade doğru bir şekilde ölçmüşler. Bunu nasıl yaptıklarını ve hesaplamalarda kullandıkları tabirleri anlamamışlardır. Bu hesapları anlamadan lügati açmışlar. Arapçadaki *ceyb* kelimesinin Latince karşılığı olan (sinüs) kelimesini kullanmışlardır. Avrupalılar, buna sinüs dedikleri ve biz de her şeyimizi Avrupalılardan aktarmağa kalktığımız için bugün kendi mekteplerimizde kendi bulduğumuz ilimlerin adlarını onların anlamadan kullandıkları kelimelerle okutuyoruz. Onun için sinüs, kosinüs tabirlerini kullanıyoruz. Hâlbuki bunları bulanlar Müslümanlardır. Buluşun ve bilginin asıl sahipleri Müslümanlardır. Avrupalı bizden bunu anlamadan almış, biz de anlamadan onlardan alıyoruz.

Müslümanların yaptıkları sadece bunlardan ibaret değildir. Müslümanlar, coğrafyada bildiğimiz arz daireleri, bugünkü ifadesiyle enlemler arasındaki mesafeleri ölçmüşlerdir. Halife Me'mûn zamanında, Harran Ovası'nda bizim Türkiye'de bulunan bir kaza ile Irak'ta bulunan diğer bir şehir arasındaki mesafeyi, hem fiilen ölçmüşler hem de bu mesafeyi güneş bölgelerine ait hesaplarla tespit etmişlerdir. Arz daireleri arasındaki mesafe bugünkü bilgimize göre 111 kilometredir. Bu rakam daha Halife Me'mûn zamanında bulunmuştur. Mesele bundan ibaret değildir. Müslümanlar işte bu ilimler arasında sinüsü, kosinüsü vs. bulmalarının dışında, bunların tablolarını da yapmışlardır. Sinüs cetvelini biz bugün mekteplerde kullanıyoruz. Bizdeki tercüme kitaplara bakarsak İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da

basılmış kitaplardır. Biz zavallı insanlar olarak bugün zannederiz ki bu kitapların içindeki hesapları ilk defa yapanlar Avrupalılardır. Hâlbuki ilk defa trigonometri cetvellerini Müslümanlar hazırlamışlardır. Hem de öylesine bir hassasiyetle.

Büyük Müslüman âlimlerinden Horasanlı Gıyaseddîn Cemşid, *Risâletü'l-Muhitiyye* adlı kitabında bir derecenin sinüsünü ilk defa hesaplamıştır. Şimdi tekrar karşımızda Avrupalıyı, hususiyetle de bir Batı hayranını alıp soralım. Siz, "Müslümanlar bu ilimleri Yunanlılardan ve Mısırlılardan aldılar." diyorsunuz. Peki, nerede Mısırlılarda trigonometrik hesap mefhumu? Nerede Mısırlılarda sinüs bir derecenin değeri? Böyle bir şey yok. Ama Gıyaseddîn Cemşid, sinüs bir dereceyi bakın ne hassasiyetle hesaplamıştır: 0, 017.452.404.437.238.371. Bugün bu hesabı, elektronik makineyle yaptığımız zaman hiçbir rakamı şaşmıyor. Gıyaseddîn Cemşid, trinogometri cetvellerini bu hassasiyetle oturup yapmıştır. Nasıl yazmış? Onun bu işi nasıl yaptığını düşündüğümüz zaman akıllar duruyor. Öyle metotlar bulmuş ki karşısında hayranlıktan başka bir şey duymak mümkün değil.

Keza bugün yine Avrupalılara, Pi sayısının kim tarafından bulunduğunu sorsak, "Efendim, Pi sayısını, Eski Yunanlılar bulmuştur." derler. Hayır, Pi sayısını ilk defa bulan ve rakamlarını hassasiyetle hesaplayan yine Müslümanlardır. Yine Gıyaseddîn Cemşid'in *Risâletü'l-Muhitiyye* adlı kitabından bu hesabı sizlere veriyorum: Gıyaseddîn Cemşid'in Pi sayısı için bulduğu rakamı, bugün elektronik makinelere hesaplattığımız zaman yine tek bir rakamını yerinden oynatamıyoruz. Çünkü

Asr-ı Saadet gelmiştir. İnsanlığın ilmi, Müslümanların eline geçmiş ve ilim, asıl ilim olmaya başlamıştır.

Müslümanlar sadece trigonometri ve astronomi ilimlerini kurmakla da kalmamışlardır. Müslümanlar bugün okuduğumuz cebir ilmini de kurmuşlardır. Bugün gördüğümüz bütün matematiğin esaslarını kurmuşlardır. Bakın, bizim karşımıza gelip "Biz aya gidiyoruz, gezegenlere gidiyoruz." diyen insanlardan birine, "Şu hesabı nasıl yapıyorsun?" dediğimiz zaman, 1, 2, 3... gibi birtakım rakamlar yazacak. Bu rakamların sahibi Müslümanlardır. Bu rakamların şekiilerini Müslümanlar bulmuşlardır. Daha ileriye gidiyorum. Karşımızda bizi hakir görme alışkanlığı içerisinde bulunan insanın hesapları yaparken kullandığı metotları onlara verenler de Müslümanlardır. Nasıl olmuş? Bakınız, müsteşrik bize geliyor ve diyor ki: "Müslümanlar eski Hintlilerden, eski Mısırlılardan ve eski Yunanlılardan ilmi almıştır." Bu nasıl ilim alıştır ki, eski Yunan'da rakamlar 60'tan daha büyük değildir. Niçin? Çünkü eski Yunanlıların kaç tane harfleri varsa o kadar da rakamları vardır. Yani harfleri bitiyor, rakamları da bitiyor. Müslümanlar geliyor ve diyorlar ki: "Biz yeni bir rakam sistemi getireceğiz. Her türlü sayıyı ifade edecek bir rakam sistemini getireceğiz. Mesela, biri ele alalım, bunu şöylece '1' işaretiyle ifade edeceğiz. Yanına bir nokta koyarsanız bu o zaman 10 olacaktır; iki tane nokta koyarsanız bu 100 olacak; üç tane koyarsanız o zaman da 1.000 olacak" deyip bugünkü, onluk sistem dediğimiz sistemi icat ediyorlar. Bu sayede sonsuz sayıyı ifade etmek mümkün olmuştur.

Bu rakamların sahibi Müslümanlardır. Bu rakamların şekillerini Müslümanlar bulmuşlardır. Bu ondalık sistemi alıp getirmek suretiyle bugünkü toplama, çıkarma, çarpma ve bölmenin de prensiplerini koymuşlardır. Hâlbuki eski Yunanlılar toplama çıkarma, çarpma ve bölmeleri yapamazlardı. Çünkü onların rakam sistemleri buna müsait değildi. Bu çeşit toplama ve çıkarmaları yapmak için çubuklarla çalışırlardı. Muhtelif boylarda çubuklar alırlar ve bu çubukları uç uca eklemek suretiyle hesap yaparlardı. Nihayet Müslümanlar, onların yaptıklarını inceleyerek yetersiz bulup bu aşarî sistemi getirdiler. Bu ondalık sistem insanlığa yapılan en büyük hizmettir.

Müslümanlar sadece "Her şeyi size veriyoruz ama yalnız şu bizim ondalık sistemimizi geri verin" deseler, ortada Avrupalıya ait hiçbir şey kalmaz. Fakat beyler gelip diyorlar ki: "Sizin Müslümanlık dediğiniz şey gericiliktir."

"Hay hay, biz bu gericiliğe razıyız, yalnız bizden aldıklarınızı bize geri verin; biz artık ondalık sistem kullanmayacağız" deyin. Yeni bir hesap metodunu getirin de görelim. Bu çeşit hesap metotlarını geliştirmiş ve insanlığa hediye etmiş olan Müslümanlardır. Ama biz kendimizi tanımıyoruz.

Cebir ilmini kuranlar da Müslümanlardır. Cebir ilminin adı dahi el-Câbir adlı İslam âliminden geliyor. Avrupalılar da buna El-Gebra (Algebra) diyorlar. El-Câbir demeye dilleri dönmediği için El-Gebra diyerek el-Câbir'in adına izafe ediyorlar. Biz de bu ilmi liselerde cebir diye okuyoruz. El-Câbir'in yaptığı şu: Eski

Yunanlıların ve Hintlilerin yaptıklarını incelemiş. Ama müsteşriklerin dediği gibi onlara sahip çıkmamış. Ya ne yapmış? Onların inceledikleri hususlara bakmış ve birtakım cebir meselelerini üçgenlerle, geometrik şekillerle yaptıklarını görmüş.

Çünkü cebir ilmi eski Yunan'da, eski Mısır'da ve eski Hint'te yoktu. El-Câbir birtakım büyüklükleri harflerle göstererek bugünkü cebirin esaslarını ortaya koymuştur. Bugün bizim karşımıza geçip de fiyakasını yaptıkları bu ilmin de sahibi el-Câbir'dir. "Bir eşitliğin iki tarafına aynı miktar ilave edilirse veya çıkartılırsa, çarpılırsa veya bölünürse bu eşitlik katiyen bozulmaz." diyen el-Câbir'dir. El-Câbir ne yapmış? Üçüncü dereceden denklemlerin çözümünü vermiş. Bugün üniversitede okuyan talebelerimizin çokları üçüncü dereceden denklemi çözemezler. Müslümanların ilimleri ilerlettiği devrin büyük bir âlimi olan el-Câbir, üçüncü dereceden denklemlerin çözümünü vermiş, ayrıca karekök almayı hem de küpkök almayı göstermiştir. Bunlar öyle büyük meseleler ki bu meseleleri eski basit vaziyetinden alıp da götürmek ancak Müslümanların ferasetiyle olmuştur. Efendimiz (s.a.v.) buyuruyor: "Müminin ferasetinden korkun. Onlar Allah'ın nuruyla bakarlar." Bu bakış sadece manevî sahada olmamıştır, maddî sahada da olmuştur. İslam âlimlerinin bu ilimlere getirdikleri disiplinleri incelediğimiz zaman şaşırıyoruz. Bunlar bu büyük otoriteyi, bu büyük disiplini nasıl kurmuşlar diye hayret ediyoruz. Bugün aradan bin yıl geçmesine rağmen hâlâ el-Câbir'in getirdiği ilmin yerine daha iyisini getirmek mümkün olmamıştır. Haydi, ilericilik yapın da görelim sizi...

Müslümanlar ayrıca logaritmayı da bulmuşlardır. Bugün logaritma dediğimiz cetvelleri ve logaritma mefhumunu ilk defa bulan el-Harezmî adlı bir İslam âlimidir. Müslümanlar, bütün bu riyaziyeyi kurmakla kalmamışlar, fiziği, kimyayı da kurmuşlardır.

Bugünkü fiziğin kurucusu İbn-i Heysem'dir. Kimdir İbn-i Heysem desem tabii çoğunluk bu ismi tanımayacaktır. İçimizde çoğumuz lisede ve yüksekokulda fizik okuduk. Fakat İbn-i Heysem'in adı dahi bize öğretilmedi. Ama İbn-i Heysem fiziğin kurucusu, fiziğin babasıdır. İbn-i Heysem, ayrıca bugünkü atom ve molekül nazariyesini getiren insandır. İbn-i Heysem, bu atom ve molekül nazariyesine istinaden kırılma kanunlarını bulan insandır. Eski Yunanlılardan Öklit, kırılma kanunu olarak demiş ki bir prizmadan ışık kırılarak öbür tarafına geçerken ışığın hızı kesilir ve bu kesilen hız aradaki açılarla orantılıdır. İbn-i Heysem, Öklid'in yanlış düşündüğünü, aslında açıların kendileriyle değil, bu açıların sinüsleriyle orantılı olduğunu ileri sürüyor. Bu hızların kırılması, malzemelerin yoğunluklarıyla orantılıdır, diyor. Ve bu malzemelerin içerisindeki molekül nazariyesine istinaden bu hesapları yapıp ortaya koyuyor.

Aynı şekilde fizik ve kimya ilimlerinin kurucusu da yine Müslümanlardır. Örneğin ilk defa atomun parçalanabileceğini söyleyen Câbir bin Hayyân isimli bir İslam âlimidir. Hicrî 2. Asırda yaşamış büyük bir âlimdir. Bugün bize kimya derslerinde Lavoisier Prensibi diye okutulan prensipleri gerçekte ilk kez ortaya o koymuştur. Yer Çekimi Kanununu ilk bulan da yine Hayyân'dır. Ne zaman? Avrupalılardan takriben on asır önce. Câbir bin

Hayyân miladî 8. Asrın insanıdır. Hâlbuki Newton prensibinden Avrupa'da ancak 19. Asırda bahsedilmiştir.

Almanya'da 4 ciltlik bir kitap basıldı. O kitabın içerisinde herkes bilmeye ve görmeye başladı ki bu prensipleri hep İbn-i Hayyân ortaya koymuş. Avrupalılar Câbir b. Hayyân'ın kitabını 14. Asırda tercüme etmişlerdir ama, tercüme ettiklerinin ne olduğunu ancak 16. Asırda anlamışlar ve böylece Lavoisier ortaya çıkmıştır. Öbür söylediğini 17. Asırda anlamışlar, Gay Lussac Prensibi ortaya çıkmıştır. 19. Asırdaysa yer çekimi prensibini anlamışlar, böylece Newton Kanunu ortaya çıkmış. Ama bunları Câbir b. Hayyân on asır önce ortaya koymuştur. Ayrıca Câbir b. Hayyân bütün ilim tarihinde ilk defa laboratuvar kuran ilim adamıdır. Gözlem ve deney metodunu ilme getiren insandır. Hatta kendi laboratuvarında ilk suni hücreyi yapmış insandır. Tabii buraya gelince şaşırıyoruz. Ama Câbir b. Hayyân, hicrî 2. Asırda kimya ilmini bu noktaya getiren insandır. Bugün Almanya'da Câbir b. Hayyân'ın eserleri üzerine doktora çalışmaları yapılıyor. Ama bizim kitaplarımızda, bizim okullarımızda, bugün Newton Prensibi öğretilir, Hayyân'ın adını bile söylemezler. Maalesef biz kendi büyüklerimizin, kendi âlimlerimizin farkında değiliz.

Bitti mi, elbette hayır. Eskiden tarih hikâyelerden ibaretti, ilk defa İbn-i Haldûn *Mukaddime*'sinde tarihin bir hikâye olmadığını, bütün insanların, milletlerin yaşayışlarını sebepleriyle, neticeleriyle inceleyen, bunların tahlilini yapan bir ilim olduğunu belirtti ve ilk tarih kitabını yazdı. Yine coğrafya haritasını ilk defa çizenler de Müslümanlardır.

Son olarak Amerika'nın Kolomb'tan önce Müslümanlar tarafından biliniyor olması hususundan bahsetmek gerekir. Biz Amerika'yı Kristof Kolomb keşfetti diye biliyoruz. Neden böyle biliyoruz? Çünkü biz bilgilerimizi Avrupalılardan aktarıyoruz da ondan. Lakin Kristof Kolomb hakkında yeni yapılan tetkikler bakın neleri gösteriyor: Kristof Kolomb, Venedik'te İslam âlimlerinin kitaplarından, batıya doğru gidildiği zaman yeni kıtalara rastlanacağını okumuş ve öğrenmiştir. Bundan dolayı kendisi de bu işi merak etmiş, ben de gidip bunu göreyim demiş ve ilk defa Atlantik'e açılma cesaretini göstermiştir. Kristof Kolomb Atlantik'te aylarca gidiyor, fakat bir türlü karayı bulamıyor. Hatta öyle bir noktaya geliyor ki gemisinin içerisindeki insanlar isyan etmeye kalkıyorlar. Geri döneceğiz diyorlar. Sen bilmediğin yere bizi götürüyorsun, bunun sonu çıkmaz, diyorlar. Yapılan tetkikler gösteriyor ki -o gemide bulunan bazılarının hatıra defterindeki notlardan anlaşıldığına göre- Kristof Kolomb şu sözleri söyleyerek isyanı bastırıyor:

"Öyle çıkışmayın, böyle söylemeyin. Ben, devamlı olarak batıya gidildiği zaman yeni karalara rastlanacağı fikrini ve bilgisini Müslümanların kitaplarından okudum. Müslüman âlimler yalan söylemez. Bu karaya mutlaka varacağız."

Nitekim sabrediyorlar, devam edip gidiyorlar. Nihayet Amerika kıtası karşılarına çıkıyor.

Acaba hangi sebepten dolayı bütün dünyada ilim yavaş ilerlerken Asr-ı Saadet'te birden bire bugünkü manada hakiki ilim olmaya başlıyor? Bu başlayışın

kaynağı, insanlığa bu hızı veren tılsım nedir? Bu sualin cevabını Kur'an-ı Kerim'den başka bir şeye bağlamak mümkün mü? İnsanların ilim sahasındaki bu büyük inkişaflarının tılsımı, dünya ve ahiret saadeti getiren Kur'an-ı Kerim'den başka bir şey değildir. Bugün gelip Batı'daki ilimler tıkandığında yine Kur'an-ı Kerim'in ışıklarıyla yol bulunabilir. Onun için Kur'an-ı Kerim üzerinde araştırması olmayan insan, hakiki ilim adamı olamaz.

Doğu ile Batı'nın mukayesesinde manzara şudur: Batı'daki insan gözleri kapalı, nereye gideceğini bilemiyor. Elleriyle birtakım hakikatleri arıyor, tutuyor, fakat bu değildir, diyor. Öbürünü tutuyor, bu da değildir diyor. Batı'daki ilim adamının hâli budur. Doğu'daki ilim adamının hâli ise bundan tamamen farklıdır. O, ilim sarayının içine iman anahtarıyla giriyor. Kur'an-ı Kerim'den almış olduğu işaret ve ilhamlarla onun her tarafını aydınlatarak dolaşıyor, öğreniyor, öğretiyor.

Bu devrin ilmi, Müslümanlar tarafından getirilen ilimdir. Bizim karşımıza geçip de Batı'da şu vardır, bu vardır diye kimse konuşmasın. Biz ve Batılılar için tek çıkar yol "İslamlaşmak"tır. Bunu sadece hamd edeceğimiz imanımızdan dolayı söylemiyorum. Müspet ilimler sahasında senelerce çalışmış biri olarak şunu söyleyeyim ki bütün müspet ilimler gelmiş tıkanmıştır. Bütün maddî ve manevî düşünce sistemimle mutlak surette inanıyorum ki bu tıkanıklıktan kurtulmanın yolunu, ancak Kur'an-ı Kerim'den aldığımız ışıkla bulabiliriz.

***

Bugün yeryüzünde, ekonomik sistemiyle, sosyal sistemiyle ve dünya görüşüyle tam manasıyla yerleşmiş bir İslam toplumu yoktur. Ama bunun fiilen mevcut olmaması, Müslümanlığın hakikaten en ideal sistemi getirdiği gerçeğini ortadan kaldıramaz. Dolayısıyla biz, herhangi bir memleketteki uygulamalara değil, İslam'ın getirdiği ölçüler içerisinde ilme, ekonomik ve sosyal sistemlere bakmak zorundayız. Çünkü İslam'ın dışında hiçbir sistem hak ve hakikat kaynağı olamaz.

Örneğin, yakın zamana kadar dünyaya baktığımızda iki ayrı blok göze çarpıyordu. Bunlardan bir tanesini Doğu bloğu dediğimiz komünist sistem, diğerini de Batı bloğu dediğimiz kapitalist sistem teşkil ediyordu.

Doğu bloğuna dâhil komünist ülkeler gerçekten, ekonomik sistem, sosyal yapı ve dünya görüşü bakımından başlı başına ayrı bir dünyaydı. Bu bloğun oluşmasına, bildiğimiz gibi bundan yaklaşık iki asır önce Karl Marx isimli bir Yahudinin ortaya attığı iktisadi teoriler sebep olmuştur. Bu zatın malum teorileri ortaya atmakla sadece iktisadi bir görüş mü belirtmek istediği, yoksa daha başka neticelere varmak mı istediği tartışma götüren bir husustur. Kendisinin yetişme tarzı, ideolojik davaları göz önüne alınacak olursa meselenin sadece ekonomik açıdan ele alınması biraz safdillik olur. 19. Yüzyılda ortaya atılan bu fikirler, Rus ihtilalinde kendisine bir vatan buldu. Bu fikirler Rusya'da komünist rejimin yerleşmesine yol açtı. Böylece sistem kendisine bir uygulama sahası buldu. İkinci Cihan Harbi'nden sonra Rusya'nın birtakım memleketleri işgal etmesi sonucu bu sistem çeşitli ülkelere yayıldı. Bu tatbikat bugüne

kadar uzun bir devre geçirdi. Dolayısıyla bugün artık birtakım varsayımların insanları hangi neticelere götüreceği hususu açık bir şekilde ortaya çıktı. Öyle ki vaktiyle sırf teorik olarak ortaya atılan birtakım iddiaların uygulama sahasına konulduklarında ne gibi sonuçlar verebileceği, bugün artık bir kehanet olmaktan çıkmış, gözle görülür bir hakikat hâlini almıştır.

Bu gerçeği bugün bizzat görmek mümkündür. Bir dönem Doğu memleketlerine seyahatler yasaktı. Bilindiği gibi bu dönemde ancak çok sınırlı bazı yerlere seyahate izin verildiği hâlde, bir süre sonra bu izinler genişletilmiş ve bu ülkelerin durumlarını kendi yerinde incelemek artık mümkün hâle gelmiştir.

Bendeniz soğuk savaş öncesinde Doğu bloğu memleketlerine çeşitli seyahatlerde bulundum. Hatta bir defasında bir fuar münasebetiyle Batı'dan Doğu'ya geçmek, kısa bir zaman fasılası içinde Leipzig ve Münih fuarlarını gezmek imkân ve fırsatını bulmuş idim. Hatta çok önceden de Doğu bloğuna çeşitli münasebetlerle seyahatim oldu. Bu nedenle rivayetlere değil, fiili gözlemlerime dayanarak anlatıyorum.

Doğu bloğunda ana fikir komünizm fikriydi. Bu fikrin uygulamasında birey diye bir unsur kabul edilmiyordu. Tek amaç olarak toplum menfaati adı altında bir gaye ortaya konuluyor ve bu gaye uğrunda, icabında her türlü bireysel haklar rahat rahat feda edilebiliyordu. Bu memleketlerde ekonomik hayat tamamen planlanmış durumdaydı. Ve bu plan zorunlu bir plandı. Plan her şeye kumanda eden bir baskı, bir yönlendirme vasıtasıydı. Bu planın hangi amaçlarla hazırlandığı tartışılabilir. Ama orta yerde bir gerçek vardı. Bu memleketler-

de idare eden ve idare edilen diye iki ayrı kesim vardı; idare edenler, idare edilen kesimi bu planı uygulamaya mecbur tutuyordu.

Doğu bloğunda kâr kavramı yoktu. Mülkiyet kavramı yoktu. Mal ve para toplumundu. İnsanlar ancak asgari ihtiyaçları kadar bunlardan faydalanabilirlerdi. Yaşamak için asgari gerekli olan miktarın fazlası mutlaka topluma aitti. Dolayısıyla insanlar daha fazla çalışıp daha fazla kazanmak istedikleri zaman kazanacakları bir şey yoktu. Elde edebilecekleri her şey sınırlandırılmıştı. "Fazla üretim cemiyetin malıdır." denilir ve üretimi yapanın elinden alınırdı. Kimsenin malı mülkü yoktu. Taksi şoförü kendi taksisinde bir memurdu, sürücüydü. Herkes evinde kiracıydı ve bir şeye sahip olmak isteseniz olamazdınız. Bu durum doğal olarak toplumda çok önemli sonuçlar doğurmuştu. Böyle bir durum insan fıtratına, yaratılışına uygun olmadığından, toplum hayatında aksaklıklar yaşanmaktaydı.

O dönemde Batı Berlin'den Doğu Berlin'e geçişimiz esnasında gördüğümüz manzara şu oldu: Doğu Berlin'de şehir sanki alarm düdüğü çalmış gibi herkes mahzenlere kapanmış. Caddelerde ancak üç-beş kişi ya var ya yok. İnsanların yüzü gülmüyor. Vitrinler fevkalade sönük, eşyalar üst üste atılmış durumdaydı. Bu manzaranın, rejimin doğal bir neticesi olarak karşılanması gerekir. Çünkü o vitrini hazırlayan insanın daha iyi hazırlamakla elde edeceği bir sonuç yoktur. Bütün mesele kendisine verilen görevi şeklen yapmış görünmesinden ibarettir. İnsanı daha iyiye, daha güzele, daha

yükseğe yöneltecek sebepler mevcut değildir. Çünkü yaptığı işi daha iyi yapmakla bireyin elde edeceği hiçbir ilave sonuç yoktur.

Bu memleketlerde bazı evler inşa edildiğini gördük. Nitekim bizleri de gezdirdiler, bunları gösterdiler. Yalnız bunlar gerçekte birtakım mecburiyetlerin sonucu ortaya çıkmıştır. İnsanın kendi insanlığını duyarak, şevkle yaparak şu eser benimdir, şu neticeyi ben yaptım diyebileceği bir eser yoktu. Elde edilen neticeler insanoğlunun yaratılışına uygun olmayan ve dolayısıyla her türlü duygudan yoksun, bir nevi makineleşmiş mekanik hareketlerin toplamı, ruhsuz sonuçlardı.

Evler yapılmış fakat altı çocuklu bir aileye 48 metrekarelik yer reva görülerek yapılmıştır. Fabrikalar yapılmış, fakat bu fabrikalar üretimi artırsın, refah seviyesini yükseltsin, dolayısıyla fertlere bir şey getirsin diye değil, idare eden zümreye yeni imkânlar doğsun diye yapılmıştır. Bu görüş tarzının insan saadetine vurduğu darbeyi her köşede, her bucakta ve her çevrede görmek mümkündür.

Aslında bu rejim, işçiye refah getirmek için ortaya çıktığını iddia eden bir rejimdi. Hâlbuki gerçekte işçiye de bir refah getirmemişti, işçinin birtakım haklarını gasp etmek ve onun normal ihtiyaçlarını karşılayamadığı hâlde, işçiyi baskı altında tutma uygulaması içerisindeydi. Bu memleketlerde işveren ve devlet aynı kimsedir, işçinin kendisine uygulanan ücret sistemine itiraz makamı yoktu. İşveren ve devlet aynı kimse olduğu için tüm sınıfsızlık iddialarına rağmen bu rejimdeki insanlar arasında da yine, idare edenler ve idare edilenler züm-

resi doğal olarak oluşmuştu. Tek fark idare edenlere karşı bir itiraz mercii ve bir itiraz imkânı yoktu. İdare edenler rahat rahat bu rejim içerisinde her türlü zulmü, işkenceyi uygulama hakkına sahipti.

Bu rejim insan tabiatına uygun değildi ve yürümüyordu. Nitekim bu kadar senelik tecrübeden sonra bu rejimin en koyu savunucuları dahi geriye dönmek gereğini duymuşlar ve yavaş yavaş kendi ideolojik davalarından vazgeçip yeni çareler aramak zorunda kalmışlardı.

Nitekim Kruşçev'in başkanlığı zamanında yaptığı bir konuşma çok enteresandır ve önemli bir dönüm noktasını teşkil etmektedir. Söylediği söz şudur:

"Rusya'da tarımsal üretim istediğimiz neticeleri vermeyecek. Komünist rejim, iyi bir rejim ama insan tabiatına uymuyor. Nitekim biz köylülere kendi evinin geçimini temin etmesi için, üretimi kendisine ait olmak üzere evinin etrafında çok sınırlı bir arazi veriyoruz. Bir de köyün ortak, büyük arazisini ayırıyoruz. Köylüler kendilerine ait olan kısmı çok iyi ekip biçiyorlar. Ama müşterek kısma gelince ekmiyorlar. Dolayısıyla esas hazineye gelecek olan kısımdan iyi netice alamıyoruz, öbür kısımlarda üretim yürüyor. Biz Rusya'da ziraî üretimi artırmak istiyorsak gelin arkadaşlar, köylülerin evlerinin etrafındaki kendilerine ait bu arazi bölümlerini büyütelim."

Bunun manası "Köylülere mutlaka mülkiyet tanımak mecburiyetindeyiz" demekti ve bu yolda birçok adım atmaya mecbur kaldılar. Zira ekonomik hayat, insan

fıtratına uygun olmayan bir prensibin kurbanı hâline gelmiş idi. Bundan başka fabrikalarda prim sistemleri, para sistemleri ve birbirine rakip fabrika sistemine dönmeye mecbur kaldılar ki biri üretmezse öbürü üretsin. Bunun da manası tekrar yavaş yavaş kâr sistemine dönmek demektir. Bugünkü gerçeklere dayanarak artık gayet rahat bir şekilde ifade etmek mümkündür ki bazı tesadüflerle kendisine bir yurt bulmuş olan komünizm sistemi insanlık tarihinde belirli bir devir yaşama imkânını elde etmişse de insan tabiatına uymayan bu düşünce ve sistem bir müddet yaşamış, ondan sonra kaybolup gitmiştir.

Doğu Bloğundaki sosyal hayat da böylesine bir ekonomik düşüncenin uygulamasından dolayı insana mutluluk getirmekten uzaktı. Doğuda, sosyal hayatta, bizlerin anladığı manada bir aile kavramı kalmamıştı. Kadın, erkek herkes hiçbir fark gözetilmeksizin en hafif işten en ağır işe kadar çalışmak mecburiyetindeydi. Çocuklar aslında ailenin sayılmazdı. Onlar toplumun birer elemanı kabul edilerek, çok rahatlıkla daha küçük yaşta aileden uzaklaştırılmaktaydı. Özel yetiştirme yerlerinde "şöyle terbiye edersek topluma daha faydalıdır, böyle terbiye edersek daha faydalıdır" gibi yaklaşımlarla yetiştirme kamplarına gönderilmekteydi. Normal bir aile hayatı yoktu.

Burada çok önemli bir hususu tespit etmeye mecburuz. Mutlak manada birtakım değer yargıları ve yüce kavramlar tamamen değersiz sayıldığı için toplumda bir huzur ve manevî tatmin durumu mevcut değildi. Ayrıca her şey materyalist ve maddeci bir açıdan ele

alındığı için insanların manevî tarafları köreltilmişti. Doğu Bloğu ülkelerine yaptığımız seyahatlerde bir nevi robotlaşmış kimselerin içine düştüğümüzü hissettik. İnsanı esas tatmin eden huzur, karşılıklı sevgi, muhabbet ve manevî değerler toplumda ortadan kalkarsa nasıl huzursuz bir manzara meydana gelir, bunu komünizmde görmek mümkündür. Ahiret kavramına kendi düşünce sisteminde katiyen yer vermediği için, her şey bu dünyadaki gelip geçici ölçülere göre düzenleniyordu. Gelişmiş, olgun bir insanın böyle gelip geçici şeylerle tatmin olmasına imkân yoktur. Bu yüzden insanlara saadet getiremez, insanları tatmin edemez, kabul edilebilir hiçbir sonuç ortaya koyamaz.

Bu toplumda kadın, erkekle hiçbir farkı olmayan ve her meselede daha az işi başardığı için daha az ücret almaya mahkûm bir varlıktı. En ağır işlerde çalıştırılmaktaydı. Buralardaki fabrikaları gezerken çok defa, ağır tezgâhların başında kızgın demirleri, elleriyle çeken, âdeta mahkûm kadın tipleriyle karşılaştık. Kadın, gelen kızgın demiri maşayla tutup ikinci haddeye vermekle sorumluydu. Kan ter içindeydi, akşama evine geç saatte dönecek ve ertesi sabah tekrar bu işin başına gelecekti. Kendisine manevî bakımdan hiçbir şey gösterilmemekteydi. Bilakis erkekten daha az ücret almak durumundaydı.

Yine o dönemde Leipzig'de bir müze gezmiştik. Bu müzede açıklama yapan bir kadın gördük. Bu kadın, her saat başı aynı sözleri tekrar etmek suretiyle gelenlere açıklama yapmak görevini almış bir kadındı.

Yüz elli sene önce bir halk isyanındaki kahramana ait bir heykeli anlatırken 45 dakikalık konuşmasının yarım saatinde hiç alakası olmadığı hâlde Rusları övmeye mahkûm bir kadındı.

"Görüyorsunuz Ruslar o zamandan beri bizi kurtarmak için ne büyük fedakârlıklarda bulunmuşlar." demeye mahkûm bir Alman kadını. Konuşmasında yüzünün ifadesi öyleydi ki lisanıhâlle şunu söylüyordu: "Ben normal, serbest bir yerde olsam size bu abidenin tarihçesini ve bizim hikâyemizi o kadar güzel anlatmasını bilirim, ama ne yapayım ki burada bu tekerlemeyi aynen tekrar etmeye mecburum."

Bunlara karşılık projektörlerimizi Doğu'dan Batı'ya çevirecek olsak ne görürüz? Batı'yı aynı ölçüler içinde ele aldığımız zaman görünüşte Doğu'nun tersi bir manzara arz eder. Batı'da bir mülkiyet esası vardır. Bir kâr sistemi söz konusudur. İnsanlar kendileri için birtakım sonuçları elde edebilirler ve bunlarla diledikleri şeylere sahip olabilirler.

Batı'da kapital vardır ve para parayı çeker. Kuvvetli kapital, kuvvetli kazanç demektir. İnsanlar diledikleri kadar eşyaya, mala mülke sahip olabilirler. Bu durumun verdiği çok faydalı bir sonuç var; o da insan tabiatına, insan şevkini çalışmaya sevk ettiği için Batı'da üretim fazladır. Bu fazla üretim daha fazla kazancı ve daha yüksek hayat standardını getirmiştir. Refah ve hayat standardı yükselince devlet mekanizması o toplumun çalışamayanlarına, düşkünlerine, fakirlerine bu yüksek sonuçtan bazı imkânlar ayırabilmekte, fakire fukaraya devlet eliyle bazı yardımların yapılması mümkün olabilmektedir.

Fakat bu ekonomik hayat da ideal bir hayat değildir. Zira Batı'daki sistem de tıpkı Doğu'daki gibi materyalist esaslara göre tanzim edilmiştir. Bunun neticesi olarak Batı'daki zenginler, fakirlerle ilgilenmek hususunda kendilerinde bir mecburiyet duymamaktadırlar. "Onlar da çalışıp kazansın" demektedirler. Batı'da her şey kârla, parayla ölçüldüğü için insanlarda insaf dediğimiz hassasiyet kısmen kaybolmuştur. Batı'da, bir insan bir kuruş için karşısındaki insana en büyük eziyeti verir, o bir kuruştan fedakârlık yapmaz.

Batı'da gerçekten materyalist bir ortam ve insaf bakımından körelmiş bir yapı vardır. Batı ülkelerine seyahat edenler bu durumun birçok örneğini görmüşlerdir. Batı'da sosyal hayatta bir aile kavramı mevcuttur. Herkes çoluk çocuk sahibidir. Ve bunlarla oluşmuş düzenli bir aile sistemi vardır. Ancak, bu tam saadet getirecek bir yapı içinde değildir. Çünkü Batı mutlaka kadının da erkek gibi aynı şartlarla çalışmasını mecburi görmektedir. Ailede her iki taraf da tamamen eşit şartlarla çalışmaya mecburdur. Kadın da çalışabilir bir unsur kabul edildiği için onun da çalışıp kendisine kazanç temin etmesi mecburi görülür ve kadınla erkeğin çalışma hayatında her yerde tamamen eşit oldukları iddia edilir.

Kadın mutlaka gelir getirmelidir. Gelir getirmediği takdirde kendisine küçük bir unsur gibi bakılmaktadır. Bir erkek, ailede para kazanmakla aileye daha büyük menfaat getirdiği psikolojisi içindedir. Bu, hakiki saadete geniş ölçüde mani olmaktadır. Batı'nın düşünce sistematiği, kadına, onun fıtratına uymayan birtakım mecburiyetler ve yükümlülükler yüklemektedir. Dolayısıyla

Batı'daki kadını mesut bir kadın olarak kabul etmemiz mümkün değildir. Sovyet bloğuyla mukayese ettiğimiz zaman, sadece refah düzeyi daha iyi durumdadır.

Bu iki sistemden bahsettikten sonra belirtmek gerekir ki kadının da gerçek yeri Müslümanlıktır.

Müslümanlığın kendine has gelişmiş bir ekonomik sistemi de mevcuttur. Bu ekonomik sistem, ne Doğu'daki sistemdir ne de Batı'daki sistem. Çünkü Müslümanlık daima maddiyatla maneviyatı birbirine paralel yürütmüştür. Bundan dolayı Müslümanlıkta hem maddiyat vardır hem de bununla beraber her zaman her yerde hiç ayrılmayacak şekilde maneviyat vardır. Müslümanlığın ekonomik sistemi maddiyata saygılıdır. Herkesin malı, mülkü vardır ve herkesin malı mülkü kendisine aittir, korunandır, kimsenin buna yan gözle bakmaya hakkı yoktur. Ve bu hak o kadar mühim bir şeydir ki Peygamber Efendimiz Aleyhisselâtu vesselâm birçok tavsiyesinde: "Bana ahirette geldiğinizde başka türlü kusurla, günahla gelin, amma kul hakkıyla gelmeyin." buyurmuştur. Bunun manası başkalarının her türlü mal, para vesaire gibi haklarına son derece riayetkâr olmamızın gerekli olduğudur.

Müslümanlık aynı zamanda kâra ve kazanmaya da büyük yer vermiştir. Çünkü Peygamber Efendimiz Aleyhisselâtu vesselâm, "Veren el, alan elden üstündür." buyurmuştur. Bunun manası her Müslüman kazanmak için çalışmak ve başkalarına yardım etmekle görevlidir. Yine Müslümanlıkta *"el-Kâsibu habibullâh*: Çalışanı Allah sever, çalışan Allah'ın sevgilisidir." buyrulmuştur. Binaenaleyh Müslüman mutlaka çalışmak,

üretim yapmak ve ekonomik bakımdan faydalı bir unsur olmakla görevlidir. Bu yönüyle Müslümanlık, âdeta Batı bloğuna benziyor gibi geliyor. Mülkiyete saygıyı esas alıyor. Ama Müslümanlık sistemi Batı'nın kapitalist sistemi değildir. Aradaki büyük fark şuradadır: Müslüman kazanacak, fakat israf etmeyecek; çünkü "İsraf etmek haramdır." Bundan dolayı Müslüman kazandığını mutlaka hayırlı bir sahaya harcamakla görevlidir. Batı'daki insanın böyle bir prensibi yoktur, o kazandıktan sonra parasını her türlü nefsani arzusu uğrunda rahat rahat harcayabilir. Ama Müslümanlıkta, bütün bu kazançlardan sonra mütevazı olmak, israf etmemek, daima başkalarına faydalı olmak, fakirlere yardımcı olmak gibi bir esas mevcuttur. Bu bakımdan İslam, Batı rejiminin mahzurlu taraflarını ortadan kaldıran, kapitalizmin erişemediği yüce hedefi ortaya koyan bir sistemdir. Bu sistemin meydana getirdiği iktisadi hayatta hakikaten maddiyatla maneviyat birbirinden ayrılamaz. Bunu birçok örnekle görüyoruz, biliyoruz.

İstanbul'da bir akşam toplantısına davet edilmiştim. Yunanistan'dan gelen yaşlı bir hanım Müslüman olmuş. Kendisi uzun seneler Yunanistan'da kalmış birisi ve nihayet İstanbul Müftülüğünde Müslümanlığını resmen tescil ettirmiş. O günün akşamı akrabasının evine gitmiş. Biz de o gün aynı yerde bulunuyoruz. Kadın bu güne eriştiğinden, son derece memnun. Biz daha söze başlamadan önce dedi ki: "Tabii buraya geldiniz, toplandınız. Benim niçin Müslüman olduğumu merak ediyorsunuz. Siz sormadan ben size kısaca anlatayım. Biz Konyalı zengin, Müslüman bir ailenin yanındaydık. Babam, annem ve kardeşlerim bu evde hizmetçilik

yapıyorduk. Bu ailenin son derece zengin bir efendisi vardı. Bu efendi memleketin sayılı zenginlerinden olmakla beraber son derece mütevazı bir insandı. Ben çocukluğumda hiçbir bayram hatırlamam ki bu Müslüman ev sahibi, kendisinin hizmetçisi olduğumuz hâlde bayramlarda bize, hizmetçinin çocuklarına verdiği hediyeleri, yeni ayakkabıları kendi öz çocuklarından daha sonra almış olsun. Her bayram önce bize alır, ondan sonra kendi çocuklarına en fazla aynı kalitede ayakkabıyı alırdı. Çok zengin bir insana bu tutumu veren böyle bir dine kırk seneden beri ben hayran kalmayayım da kim kalsın? Bugün böyle bir dinin mensubu olmak şerefine eriştiğim için hayatımın en mesut gününü yaşıyorum."

Hakikaten İslam yolu, Müslümanlık yolu zenginliktir ve sonunda manevî bakımdan da yetişmiş bir insan ortaya koyar. Müslümanlık ticarete büyük önem vermiştir. Tüccarların, hakiki tüccarların peygamberlerle, şehitlerle beraber haşrolacağını bildirmiştir, ama bundan daha büyük önemi cömertlere vermiştir: "Cennete ilk girecek olanlar cömertlerdir." Cömertliğin manası kendi hoşuna giden şeyi, kendi nefsi için ayırdığı şeyi başkasına verebilmek, hediye edebilmek, feragatkâr insan olmak demektir. Müslümanlık daima manevî hedefleri maddî hedeflerin üzerine yerleştirmek suretiyle gerçek adaleti, hakiki düzeni ihya etmiş, meydana getirmiştir.

Sosyal hayata geldiğimiz zaman, Müslümanlıkta aile, toplumun esasını teşkil eder. Çocuğuyla, genciyle, büyüğüyle bütün haklarıyla düzenli, sistemli, bir-

birine karşı saygılı ve sevgi içerisinde bir aile vardır. Komşuluk hakkını son derece üstün tutmuştur. Kırk ev ilerisine kadar komşu saymıştır. İnsanların birbirlerine iyilikle, şefkatle, rahmetle kolaylıkla muamele etmelerini emretmiştir. Birbirine böyle yüce bağlarla bağlı bir insan toplumu sosyal bakımdan en huzurlu toplumdur.

İnsanlar hep başkalarına yardım etmek için içlerinde manevî bir duyguya, manevî bir iştiyaka sahip olurlarsa böyle bir sosyal düzende hiç şüphesiz mutlak saadet meydana gelir. İki Müslüman birbirine giderken, ben şimdi şu yaklaştığım arkadaşımdan ne menfaat elde edebilirim diye bir araya gelirse o buluşmalarından hayır gelmez. Tersine, ben şimdi şu gittiğim kardeşime hangi hususta faydalı olabilirim diye yaklaşırsa o buluşmadan büyük faydalar hâsıl olur.

Dünya görüşünü ele alacak olursak, Müslümanlık mutlaka her hususta ahireti gözetmeyi emretmiştir. Zira insan bu dünyadan ibaret bir hayatla tatmin olamaz. Mutlaka ahirete inanmak, ahiretin varlığını bilmek mecburiyetindedir. Çünkü bu dünyada her şey ölümle bitecek olursa bütün bu yaratılışın genel düzeni, abesten başka bir şey olamaz. Adaletin tecelli edeceği gün, bu dünyanın içinde de vardır. Ancak, mutlak adaletin tecelli edeceği gün arkasından gelecektir. Ve bu yaratılışlar geçici değildir, insan mutlaka sonsuza kadar gidecek bir yaratılıştadır. Cenabı Hakk bunları tahakkuk ettirecek kudrettedir. Dolayısıyla Müslüman, sadece dünyasını düşünen birisi değildir, her hususta ahiretini de düşünür. Ekonomik düzenin temelini de bu düşünce oluşturur.

Bir gün Peygamber Efendimiz Aleyhissalatu vesselam sabah namazından sonra, bir pazar yerini gezerken, orada bir tüccarın, bir malı diğerlerine nazaran daha ucuz fiyatla sattığını görmüşler ve kendilerine sormuşlar: "Bu malı böyle ucuz fiyatla satıyorsunuz, az kâra kanaat ediyorsunuz, sırf Müslüman pazarında ucuzluk olsun ve Cenabı Hakk ahirette sizin bu hareketinizden dolayı size büyük sevap versin diye mi bunu yapıyorsunuz?"

O da, "Evet ya Resulellah, ben bunun için yapıyorum. Yoksa ben de yüksek fiyatla satabilirim, ama az kâra kanaat ediyoruz ki pazarımızda ucuzluk olsun. Burası Müslüman diyarı, benim bu hareketimin sevabını Cenabı Hakk mutlaka verir." demiştir.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz ellerini açıp bu tüccar için çok büyük dualarda bulunmuştur. Bundan dolayı hakiki Müslüman iş adamı, böyle hareket edince iş adamıdır, tüccardır. Bu tüccarların doğuracağı ekonomik hayatta da mutlaka bereket vardır.

Şimdi böyle bir dünya görüşü ve sosyal yapıya sahip olan İslam âlemi içerisinde kadının yerine dönelim. Bir Müslüman hanımı, ekonomik hayatta çalışabilir, çalışır. Bazı hizmetlerin kadınlar tarafından görülmesi teşvik edilmiştir, hatta bazı yerlerde hanımların çalışması mecburi kılınmıştır. Mesela hemşirelik görevinde, bir Müslüman diyarında hastanelerde hemşirelik, hastabakıcılık görevinin bilhassa kadınlar tarafından yapılması tercih edilmiştir, teşvik edilmiştir. Yine kadın hastalıkları doktorluğu gibi birtakım görevlerin kadınlar tara-

fından yapılması, hatta önemle üzerinde durulması gereken bir husus addedilmiştir.

Vaktiyle Sümerbank Genel Müdürünün odasına gitmiş arkadaşlar vardır. O odada bir dokuma fabrikasının resmi var. 150 sene önceki bir dokuma fabrikası, birçok Müslüman hanım, bu dokuma fabrikasında gayet güzel bir çalışma havası içerisinde bulunuyorlar.

Müslümanlıkta kadın çalışabilir ve ekonomik hayatta bir unsur olabilir. Kadın, Müslümanlıkta aynen erkek gibi ilimle, ibadetle mükellef tutulmuştur. Cenabı Hakk insanları kadın, erkek, siyah, beyaz diye ayırmıyor. Kimin Allah'tan korkusu en fazla ise insanların içerisinde en faziletlisi odur, diyor. Herhâlde kadının erkeğe, erkeğin kadına Allah indinde hiçbir üstünlüğü söz konusu değildir. Toplum içerisinde Müslümanlık kadına onun yaratılışına uygun görevler vermiştir. Hiçbir zaman onu ne Doğu'daki ne de Batı'daki zoraki çalışma sistemlerine mecbur bırakmıştır.

Belki bazı erkeklerimizin hoşuna gitmeyebilir. Bir latife olarak ifade edeyim. Müslüman bir ailede kadın hiçbir iş yapmaya mecbur değildir. Evin bütün vazifesini görmek, evin kazancını temin etmek erkeğin vazifesidir. Müslümanlıkta kadına kendi yaratılışına uygun görevleri yapmak tavsiye edilmiştir. O bundan fazlasını yaparsa bu onun ahirette mükâfatını göreceği bir ilave çalışma ve lütuf olarak kabul edilmiştir. İslam'da kadının, ne Doğu'da ne de Batı'da erişemeyeceği çok büyük bir yeri vardır.

Bu konuyu, birkaç ayeti kerime ve birkaç hadisi şerifle tarif etmeye çalışalım. Kur'an-ı Kerim'de Nisâ' Suresi

ismi altında, Kadın Suresi denilen bir sure vardır. Bu surenin 19. ayetinde, kadınlara en iyi şekilde muaşerette bulunma emrolunur. Bunun manası Müslümanlıkta kadınlara karşı hürmetkâr ve yumuşak muamelede bulunmak demektir. Onların doğal yapıları bu yöndedir. Böyle hareket etmek gerekir. Yine Bakara Suresi'nin 187. ayeti kerimesinde "Onlar sizin libasınız, siz de onların libasısınız." buyurulmuştur. Libâs, elbise ve örtü manasındadır. Bunun gerçek manası ise dış tesirlere karşı, her türlü zarar verecek şeylere karşı onları korumak demektir.

Hadisi şeriflerde de kadının ne kadar değerli olduğu belirtilmiştir: "Dünya bir metadır. Onun en hayırlı metaı da saliha bir kadındır." Diğer bir hadisi şerifte, "Müminlerin kâmili, ahlakı en güzel olanıdır. Sizin en hayırlınız, kadınlara karşı en hayırlı olanınızdır." buyrulmuştur. Diğer bir hadisi şerifte ise şöyle buyurulmuştur: "Rabb'inin senin üzerinde hakkı vardır, öz nefsinin senin üzerinde hakkı vardır, efradı ailenin senin üzerinde hakkı vardır, her hak sahibine hakkını ver." Diğer bir hadisi şerifte de, "İlim tahsil etmek kadın, erkek her mümine farzdır." denilmiştir. Dolayısıyla onların da Allah katında mühim olan görevler bakımından aynen sorumlu oldukları ifade edilmiştir. Kendilerine hürmet gösterilmek, iyi muamele edilmek mecburiyetleri yanında Allah katındaki sorumlulukları açışından erkeklerle tamamen eşit oldukları beyan edilmiştir.

Bir sahabe sordu: "Ya Resulellah, benim için güzel sevgi ve bakımıma en çok muhtaç olan kimdir, kime bu hizmeti yapmalıyım?" Peygamber Efendimiz

Aleyhisselâtu vesselâm "Annene" diye cevap verdi. "Sonra kime?" diye sordu. Efendimiz yine "Annene" diye cevap verdi. Üçüncü kez, "Sonra kime?" diye sorunca, "Tekrar annene" diye cevap verdi. Ancak, dördüncü kez sorduğunda Efendimiz: "Babanıza" diye buyurdular. Bundan dolayı Müslüman bir ailede çocuk üzerinde annenin üç hakkı varsa, babanın bir hakkı vardır. Anne hakikaten muhterem, mukaddes, büyük bir varlıktır ve Müslümanın dünya hayatında, sosyal görüşünde ve ekonomik sisteminde çok mühim bir yeri vardır.

Peygamber Efendimiz Aleyhisselâtu vesselâmın meşhur Veda Hutbesi'nde, önemli bir bölüm kadınlara ayrılmıştır. Efendimiz son derece veciz, insanlara hakikaten en özlü, en güzel tavsiyeyi yapmıştır:

"Ey İnsanlar! Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah'tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları Allah emaneti olarak aldınız, onların namuslarını ve iffetlerini Allah adına söz vererek helal edindiniz. Sizin kadınlar üzerinde hakkınız, onların da sizlerin üzerinde hakları vardır. Sizin kadınlar üzerindeki hakkınız, onların aile yuvasını sizin hoşlanmadığınız hiç kimseye çiğnetmemeleridir. Kadınların da sizlerin üzerindeki hakları, memleket göreneğine göre her çeşit giyim ve yiyimlerini temin etmenizdir." buyurmuştur. Böylece Müslümanlıkta hakikaten kadın, ne Doğu'nun ne de Batı'nın erişemediği son derece saygıdeğer bir konuma sahiptir.

Doğu bloğundaki kadını düşündüğüm zaman hatırıma, bir hadde makinesinin başında kan ter içinde en

DAVAM

ağır hizmette çalışan, yorgun bir kadın tipi görüyorum. Batı'daki kadını düşündüğüm zaman eşitlik adı altında, erkek kadar çalışan, kendi tabiatına uygun olmayan bir muameleye tâbi tutulan mutsuz bir kadın görüyorum. İslam'daki kadını düşündüğüm zaman ise cenneti bile ayaklarının altında tutan bir varlığı görüyorum.

DÜNYAYI YÖNETEN GÜÇLER

Millî Görüş, mevcut herhangi bir düşünce veya hareketin reaksiyonu değildir. Doğrudan doğruya bir ilim ve fikir aksiyonu olarak ortaya çıkmıştır. Millî Görüş Hareketi'ni ortaya çıkaran sebepleri ve mücadelemizi anlamak için, nasıl bir dünyada yaşadığımızı, bugünkü mevcut dünya düzeninin nasıl ortaya çıkıp işlediğini bilmemiz gerekir.

Bu dünyayı emperyalistler kurdu. 1945'te Roosevelt, Churchill ve Stalin, Rusya'nın Kırım bölgesinde Yalta Limanı'nda bir araya gelip "Yeni Bir Dünya" tasarladılar. Sözde insanlık artık huzur, barış ve saadete kavuşacaktı. Bu süreçle başlayan soğuk savaş, 1989'da komünizmin iflası ve Sovyetlerin dağılmasına kadar neredeyse yarım asır devam etti. Fakir ülkeler daha fakir, zengin ülkeler daha zengin oldu. Gelir dağılımı adaleti gittikçe bozuldu. Açların, işsizlerin sayısı arttı. Milyonlarca insan ızdırap çekti.

Siyasi bakımdan Filistin, Keşmir, Kore, Vietnam başta olmak üzere sürekli savaşlar ve silahlı çatışmalar

devam etti. İnsanlığın üzerine bir kâbus gibi çöken bu devir esnasında Batılılar hep "Biz insanlığa saadet getireceğiz ama ne yazık ki komünizm var, Sovyetler var, soğuk harp var, bundan dolayı hizmetimizi yapamıyoruz." dediler durdular. Nihayet 1989'da Komünizm iflas etti ve Sovyetler dağıldı. O günden bugüne uzun yıllar geçti.

Bu son dönemde bir yandan ekonomik alanda geri kalmış ülkelerin dış borçları ve bunun için ödedikleri faizler korkunç seviyelere ulaştı. Diğer yandan ise başta bazı Müslüman Körfez ülkeleri olmak üzere savaşlar yoluyla birçok ülkenin ekonomileri büsbütün bozuldu.

Yeryüzüne barış geleceğine, tam tersine çatışmalar gittikçe arttı ve yeryüzünün her yanına yayıldı. İran-Irak Savaşı çıkartıldı, Körfez Savaşı körüklendi, Somali'de yerli halkı ezmek için Somali işgal edildi. Bosna, Çeçenistan ve Azerbaycan'da tarihin görmediği katliamlar yapıldı ve birçok Müslüman ülkeye haksız ambargolar konuldu. Adım adım bütün dünya sömürüldü ve küresel egemenlere itaat etmeye mecbur hâle getirildi. Böylece "Yeni Dünya Düzeni" adı altındaki tek kutuplu bir tahakküm ve sömürü düzeni gerçekleştirilmeye çalışıldı. İşte olaylar bütün açıklığıyla gözler önünde cereyan ediyor ve insanlığa bir türlü barış, huzur, saadet gelmiyor.

Bugünkü dünyanın küresel kuruluşları olan BM, Dünya Bankası, IMF, AB, NATO gibi teşkilatların hepsi, insanlığın ifsadı için çalışmaktadır. Bunların yerine, hakkı ve hakkaniyeti üstün tutan, ifsada değil ıslaha çalışan kuruluşlar ikame edilmedikçe dünya huzur bula-

maz. Dünya, Hak çerçevesinde bâtılın egemenliğinden kurtarılıp yeniden tanzim edilmedikten ve "Yeni Bir Dünya" olarak gerçekleştirilmedikten sonra insanlık kurtulamaz.

Tarihteki olayların sebeplerini anlayabilmek için, yeryüzünde olayların tesadüfen cereyan etmediğini idrak etmek gerekir. Yeryüzünde kendi hâkimiyetini kurmak, bütün insanları köle yapmak, kendine tâbi kılmak ve sömürmek isteyen bir gücün varlığını görmek gerekir. Bu gücün gayelerini, metotlarını, nasıl çalıştığını, bütün dünyayı nasıl avucunun içine almak istediğini ve bunun için asırlardan beri gelişerek bugün artık nasıl organize bir güç hâline geldiğini bilmek gerekir. Bu gücün asırlardan beri olayları kendi gayeleri doğrultusunda planlayan ve bu planları uygulayan bir güç olduğunu idrak etmek gerekir.

Bunları görebilmek için de bugünkü dünyanın anatomisini tanımak mecburiyetindeyiz. Bundan kasıt şudur: Malum olduğu üzere, insanların hastalıklarını teşhis ve tedavi edebilmek için doktor olmak gerekir. Doktor olabilmek için de anatomiyi, yani insanın vücut yapısı ilmini bilmek gerekir.

İnsan vücudu dışarıdan bakıldığı zaman bir deriyle kaplanmıştır. Ancak, bu deriyi kaldırıp altına baktığımız zaman kemik, adale, damar, sinir sistemi başta olmak üzere vücudun içinde organların, çeşitli sistemlerin, çeşitli fonksiyonların bulunduğunu görürüz. Alttaki bu yapıyı bilmeden, ne teşhis ne de tedavi olur. Tıpkı bunun gibi, bugünkü dünya olaylarının doğru bir teşhisini ve buna dayanarak da doğru bir tedavisini

yapabilmek için, aynı şekilde bugünkü dünyanın anatomisini bilmek zorunludur.

Bugün yeryüzünde herhangi bir kimsenin bir yerden bir yere gidebilmek için alacağı uçak bileti IATA adlı uluslararası bir kuruluşun kontrolündedir. Dünyanın her yerinde, havayolu şirketleri bilet ücretinin takriben yüzde 9'unu IATA'ya vermek zorundadır. Yoksa bir yerden bir yere gidilemez. Uçağın herhangi bir havaalanına inmesi dahi mümkün olamaz. IATA ise her ne kadar zahiren uluslararası bir kuruluş gibi görünse de, genellikle bütün uluslararası kuruluşlarda olduğu gibi, dünyayı kontrol eden küresel gücün kontrolündedir ve bu yüzde 9'luk pay, karmaşık yollarla onlara gider.

Yine bugün bir kimse dünyanın bir yerinden diğer bir yerine bir para göndermek isterse bu paranın oraya gidebilmesi için önce ABD'de American Express Bank, Chase Manhattan Bank veya herhangi benzer bir banka üzerinden gitmesi mecburiyeti vardır. Bu bankalar ise küresel güçlerin bankalarıdır. Her gönderilen paranın yüzde 1'i ile 5'i arasında komisyon alınır. Bu komisyon da aynı yollarla yine onların kasasına gider. Böylece dünyayı yöneten gizli dünya devletine, böyle bir pay ödenmeden, dünyanın bir yerinden diğer bir yerine para göndermek asla mümkün değildir.

Hayır, ben bu güçlere haraç ödemek istemiyorum. O yüzden uçak yerine gemiyle gitmek istiyorum deseniz yine kurtuluşunuz yok. Bir geminin denizlerde sefere çıkabilmesi için, Lloyd's adlı kuruluştan belge almak zorundadır. Bu belgeyi almazsa hiçbir denize açılamaz.

Lloyd's da Gizli Dünya yöneticilerinin kontrolü altındaki bir kuruluştur.

Dünya ekonomisine yön veren Dünya Bankası ve IMF, ülkelerin kredi alabilme kabiliyetlerini test eden ve derecelendirme yaparak not veren kuruluşların tamamı dünya ekonomisini kontrol etmek için aynı güçler tarafından kurulmuşlardır.

Bu örnekleri ciltlerce kitapla anlatmak mümkündür. Sonuçta, spordan tiyatroya, sanattan sanayiye, hukuktan ticarete kadar pek çok şey, Gizli Dünya Devleti'nin kontrolü altındadır. İşte dünya olaylarını kavrayabilmek için önce bugünkü dünyanın anatomisini bilmek, her şeyin önünde gelmektedir. Peki dünya bugünkü hâle asırlar boyunca hangi değişikliklerle, nasıl geldi? Bunun için meseleye temelinden bir bakış yapmak her şeyden daha mühimdir.

***

Tevrat ya da diğer bir ifadeyle Eski Ahit, bütün dünya Yahudilerinin emirlerine sıkı sıkıya bağlı oldukları bir din kitabıdır. Tevrat, asırlardır Yahudilerin hayatlarını, dünyaya bakış açılarını, diğer insanlara karşı düşünce ve tavırlarını düzenlemiştir.

Elimizdeki Tevrat, gerçekten Allah tarafından indirilmiş orijinaliyle aynı mıdır? Yoksa Tevrat, içeriğiyle oynanmış dolayısıyla ilahî niteliği kaybolmuş bir kitap mıdır? Bu sorunun cevabı, bizzat Tevrat'ın kendisi araştırılarak rahatlıkla bulunabilir.

Tevrat 39 kitaptan meydana gelmiştir. Ve bu 39 kitabın yalnızca ilk 5 tanesi Hz. Musa'ya verilen bölümlerdir. Beşinci bölüm olan Tesniye'de Hz. Musa'nın ölümünün anlatılması, başka bölümlerin Hz. Musa Aleyhisselâmın ölümünden sonra Yahudilerin başına geçen kişilerin hayatlarını ve verdikleri emirleri kapsaması söz konusudur. Bundan dolayı Tevrat, yüzlerce yıl boyunca değişik kişiler tarafından yazılmış ve ilahî niteliğini yitirmiş bir kitaptır.

900 sayfalık Tevrat yukarıdan aşağı incelendiği zaman gerçek Tevrat'ın baştan aşağı değiştirildiğini görmek mümkündür. Siyonizm ve üstün ırk inancını öne çıkarması, Allah'ın peygamberlerine yakıştırılması asla mümkün olmayan, haşa cinsel sapıklık ve gayriahlaki durumların izafe edilmesi gibi nedenler bunu anlamak için yeterlidir.

Bütün Yahudi ibadetleri, sembolleri, Yahudi ırkının üstünlüğü ve Yahudi geleneklerinin korunması mantığına bağlıdır. İbadetlerde yüceltilen Allah değil, Yahudilerin kendileridir. Dolayısıyla Yahudilik, gerçekte kitabı hahamlar tarafından yazılmış bir ideolojidir, ideolojisini ırkçı kibre dayandıran bir yapının ise Allah'la bağlantı içinde olması mümkün değildir.

"İnançlarından vazgeçsinler ama kanunları uygulasınlar." ifadesi, Yahudi hahamların Allah'a ne derece inandıklarını göstermektedir. Hahamların gözünde Yahudi âdetleri, Allah inancından daha önemlidir. Bu yüzden Yahudilerin çoğu, gerçeği görseler dahi asla dinlerinden vazgeçmezler. Yahudilik, Allah inancı üzerine kurulmadığı gibi tam tersine Yahudileri ilahlaştırmıştır.

Yahudilerin üstün ırk öğretileri, Allah'ı dahi kendileri karşısında boyun eğebilecek bir varlık olarak düşünmelerine neden olmuştur. Tekvin bölümündeki "Ve dedi; Artık sana Yakup değil, İsrail denilecek; çünkü Allah ile uğraşıp yendin." ifadesi bunun delilidir.

İnsanlara yenilen bir varlık, tabii ki Allah olamaz. Bu, hahamların kendi ateizmlerini Tevrat'a sokmak için uydurdukları bir kıssadır. Tevrat ayetlerinde görünen bu gerçek, Yahudilerin kendilerini, hem diğer kavimlerden hem de Allah'tan bile üstün gördükleridir. Yahudilere insanüstü vasıflar veren hahamlar, Allah'a insani acizlikler atfetmişlerdir. Sonuçta hahamlar, "İsrail" kelimesini, Allah ile uğraşıp yenen manasına getirmişlerdir.

Hahamlar, Tevrat'ı kendi inançları doğrultusunda bozarken statülerini de korumayı unutmamışlardır. Tevrat'ta hahamlara kayıtsız şartsız itaat edilmesine dair pek çok ayet vardır. Tevrat'ın çoğu yerinde kâhin olarak geçen hahamlar, şu şekilde anlatılmaktadır:

"Levi oğulları, kâhinler yaklaşacaklar, çünkü Allah'ın Rab kendisine hizmet etmek için ve Rabbin ismini mübarek kılmak için onları seçti ve her davada ve her döğüşte onların sözüne göre olacaktır."

Bugün hâlâ İsrail Devleti'nde her iş hahamların sözüne göre yapılmaktadır. Dolayısıyla bugünkü Yahudilik, hahamların tutucu ve ırkçı düşünceleriyle meydana gelmiş bir ideolojidir. Fanatik hahamlar, eski dinlerdeki sapkın inançları Tevrat'a ustaca ve sinsice yerleştirip bu ideolojiye din süsü vermişlerdir.

Kabbala, Tevrat inmeden çok daha önceleri ruhban sınıfının geliştirdiği bir öğretidir. Kabbala büyü ve gizli

güçlerle bağlantı sanatıdır. Masonluk tamamen Kabbalist öğretinin bir ürünüdür. "Gelenek" veya "ağızdan kulağa" anlamına gelen Kabbala, "sır" esasına dayalıdır. Bu sırların tamamı, Kudüs Locası'nın üç Kabbalisti tarafından ezberde tutulur. Kabbalistlerden biri öldüğünde İsrail'in, Sanhedrin denen 70'ler Meclisi'nden seçilen bir aday aynı bilgileri devralır.

Kabbala, Masonik öğretinin temelini oluşturur. Bu nedenle Kabbalanın teorik ve pratik uygulamalarıyla ilgili bilgiler 33 kademeye ayrılmıştır. Kabbalist eğitimle yetiştirilecek adaylar, Mason Üstad-ı Azamlar tarafından dikkatle seçilir ve aday, ancak bir kademenin bilgilerini tam anlamıyla hazmedince diğer bir kademeye geçebilir. Bu taktiğe, Masonik dilde "uykulu gözlere ışığın yavaş yavaş verilmesi" denir.

Hahamlar, sadece Tevrat'ı bozup değiştirmekle yetinmemişlerdir. Tevrat'ta bulunan bütün hükümler hahamlarca bir araya getirilmiş, detaylandırılmış ve çeşitli eklemelerle açıklanmıştır. Talmud, Tevrat yorumunun ya da başka bir deyişle tefsirinin ismidir. Tevrat üzerinde yapılan bu yorum ve açıklamalar, asırlarca nesilden nesile aktarılmıştır.

Bu yorum ve açıklamaları Yahudi Haham Yehuda Ha Nasi, Milattan sonra 2. Yüzyılda yazılı hâle getirerek Talmud'u oluşturmuştur. Bu Talmud iki kısımdan oluşur. Bunlar asıl kısmı oluşturan Mişna ile yorum kısmını oluşturan Gemara'dır. Talmud, Yahudi dininde büyük önem taşımaktadır. Okullarda Tevrat ile birlikte okutulan Talmud, bir yasa niteliğindedir.

Hahamlar, Tevrat'taki dünya hâkimiyetiyle ilgili hükümleri Talmud'da genişletmişler, Mesih inancını da Talmud'da detaylı olarak anlatmışlardır. Bunun yanı sıra, Yahudi ırkının üstünlüğü inancı, Talmud'da çok ayrıntılı olarak işlenmiştir. Yahudilerin üstünlüğü ahiret için de geçerlidir. Talmud'a göre cehennem ateşi Benî İsrail günahkârları ve hahamların talebeleri üzerinde etkili olmayacaktır. Talmud, Yahudilerin dünyanın sahibi olduğunu ilan eder. Talmud'a göre, Yahudi olmayan birisinin malı, onu ilk bulan Yahudi'nindir. Şimdi Tevrat'tan aktardığımız şu bölümü dikkatlice okuyalım:

"O zaman Rab bütün milletleri önünden kovacak ve sizden çok daha güçlü ve kalabalık milletlerin mülkünü alacaksınız. Ayak tabanınızın bastığı her yer sizin olacak. Sınırınız çölden Lübnan'a, Fırat ırmağından batıdaki denize kadar uzanacak. Önünüzde kimse duramayacak, Allah'ınız Rab size söylediği gibi dehşetinizi ve korkunuzu ayak basacağınız bütün diyar üzerine koyacaktır."

Gördüğünüz gibi, Hahamlar Tevrat'a üstün ırk inançlarını eklerken, bu ırkın yaşayacağı toprakların sınırlarını çizmeyi de unutmamışlardır. Tevrat'a göre Allah, Yahudilere Kenan diyarını vaat etmiştir. Yahudi dünya hâkimiyeti gerçekleşmeden önce, bu topraklarda sadece Yahudilerin yaşadığı bir devlet kuracaktır. Bu devlet, büyük dünya krallığının merkezi ve idare yeri olacaktır.

Yahudiler, asırlardır Mesih'in gelip kutsal toprakları tamamen ele geçireceğine ve Yahudi dünya hâkimiyetini

tamamen kuracağına inanmaktadırlar. 1948'de İsrail Devleti'nin kuruluşunun Yahudilerce "Mesih'in ayak sesleri" olarak değerlendirilmesi bu inancın ne denli önemli olduğunu göstermektedir. Bu bâtıl inanışlara Yahudiler sıkı sıkıya bağlıdırlar. Yahudi liderleri defalarca kutsal topraklardan bahsetmiş, asıl hedeflerinin bu toprakları ele geçirmek olduğunu belirtmişlerdir.

Siyonizmin teorisyenlerinden Theodor Herzl şöyle diyor: "Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki (Orta Anadolu) dağlara kadar dayanır. Güneyde de Süveyş Kanalı'na. Sloganımız, David ve Solomon'un Filistin'i olacaktır."

İsrail Devleti'nin kurucusu David Ben Gurion 1948 yılında benzer şeyleri söylüyor: "Filistin'in bugünkü haritası, İngiliz manda yönetimi tarafından çizilmiştir. Yahudi halkının, gençlerimizin ve yetişkinlerimizin yerine getirmesi gereken bir başka haritası vardır. Bu harita Nil'den Fırat'a kadardır."

Görüldüğü gibi Türkiye'nin de bir bölümünü içine alan kutsal toprakları ele geçirmek, Yahudilerin bugün önem verdikleri kutsal amaçlarından birisidir. İsrail Ordusu bu amaç için savaşmaktadır.

Fanatik hahamlar, Tevrat'ı değiştirirken diğer bütün milletlere karşı kin, nefret ve intikam hislerini de Yahudi dinine sokmuşlardır. Bu kine dayalı sapkın ideoloji, tarih boyunca, sayısız katliam ve vahşet eyleminin yapılmasına sebep olmuştur. Tahrif edilmiş Tevrat'ta yer alan şu ifadeler bunun apaçık delilleridir.

"İste benden, miras olarak sana milletleri, mülkün olarak yeryüzünün uçlarını da vereceğim. Onları demir çomakla kıracaksın; bir çömlekçi kabı gibi onları parçalayacaksın."

"Ve Allah'ın Rabbin sana teslim edeceği bütün kavimleri bitireceksin; gözün onlara acımayacak."

Daha fazla örnekler vermeye lüzum görmüyorum. Sonuç olarak şunu iyi anlamalıyız ki, bu bilgilerden açık bir şekilde görülmektedir ki nefsine uyan ve sapkın öğretilere inanan insanların bütün dünyaya hâkim olma hırs, arzuları asırlardan beri mevcuttur ve zamanla bir inanç hâlini almıştır. Yani "Dünyaya hâkim olma" onların dini hâline gelmiştir. Ve işte tarihin derinliklerinden gelen bu çalışmalar iki bin yıllık bir gelişme göstererek bugünkü hâlini almıştır.

İşte iki bin yıl önce, nefislerine esir olarak ve şeytana uyarak önce Cenabı Hakk'ın, Musa Aleyhisselâma gönderdiği hak kitap Tevrat'ı sonra, yine Cenabı Hakk'ın, İsa Aleyhisselâma gönderdiği hak kitap İncil'i arzularına uygun şekilde değiştirenler o günden beri babadan oğula ve nesilden nesile kendi üstün ırk fikirlerini ve bunun esas gayesi olan "Dünya Hâkimiyeti"ni gerçekleştirebilmek için bu iki bin yıllık sürede büyük bir gelişme gösterdiler. Bilhassa son dört yüz yılda, Amerika, Asya ve Afrika'nın zenginliklerini sömürmeye başladılar. Faizin yayılması ve kapitalist nizamın geliştirilmesi suretiyle "çok büyük paralar" elde ettiler. Zamanla bunlar büyük bankalar hâline geldiler. Ve bütün dünya ekonomisini kontrolleri altına almaya başladılar.

Astronomik ölçülerde zenginleşen bu kimseler, sadece ekonomik hayatı değil, zamanla bütün dünya ülkelerinin siyasi yönetimlerini de kontrolleri altına almaya başladılar. Medyayı ve en büyük dünya haber ajanslarını, stratejik araştırma enstitülerini aynı şekilde kontrolleri altına almaya başladılar. Nihayet yavaş, yavaş bütün dünyayı yöneten "Gizli Dünya Devleti"ni (GDD) kurdular. Bu GDD vasıtasıyla bugün bütün dünyayı yönetecek bir noktaya geldiler.

***

Siyonist idealler doğrultusunda, yeşil bir kâğıt olan doları dünya parası yapıp istedikleri kadar para basmak suretiyle elde ettikleri astronomik zenginlikleri daha da arttırdılar. Gizli Dünya Devleti'nin ne olduğunu anlamak için bugün küresel bir para hâline getirilen Amerikan Dolarını incelemek bile yeterlidir.

ABD Dolarının üzerine 1933 yılında Roosevelt tarafından ehram resmi, yani Mısır piramidi yerleştirilmiştir. Bu ehram, Siyonist güçlerin dünyayı nasıl kontrol ettiğini gösteren karakteristik bir şemadır. Yukarıda da belirtildiği gibi Siyonizm, "üstün ırk" esasına dayanmakta ve bütün dünyaya hâkim olmayı ana gaye olarak benimsemiş bulunmaktadır. Bunun gerçekleşmesi için Siyonizmin temel kitabı olan Kabbala, dünya hâkimiyetinde temel esas alınmıştır. Kabbala'nın ise 3 önemli uyarısı vardır. Bunlar; gizlilik, itaat ve hahamlar tarafından konulan kurallara tam bağlılıktır.

Gizlilik kuralı; köle yapılmak ve sömürülmek istenen diğer insanlar tarafından, kurdukları tezgâhlar,

çevirdikleri dümenler, karanlık ve gizli yöntem ve faaliyetleri fark edilecek olursa büyük reaksiyonlar doğabileceğinden, temel esas olarak alınmıştır. Bunun sonucu olarak da gerek kitapları, gerek konuşmaları, gerekse muamelelerinde mesajlarını, direktiflerini, hedef ve yöntemlerini açıkça değil sembollerle ve manalarını kendilerinin bildikleri işaretlerle aktarmaktadırlar. Bu sembol ve işaretlerin manasını ancak derece derece gelişerek, kontrol ederek en üst dereceye ulaşmış kimseler tam olarak bilebilmektedirler. İşte bu sembolik çalışma esasının bir sonucu olarak dolardaki ehramın üzerinde "Annuit Coeptis" sözü yazılmıştır. Bunun manası "Zafere ulaşıldı" demektir. Gizli Dünya Devleti, yeşil kâğıt doları dünya parası yapmakla ve piramidini bu paranın üzerine yerleştirmekle kendisini büyük zafere ulaşmış saymaktadır. Piramidin altındaki "Novus Ordo Seclorum" sözünün manası ise "Yeni Dünya Düzeni" demektir. Yani Siyonizmin hâkim olduğu dünya düzeninin kurulduğu ilan edilmektedir.

Yeni Dünya Düzeni sloganı Siyon mürşitlerinden Adam Weishaupt tarafından 1 Mayıs 1776'da İlluminati Locası kurulduğu zaman, bu locanın amblemi olarak kabul edilmiştir. Piramidin alt kısmına, Latin harfleriyle yazılmış olan 1776 tarihi, bilmeyenlerin zannettikleri gibi, ABD'nin bağımsızlığını kazandığı yıl münasebetiyle değil, İlk Mürşitler Locası'nın 1 Mayıs 1776'da kurulmuş olması dolayısıyla buraya konulmuştur.

Bu piramidin en altındaki birinci basamak bütün insanlığı ifade etmektedir. Böylece bu piramit Siyonizmin bütün insanlığı, yani yeryüzündeki 6 milyar insanı nasıl

kontrol ettiğini belirtmektedir. İnsanlığı kontrol için kurulan sistem en tepedeki yöneticilerin arzularının yerine getirilmesi, plan ve programlarının uygulanabilmesi için böyle bir piramit sistemi esas alınmıştır.

En alttaki insanlıkla beraber piramitteki bu kademeler 13 kademeyi oluşturmaktadır. 13 sayısı Siyonizmde, Hristiyanların aksine, uğurlu sayılan bir sayıdır.

Bu dünya teşkilatı, inanç itibarıyla Siyonizme dayanmaktadır. Siyonizmin temel esasları ise -daha önce belirttiğimiz gibi- tahrif edilmiş Tevrat'a ve Kabbala'ya dayanmaktadır. Bu sistemin en büyük özelliği, bir kere daha belirtirsek gizlilik ve itaattir. Bundan dolayı her biri yalnızca kendisine verilen emirleri yerine getirir. Kurulan "Hücre Sistemi" sayesinde her birinin yalnızca en üst derecesindekiler bir üst örgütle bağlantı içine girebilirler. Sistemin tümünü bütün sırlarıyla bilenler ise yalnızca en üstteki Kabbalist hahamlardır.

Piramidin en üstündeki üçgen içindeki göz, Mason ilahının gözüdür. Bu sembol nihai gayeyi temsil etmektedir. Bu göz, "Cenabı Hak her şeyi görür." gerçeğinin karşısında; "Bizim ilahımız da her şeyi görür, hatta her şeyi daha iyi görür." iddiasını temsil etmektedir. Eğik bakmaktadır ve şaşıdır. Masonlar birbirleriyle tanışmak için bu parolayı kullanmaktadırlar. Karşılaştıklarında el sıkışırken sağ ellerinin başparmağını diğerinin eline özel şekilde bastırmakta ve gözlerini de eğik tutarak aşağıya doğru bakmaktadırlar. Siyonizm inancına göre Şeytan cennetten kovulduktan sonra şimdi yeryüzünde "Benî İsrail"e mensup insanlar vasıtasıyla haşâ Cenabı Hak'tan

intikam alacakmış. Siyonizmin temelinde "Şeytana kulluk etmek" yatmaktadır.

En üst kademe, Kabbalist sırlarının tamamını bilen bir baş hahamla, diğer kademelerde temayüz ederek en üst makama ulaşmış iki yardımcı Kabbalist hahamdan teşekkül etmektedir. Bu en üst kademenin altında bir de görünmeyen en üst yönetim meclisi Sanhedrin kademeleri bulunmaktadır. Üç Kabbalist ve Sanhedrin, İsrail Devleti dâhil bütün Siyonist organizasyonların bağlı oldukları hahamlar topluluğudur.

Verdiğimiz bu ayrıntılı bilgiler, size karmaşık ve akıl karıştırıcı gelebilir. Ancak Gizli Dünya Devleti'nin hareket noktalarını ve dünyaya nüfuz ediş yöntemlerini kavrayabilmemiz için bu yapılanmaları bilmek zorundayız ki karşımıza çıkacak olan ve bizi bertaraf etmeye çalışacak olan bu karanlık ve sinsi gücü iyi tanıyalım. Bunları kavramadan Siyonizmin iç yüzünü ve sistemlerini tam olarak çözemeyiz.

Sanhedrin üyeleri, Kabbala eğitimi almış olan hahamların arasından seçilirler. Bu gizli yönetim meclisi kadrosunun içinde genel yönetimi gözeten "70 Kabbalist Haham", "Genel Gözetim Meclisi" olarak İsrail'de toplanır. Bu ruhani mecliste, herhangi bir eksilme olursa yerine yeni üyeleri seçme yetkisiyle görevli 4 haham bulunmaktadır.

Sanhedrin'deki Kabbalist hahamlara bağlı olarak çalışan "Yeminli 70'ler Grubu" vardır ki bunlar Siyonizm adına bütün GDD yapılanmasını yönetmektedirler. Siyonizm ve GDD'nin bütün kademeleri

bunlara itaat etmeye mecburdurlar. ABD'de Rockefeller, İngiltere'de Rotschild, İtalya'da Agnelli ailesi gibi aileler, Yeminli 70'ler Grubu'na dâhildirler. Bu grubun ayrıca Avrupa'da ve Japonya'da da ayakları vardır. Bu yeminliler grubu bütün dünya ülkelerinde teşkilatlanmışlardır.

Bu Gizli Dünya Devleti'ni teşkil etmek üzere, Yeminli 70'ler Grubu'na bağlı birçok alt organizasyon söz konusudur.

Bütün bu yapılanmanın amacı, Siyonizmin dünya çapındaki menfaatlerini gözetmektir. Bu teşkilat bugünkü Birleşmiş Milletler'in de beynini teşkil etmektedir. Birleşmiş Milletler Teşkilatının bütün kilit noktalarındaki üyeleri vasıtasıyla uluslararası kararları istediği şekilde yönlendirmektedirler. Esasen Birleşmiş Milletler Teşkilatı, gizli ve derin güçler tarafından bunun için kurulmuştur. B'nai B'rith, yani Ahidin Çocukları, Masonluk ve Bilderberg gibi geniş Siyonist teşkilatlardan birisidir.

B'nai B'rith, 1938'de dört önemli Siyonist organizasyonunun taktiklerini ve planlarını hazırlayan "Genel Yahudi Kurultayı"nı oluşturmuştur. B'nai B'rith kendisine bağlı "Aleph Zadik Aleph" adlı teşkilat vasıtasıyla bütün dünyadaki 13-21 yaş grubuna mensup gençlere Siyonizm düşüncesini aşılamak üzere faaliyette bulunmaktadır.

Bilderberg Grup, 1954 Mayıs'ında Hollanda'nın Osterbeek kentindeki Bilderberg Oteli'nde toplanan bir grup Yahudi tarafından kuruldu. Grubu tasarlayıp oluşturan asıl kurucu İsveç Farmasonluğunda Üstad-ı

Azam olan Yahudi din adamı Jozef Retinger'dir (1888-1960). Bu gizli grubun finansmanının önemli bir kısmını Amerika'daki Yahudi Rockefeller Vakfı karşılamaktadır. Diğer finansör ise ünlü Yahudi Banker Rotschild ailesidir. Bilderberg çok uluslu bir hükümet gibidir.

Gizli yönetim merkezi, diğer Yahudi örgütlerinde olduğu gibi İsrail'dedir. Bilderberg'i yönlendirenler, hahamlar ve 33. dereceden Masonlar arasından seçilir. Grubun Yahudilerden oluşan 25 yönetici kadrosu, dünya hâkimiyetini gerçekleştirmeye yönelik emirleri hahamlardan alır. Bu emirler, dünyanın pek çok yerinde önemli kariyerlere sahip üyeler sayesinde kolaylıkla uygulamaya geçirilir.

Bilderberg birçok kaynakta "Dünyanın Efendileri" şeklinde tanımlanır. Bilderberg Grubu'nun geçmişine ilişkin çok fazla kaynak bulma imkânı yoktur. Başvuru kaynaklarında, kurulduğu yer, tarih ve toplantılara katılan bazı önemli şahısların isminin dışında bir bilgi bulmak mümkün değildir. Kurulduğundan bu yana Bilderberg toplantılarının tamamı basına ve kamuoyuna gizli yapılmış, burada konuşulanlar hakkında hiç kimse bilgi sahibi olamamıştır. Bu toplantılara katılanlar, burada konuşulanları ne pahasına olursa olsun bildirmeyeceklerine yemin ederler. Ünlü bir Türk siyaset adamının dediği; "Görevimden istifa etmemi isteseler bile burada konuşulanları kimseye söylemem." sözü, bu gizliliğin ne kadar titizlikle ve sıkı uygulandığını ortaya koymaktadır.

Örgüt, siyaset, medya, gizli örgütler ve iş dünyasının ünlülerini bir araya getirir. Her yıl üç gün toplanır.

Toplantılar sırasında konuların gizli kalacağına söz verilir. Görüşmelerden sonra yalnızca katılanlara özel bir rapor dağıtılır. Bu örgütle ilgili en detaylı bilgi İspanyol İstihbarat Örgütü'nün üst düzey yöneticisi Luis Gonzales Mata'nın kitabıdır. Dünyanın Gerçek Efendileri isimli kitap 1975 yılında Paris'te Bernard Grassed Yayınevi tarafından yayımlanmış fakat piyasadan toptan satın alınmış ve okuyucuya ulaşması engellenmiştir.

Bilderberg, Gizli Dünya Devleti'ni kurabilmek amacıyla ihtilaller düzenlemek, devletler kurmak veya yıkmak gibi çok önemli roller üstlenmiştir. İrlanda'nın Dublin şehrinde yayımlanan Newa Nation isimli dergi, Ocak 1964 tarihli sayısında Bilderberg Grup hakkında şu bilgileri vermektedir: "Bilderberg teşkilatı, Dünya Devleti kurmak için B'nai B'rith tarikatı ve diğer gizli Siyonist teşkilatlarıyla gayet sıkı iş birliği yapmaktadır."

Bilderberg'in dünya çapında, her büyük olayda etkisi vardır. Amacı dünya ekonomisini ve siyasetini Siyonizmin çıkarları doğrultusunda planlamaktır. Pek çok zengin ülke, Mason liderler önderliğinde başlatılan sözde bağımsızlık hareketleriyle sömürgecilikten kurtarılmış gibi gösterilmiştir. Daha sonra başa geçirilen Mason devlet başkanları aracılığıyla, bu ülkelerin servetlerinin sömürülmesi daha da artmıştır.

Siyonizmin en büyük amacı olan Yahudi egemenliğinde birleşmiş bir dünyanın ilk basamağı olarak Avrupa Birliği'nin temelini oluşturan Roma Antlaşması da Bilderberg toplantılarında kararlaştırılmıştır.

Bilderberg'in en önemli faaliyeti "Trilateral Komisyonu"nu kurmasıdır. Bu komisyon, "Bilderberg'in Ço-

cuğu" olarak bilinir. Amerikalı finansör ünlü Yahudi Rockefeller, Kuzey Amerika, Avrupa ve Japonya'yı kapsayan, özel kişilerden oluşan etkili bir ekonomik grubun kurulması konusunu ilk olarak Bilderberg toplantısında ortaya atmıştır.

Grup, en ünlü ve güçlü isimleri üye olarak seçmektedir. Bilderberg'in her seneki düzenli toplantılarında burada alınan kararları iletmek ve uygulamak amacıyla mutlaka üst düzeyde bir NATO yetkilisi bulunur. Çünkü NATO, küresel emperyalizmin silahlı gücüdür.

Washington'daki Dışişleri Bakanlığı göstermelik bir kurumdur. Amerika'nın gerçek "Dışişleri Bakanlığı", Gizli Dünya Devleti yöneticilerinin kontrolündeki CFR'dir. Dış İlişkiler Konseyi isimli bu oluşum, ABD'nin son 50 yılındaki dışişleri bakanlarının eğitim ve çıkış yeri olmuştur.

Konsey birçok ünlü politik lideri, fikir adamını ve sanayiciyi bir araya getirmektedir. Grup düzenli seminerlerden ve haftalık toplantılardan ayrı olarak yemekler verip Yahudi dünyasının ünlü isimlerini bir araya getirir. Bu kuruluşun bütün maddî giderleri, Wall Street bankerleri tarafından karşılanır. Bu çevrelerin yoğun destekleriyle kuruluşundan çok kısa bir süre sonra dış politikada etkin rol oynamaya başlamıştır. 37 daimi üyesinin 10 tanesi Yahudi, diğerleri ise yüksek dereceli Masondur.

İkinci Dünya Savaşı'nda yüz binlerce insanın ölümüne yol açan atom bombası da bu Amerikan Siyonist Lobisi tarafından planlanmıştı. Konsey, İkinci Dünya Savaşı sırasında yüz binlerce insanın ölümüne neden

olan atom bombasının kullanımı konusunda kilit rolü oynadı. 1945 yılında bomba hakkında kararları alan komite CFR üyelerinden oluşmaktaydı.

Amerika'daki büyük basın kuruluşları da bu konseyle bağlantılıdır. Bu yüzden Amerika'da İsrail'in aleyhine haber ve yayına rastlamak neredeyse imkânsızdır. Amerikan Haberalma Teşkilatı (CIA), Siyonizmin kontrolündedir. İsrail ve MOSSAD ile sıkı ilişkiler içerisinde bulunan CIA, dünyada kargaşa, kaos ve ihtilaller çıkararak, Siyonist çıkarlara hizmet vermektedir. CIA'nın hemen hemen bütün başkanları da CFR teşkilatına üyedirler.

Birbirinden bağımsız görünen dünyanın en büyük şirket ve kuruluşları da bu organizasyona bağımlı olarak faaliyet gösterir. Dünya ekonomisini az sayıda uluslararası şirket kontrol etmektedir. 1970'lerde Siyonist ve Mason sermayeli şirketlerin iş adamları Amerika'nın dünya ekonomisindeki egemenliğini sağlamak için Business Round Table isimli oluşumda bir araya gelmiş ve kısa sürede Amerika'nın en önde gelen, politik güce sahip şirketler topluluğu hâlini almıştır. Ülkenin en büyük 200 kadar şirketini bünyesinde toplamıştır. Amerika'nın tüm iş sahasının sesini oluşturan bu Masonik kuruluş, ülkenin ekonomik ve siyasi politikalarında önemli bir yere sahiptir.

Amerikan seçimlerinde hiçbir aday Siyonist lobisinin oylarını kendi saflarına almadan seçimi kazanamaz. Bunun farkında olan adaylar, seçim kampanyaları boyunca İsrail'in çıkarları doğrultusunda vaatlerde bulunurlar. Beyaz Saray'a seçilen Başkan'a düşen ise ken-

disini seçtiren bu topluluğa karşı verdiği sözleri yerine getirmektir.

Yuvarlak Masa'ya mensup iş adamlarının kısa sürede zenginleşmesinin önemli sebeplerinden biri ülkenin en çok kazanan fakat en az vergi ödeyen şirketlerine sahip olmalarıdır. Dünyadaki hemen hemen tüm Siyonist petrol şirketleri de bu oluşuma üyedir. ABD Merkez Bankası'nın rakamları Siyonist soygunun iç yüzünü anlamamıza yeter. Aynı soygun dünya ülkelerinde de yıllardır uygulanmaktadır.

Özel borçlar hariç, ABD'nin devlet borçları 1980 yılında 980 milyar dolar idi. Sadece 8 yıl sonra, 1988 yılına gelindiğinde 5 trilyon dolar oldu. Bu 4 trilyon dolarlık borç kimden alındı? Gizli Dünya Devleti yöneticilerinden Rockefeller ailesinin bankalarından. Amerikan Devleti'nin, aldığı borçlar için ödediği faiz 1989'da 500 milyar doları bulmuştur. Bu faiz, Gizli Dünya Devleti'nin kasalarına gitmektedir. Sadece ABD'nin değil hemen hemen bütün dünya ülkelerinin Merkez Bankaları bu güçlerin kontrolü altındadır. Bu acımasız sömürü düzeni yine faiz yoluyla bizim ülkemizde de uygulanmaktadır. Zira 1995'te Türkiye'nin dış borcu 75 milyar dolar iken bugün bu borç 480 milyar dolara ulaşmıştır. Üstelik bu borç freni patlamış bir kamyonun yokuş aşağı inmesi gibi, kontrolsüz bir şekilde yükselmeye devam etmektedir.

Küresel güçlerin uluslararası bankerleri, zamanla özel kurumlar olarak çeşitli Avrupa Merkez Bankalarını ele geçirdiler. İngiltere Merkez Bankası, Fransa Merkez Bankası ve Almanya Merkez Bankası zannedildiğinin

aksine o hükümetlerin özel mülkiyeti değil, devlet tarafından ödünç verilen kişisel monopollerdir. Bu sistemin hizmetçilerinden İngiltere Middle Bankası'nın Başkanı Reginald McKenna şöyle söylemektedir: "Paraları ve kredileri çıkaranlar ve dağıtanlar, hükümetlerin tedbirlerini yönlendirmekte ve halkların kaderlerini ellerinde tutmaktadırlar."

İşte bütün bu merkez bankalarının Dünya Bankasından ve IMF'den aldıkları borçlar, aslında Gizli Dünya Devleti'nin bankerlerinden ve bankalarından ödünç alınan ve onlara faizleriyle birlikte geri ödenen paralardır. Bu sistemde, borçlu ülkeler faiz yoluyla her yıl GDD'ye milyarlarca dolar ödemektedir. Nasıl ki ABD bu küresel sömürü sistemine yılda 500 milyar dolar faiz ödüyorsa diğer ülkelerin dış borçlarıyla beraber ödenen bütün haraç dikkate alındığında bu rakamın 1 trilyon doları bulduğu görülecektir.

***

Bu düzen üçkâğıt düzenidir. Küresel güçler, dünya ülkelerini sadece borçlandırarak sömürüp kontrol etmiyor. Başka soygun ve köleleştirme araçları da geliştirmişlerdir. Bunların başında da "yeşil kâğıt" dediğimiz dolar gelmektedir. Amerikan doları bir sömürü vasıtasıdır. 1988'den itibaren doların altınla hiçbir ilişkisi kalmamıştır. Federal Rezerv istediği kadar yeşil kâğıt, yani dolar basmaktadır.

Bugün ABD dışında takriben 1 trilyon dolara tekabül edecek kadar yeşil kâğıt bulunmaktadır. Bu kâğıtlar verilmiş ve karşılığında da mal alınmıştır, alın teri alın-

mıştır, petrol alınmıştır. Yani yeryüzündeki 6 milyar insan böylece sömürülmüştür. Kaldı ki bu sömürü sadece dolarla, yani yeşil kâğıtla yapılmamaktadır.

Yine uluslararası finans kuruluşları ve bankalar vasıtasıyla GDD, dünyanın her yerine sarı kâğıt dediğimiz tahviller satmaktadır. Bu tahviller vasıtasıyla yeşil dolarlar toplanıyor, yerine sarı kâğıt veriliyor. Dünya piyasalarında takriben 1 trilyon dolarlık tahvil tedavülde bulunmaktadır. Yine bütün dünya ülkeleri, dolar dünya parası yapıldığı için merkez bankaları ve özel bankalar dolar rezervi tutmaktadır. Mesela Türkiye Merkez Bankası 80-90 milyar dolar rezerv tuttuğunu ilan etmektedir. Bu rezerv dolarlar aslında mevcutlu olarak bu merkez bankalarının kasalarında muhafaza edilmemektedir. Esasen paralar yine GDD'nin uluslararası bankalarında tutulmakta, bu paraların karşılığında, ülkelerin merkez bankalarına sadece, "Bizdeki hesabınızda şu kadar dolar bulunmaktadır." ifadesini taşıyan beyaz bir kâğıt verilmektedir. Ve ellerinde tuttukları yeşil dolarları, kendi hesaplarına, bir kere daha dünya piyasalarına sürerek mal ve üretim satın almaktadırlar. Böylece GDD, bütün dünyayı yeşil kâğıt (dolar), sarı kâğıt (tahvil) ve beyaz kâğıtlar (rezerv) ile gaddarca sömürmektedir.

Esasen dünyanın gizli patronları, ABD Merkez Bankası vasıtasıyla istediği zaman, istediği kadar dolar basıp istedikleri yere verebilecek kontrol ve mekanizmayı ellerinde bulundurmaktadır. İşte bu yüzden Kabbala'ya bağlı Siyonistler, sömürü ve ekonomik egemenlik vasıtası olan dolara "$" işaretini bu gayeyle vermişlerdir.

Bu sembolün üzerindeki iki çizgi (II) Siyonist sembollere göre "dünya hâkimiyeti"ni ifade etmektedir. (S) harfi ise yine Siyonist inançlara göre "kuyruğunu ısıran yılanı" temsil etmektedir. Siyonizme göre yılan kuyruğunu ısırdığı zaman zafere ulaşılacaktır.

Sömürünün bir başka tezgâhı da ekonomik krizler çıkartmak ve borsayı dalgalandırmaktır. Bu güçler, küresel ya da bölgesel ekonomik krizler çıkartmakta böylece bütün insanlığı astronomik ölçüde sömürmektedir. Gizli Dünya Yöneticileri, istediği zaman borsaları düşürüp hisse senetlerini toplamakta, sonra borsaları yükseltip bunları satmaktadır. Böylece borsa dalgalanmalarının hepsi GDD'ye milyarlarca dolar pompalayan bir emme basma tulumba gibi çalışmaktadır. Dünya borsalarındaki planlı manipülasyon sayesinde bu güçler, her yıl yine takriben 1 trilyon dolara yakın parayı hortumlamaktadır. Uluslararası sanayi kuruluşları, petrol ve ticaret şirketleri de küresel sömürgeciliğin vasıtaları arasında bulunmaktadır. Dünyanın silah sanayisini de aynı güçler elinde tutmaktadır. Peki Siyonistler silah sanayisini kontrol etmeye neden bu kadar çok önem veriyorlar? Çünkü Kabbala'ya bağlı Siyonistler için diğer milletleri bölüp parçalamak bir inançtır. Bunun için savaşları körüklerler, ülkeleri birbirine düşürürler. Böylece hem hedeflerine ilerler hem de kasalarını parayla doldurmaya devam ederler.

Gizli Dünya Devleti yöneticilerinin, bütün bu mekanizmalar vasıtasıyla yapmış olduğu yıllık sömürüyü kesin rakamlarla hesaplamanın imkânı yoktur. Buradaki bir trilyon rakamı, bu sömürünün 100 milyarlarca

doların çok çok üstünde olduğunu belirtmek için kullanılmış ifadelerdir.

Bu sömürü çarklarına göre yeryüzündeki herkes yıllık gelirinden daha fazlasını farkında olmadan bu küresel güçlere ödemek mecburiyetinde kalmaktadır. Hem devletler hem de fertler, gelirini dünyanın gizli patronlarına ödeyince, geçimi için yeniden borçlanmaktadır. Her aldığı borç için ödemek zorunda kaldığı faizlerle bir kısır dairenin içinde gittikçe perişan hâle gelmektedir. İşte bu gerçekler karşısında Rockefeller'ın şahsi servetinin 100 milyar dolar veya 1 trilyon dolar olmasının ne önemi var? Onlar bütün insanlığı sömüren bir mekanizmayı işleterek bütün dünya ekonomisini ve siyasetini kontrol ediyorlar.

***

İslam, bütün insanlığı eşit haklara sahip görür, hakkı üstün tutar, sömürüyü reddeder, kimsenin kimseye kul ve köle olmasını kabul etmez. Bu yüzden Siyonizm tarihi boyunca, hep hakkı üstün tutan İslam'ı hedef almıştır.

Hadisi şerifte, *"el-Küfru milletun vâhide"* (Küfür tek millettir) buyurulmaktadır. Her ne kadar haritaya baktığımızda çeşit çeşit, renk renk birçok soylar, soplar, ülkeler görsek de bunun manası küfür tek bir merkezden idare edilir, demektir. Bu merkez dünya Siyonizmdir.

İsterseniz Tevrat'a, isterseniz Kabbala'ya bakın Siyonizmin amentüsünün şunlar olduğunu görürsünüz: Bunların birincisi Benî İsrail üstün ırktır. İkincisi Benî

İsrail dünyanın efendisi, diğerleri kölesi olacaktır. Diğer ırklar maymun olarak yaratılmış, sonradan insana dönmüştür. Çünkü diğer insanlar, Benî İsrail'e hizmetkâr olsun diye yaratılmıştır. Nihai hedef Siyonizmin dünya hâkimiyetini kurmaktır. Bunun için birinci adım olarak Sürgündeki Yahudiler Filistin'de toplanacaktır. İkinci adımda, Fırat'la Nil arasındaki vaat edilmiş topraklarda Büyük İsrail kurulacaktır. İsrail Devleti'nin emniyetini sağlamak için Fas'tan Endonezya'ya kadar 28 ülkenin yönetimi elde tutulacak, bölünüp parçalanacaktır. İsrail'in güvenliği için Anadolu'da on dokuz Haçlı Seferini püskürten Selçuklu ve Osmanlı'nın mirasçısı, bağımsız bir devlet olmayacaktır.

Mescid-i Aksâ'nın yerine Süleyman Mabedi yeniden inşa edilecek ve bütün bunlar gerçekleştiği zaman, Mesih yeryüzüne inecek, Davut Aleyhisselâmın tahtına bir Yahudi Kralı olarak oturacak. Bu kral dünya hâkimiyetimizi tesis edecek ve İsrail oğullarının dünya hâkimiyetini ebediyen perçinleyecek. Siyonizmin inancı bu. Bunlar İsrail'in dinidir. Dinlerini de değiştirmezler.

Nitekim bu gayeler çerçevesinde, 20. Asır başlarında, Theodor Herzl vasıtasıyla İsrail'i kurmak için Sultan Abdülhamit'ten Filistin'de toprak almaya teşebbüs etti. Sultan Abdülhamit Han bu teklifi reddedince, 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentinde Birinci Siyonist Kongresi toplandı ve burada 3 önemli karar alındı:

- Sultan Abdülhamit tahttan indirilecek.

- Osmanlı yıkılacak.

- 100 sene içinde İslamiyet'in velev ki reformlar yoluyla da olsa ortadan kaldırılması sağlanacak.

Bu kararların uygulanması, Siyonizmin mürşitleri tarafından İtalyan Hahambaşısı Emanuel Karaso'ya tevdi edildi. Emanuel Karaso, bu planı uygulamak için önce hazırlığını yaptı sonra uygulamaya geçti. Bunun için İtalya'dan gelerek, Osmanlı topraklarındaki Selanik'e yerleşti. Burada "İttihat ve Terakki"yi önce dernek olarak kurdu. Mason localarını açtı. Böylece etrafında insan gücü oluşturmaya başladı. Bu bölgedeki bazı askerî bürokratları etkileyerek bunları tahrik edip Padişah'a karşı İstanbul'a yürümelerini sağladı. Barışçı bir sultan olan Abdülhamit Han bunları telef edebileceği hâlde şefkatli bir insan olduğu için, kan dökülmesini istemedi. Ve bunların baskısıyla 1878'de kapattığı Meclis-i Mebusan'ı otuz sene sonra 1908'de yeniden açtı.

Emanuel Karaso, bu meclise Selanik Milletvekili olarak girdi. O, çoğunluğu gayrimüslimlerden oluşan ve kendisinin kontrolündeki bu Meclis'ten bir yılda Sultan Abdülhamit'in halli için karar çıkarttı. Bu kararı tebliğ eden heyetin başında saraya bizzat kendisi gitti.

1909'da Sultan Abdülhamit'i Selanik'e sürgüne gönderdiler. Bunun sonrasında İttihat ve Terakki parti hâline getirildi. Ve Meclis'e hâkim olundu. Birçok askerî bürokrat etki altına alındı. Böylece Emanuel Karaso, Basel Konferansı'nın kararlarının birinci adımını gerçekleştirmiş oldu.

Sıra ikinci adıma gelmişti. Önce Libya, İtalyanlara verildi. Sonra Balkan Harbi çıkartıldı. Sonra hiç lüzum yokken Osmanlı Birinci Cihan Harbi'ne sokuldu. Birinci Cihan Harbi esnasında 1914'ten 1918'e kadar 4 yıl boyunca Galiçya'dan Yemen'e kadar 30 ayrı cephede

çarpışan Osmanlı, bütün cephelerde Çanakkale Destanı gibi büyük kahramanlıklar göstermesine rağmen bütün dünyaya karşı savaşmaktan bitap düştü. Sevr'i imzalamak mecburiyetinde kaldı.

Sevr, temelde Büyük İsrail projesidir. İngilizler, Filistin'e bu toprakların kendilerinin olması için değil "Arz-ı Mev'ud"a dâhil olduğu için burayı alıp İsrail'e vermek amacıyla geldiler. Siyonizm, Büyük İsrail'i kurmak amacıyla Sevr'i uygulayabilmek için 5 yıl uğraştı. Fakat daha 1919'da Kahramanmaraş'ta Sütçü İmam ve Rıdvan Hoca gibi millî kahramanlar öne çıktı. Ve deyim yerindeyse halk, kazma kürekle Fransızları kovdu. Yunanlılar 15 Mayıs 1919'da İzmir'e çıktılar ancak orada da Balıkesirli Hasan Basri Çantay ve Vehbi Çıkrıkçı gibi millî kahramanların öncülük ettiği, büyük bir millî direnişle karşılaştılar. Bu büyük kahramanların oluşturduğu Milis teşkilatları sayesinde bu haçlı güçleri istedikleri hedefe bir türlü ulaşamadılar.

Bunları takiben 23 Nisan 1920'de TBMM'nin kurulması ve Anadolu'da işgalcilerin kovulması için topyekûn Millî Kurtuluş Savaşı'nın başlaması üzerine Sevr uygulanamadı. Bunun üzerine ırkçı emperyalizm dediğimiz Siyonizm, 5 yıllık Birinci Cihan Harbi ve İstiklal Savaşı'na rağmen bir türlü hedefine ulaşamayınca stratejisini değiştirdi. Savaşarak işgal yerine, Haim Nahum Doktrini ile Anadolu'yu yumuşak lokma yapıp Büyük İsrail'i kurma stratejisine döndü.

Nitekim Mısır hahamı olan Siyonist Haim Nahum'un İnönü'nün danışmanı sıfatıyla katıldığı, 1923 yılında Lozan Antlaşması öncesinde Avrupalı dostlarına ve

Mason loca şeflerine söylediği sözler bu stratejinin sonucudur. Nahum, Avrupalı dostlarına şöyle diyordu: "Yanlış yapıyorsunuz; Anadolu'yu işgal etmekle Müslüman Türkleri sindireceğinizi mi sanıyorsunuz? Hayır, Türkleri savaşla yıkamazsınız. Birkaç yıl içinde bu milletin yeniden dirileceğini, toparlanıp derleneceğini hesaba katmıyorsunuz! Öyleyse yapılacak şey, Lozan Antlaşması'yla bunlara bir fırsat tanıyıp bu zaman içinde İslamiyet'ten uzaklaştıracak, din ve tarih şuurunu unutturacaksınız. Müslüman Türkler, bir iman ve ahlak tahribatı süreci geçirmelidirler. Ekonomileri çökertilmeli, siyasi partilerden gazetelere, hepsi ele geçirilmelidir. Yumuşak ve kolay lokma yapıldıktan sonra, Türkiye parçalanıp Büyük İsrail'e katılmalıdır. Bu şartları yerine getirmeden Türk milletini tarih sahnesinden silmek mümkün değildir. Bu şartlar tekâmül etmeden savaşırsanız, kazanamaz yenilirsiniz."

Böylece Lozan bir mola olarak imzalanmıştır. Siyonizm bir yandan Haim Nahum doktrinini uygularken öbür yandan da hedefini gerçekleştirmek için şu planı adım adım yürütmektedir. İşbirlikçiler vasıtasıyla Türkiye, AB'ye girme teşebbüsleriyle yıpratılmakta, itibarı yok edilmektedir. Uygun zaman geldiğinde Türkiye özel statüyle AB'ye alınacak, hemen arkasından İsrail'in de AB'ye girmesi suretiyle Türkiye İsrail ile aynı birliğin parçası olacaktır. Bunun ardından "AB çok büyüdü. Ortadoğu'yu ayrı bir kısım yapalım." denecek, Türkiye'nin de içinde bulunduğu bölge İsrail ile birlikte ayrı bir birlik, ayrı bir devlet olarak tanınacaktır.

***

Siyonizm bir timsaha benzer. Bu timsahın üst çenesi Amerika ise alt çenesi Avrupa Birliği'dir. Beyni Siyonizm, gövdesi ise işbirlikçilerdir. Türkiye üzerinde oynanan oyunları bilmek için milletimizin iki asırdır sürüklendiği Batılılaşma macerasını ve Avrupa Birliği'ni iyi bilmek gerekir. 1980'li yıllardan itibaren Millî Görüş olarak bütün Anadolu'yu dolaşıp Ortak Pazar'la ilgili konferanslar vererek, bu birliğin gerçek mahiyeti noktasında Türkiye'mizi ve insanımızı uyarma görevini yapmış idik. Türkiye'nin de körü körüne dâhil edilmek istendiği bu birlik nedir? Nasıl oluşmuştur Avrupa Ortak Pazarı? Bugünkü ifadesiyle Avrupa Birliği, geleceği olan bir kuruluş mudur?

Ortak Pazar kelimesi içinde "Pazar" diye bir söz ifade ediliyor. Yapılan propagandalarla da bunun sanki bir iktisadi iş birliği hareketiymiş gibi anlaşılmasına özen gösteriliyor. En baştan belirtmek gerekir ki aslında Ortak Pazar denen hadise, bir iktisadi iş birliği hadisesi değildir. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne sokulması demek 400 milyonluk bir Hristiyan âleminin içerisine, 75 milyonluk Türkiye'yi götürüp bir vilayet olarak bağlamak, onların emrine sokmak, onlarla birlikte tek bir devlet hâline getirmek hadisesidir. Hadise ekonomik değil, siyasidir ve ideolojiktir. Bundan dolayıdır ki iktisadi meselelerin ötesinde çok büyük mana ve ehemmiyet taşıyan bir konudur.

Haçlı Seferleri ile elde edilemeyen sonuçları, bu isimler altında elde etmenin bir oyunudur. Avrupa Birliği'ne Türkiye'nin vilayet yapılmasıyla önce bağımsızlık ortadan kalkacak, çünkü onlar ne karar alırsa Türkiye bir

vilayet gibi "Baş üstüne" diyecek. Kalkınma değil, en büyük tesislerimiz onların olacak, bize ise sadece garsonluk ve çıraklık kalacak.

İşte bundan dolayı bu memleketin inanmış milyonlarca insanı Allah'ın izniyle ne yapıp edip taklitçi zihniyetlerin millete sormadan bir gürültüye getirip bu milleti Avrupa'ya vilayet yapma hareketine mani olacaktır.

Almanya'da da, Fransa'da da çok fazla Katolik Hristiyan vardır. İkinci Cihan Harbi'nde bu iki Katolik toplum birbirini kıyasıya ezdi, biçti, doğradı. Harpten sonra Papa, bu ülkelerin yöneticilerini çağırarak, "Gelin bakalım buraya evlatlarım!" dedi. "Bak bin yıldan beri hep birbirinizle harp ediyorsunuz. Katolikler olarak aranızda birbirinizi kesmeyi, öldürmeyi ortadan kaldırın. Nasıl olacak bunun çaresi? Bakınız nasıl ki Amerika ayrı ayrı devletlerdi, birbiriyle harp ediyordu, bir araya geldi tek devlet oldu, artık birbiriyle kavga etmez oldu. Siz de tek bir devlet olacaksınız ve artık birbirinizle kavga etmeyeceksiniz." dedi. Bugünkü Avrupa Birliği'nin kararı ilk defa 1954 senesinde Roma'da yapılan Katolik toplantısında, Papa'nın tavsiyesiyle alınmıştır. Bu Katolik toplantısına Almanya Başbakanı ve bir Katolik olan Konrad Adenauer, Fransız Başbakanı Katolik olan Robert Schumann ve İtalyan Başbakanı yine bir Katolik olan De Gasperi üç ülkenin başbakanları olarak iştirak ettiler. Bu üç başbakan üç yıl çalışarak, 25 Mart 1957'de Roma Antlaşması'nı imzaladılar.

Yani, Avrupa Birliği'nin temeli Hristiyan medeniyetine dayanmaktadır. Bizim medeniyetimiz ise İslam'ın asırlar boyu insanlığa saadet getiren ve hakkı üstün

tutan ulvi prensiplerine dayanmaktadır. Tarih boyunca insanlığa saadet getiren bizim medeniyetimizi bırakıp da Hristiyan medeniyetini benimsemeye kalkışmak en büyük şuursuzluktur ve asla kabul edilemez. Böyle bir vahim hata, ancak bizim medeniyetimizin ne olduğunun idrak edilememesine dayanır.

Biz bin yıl insanlığa ışık tutmuş bir milletiz. Bize yaraşan, insanlık ve ahlak çöküntüsü bakımından bir felakete giden Batı'nın arabasına atlamak değildir. Bize yaraşan Müslüman ülkelerle adil, Hakk'a dayalı bir birlik kurmak, Batı'ya da Doğu'ya da örnek olmaktır. Bizim milletimizin vazifesi budur. "Türkiye'yi götürüp illa Avrupa Birliği'ne sokacağız." demek, sadece Türkiye'ye değil, bütün insanlığa kötülük yapmaktır. Çünkü kurtuluşun kapısını kapatıyor.

İlla Avrupa diye tutturanlarla, üniversiteye giden kız çocuklarına başını açtırmaya çalışanlar aynı adamlardır. Avrupa'yı ilerici görüp İslam'ı gerici görenler aynı adamlardır. Adam kalkıyor: "Efendim! Avrupa bizi, Avrupa Topluluğu'na layık gördü." diyor. Bu söz ve yaklaşımlar, bütün ecdadımızın kemiklerini sızlatan ifadelerdir. Ne demek bu! Kimmiş Avrupa? Nereye girmemize layık görüyormuş! Biz tarihin en şerefli milletiyiz. Biz Avrupa'yı bir şeye layık görürüz veya görmeyiz.

Bunların çoğu nefsine esir insanlar. İçki içsin, zevküsefasına baksın. Öyle Türkiye kalkınacak diye Avrupa Birliği'ni istemiyor. Kendi millî benliğine, kendi tarihine, kendi özüne o kadar yabancılaşmış ki ne istediğinin farkında değil.

Bugünkü nüfusumuz kadar, cephelerde şehit verdi bu millet. Biz Çanakkale Harbi'ni neden yaptık? Bu memleket götürülüp Avrupa'ya vilayet yapılacak idiyse Çanakkale Harbi'nde onca şehidi niye verdik? Çanakkale Harbi'ni kaybetmiş olsaydık İngilizler gelip bütün ülkeyi işgal edecekti, sonra istediği yeri satın alacak ve bizi garson, çırak olarak kullanacaktı. Şimdi Avrupa Birliği yoluyla aynı şeyi yapıyor. Haçlı Seferleri ile elde edemediklerini şimdi Roma Antlaşması ile gelip aldatarak tatbik etmek istiyorlar. Hadise bu kadar mühimdir.

Bir gün haberlerde, "Belçika'da Türk Köyü" diye bir köy gösterildi. Adı Faymonville. Haçlı Seferleri düzenlenirken bu köyün halkı sefere katılmamış. "Siz Türklerden yanasınız, öyleyse Türk köyüsünüz." demişler bin sene önce. O günden bu güne kadar bunların adı Türk Köyü kalmış. Belediyelerinin önünde ay-yıldız var. Bu köyün futbol takımının formasının önünde de ay-yıldız var. Ama kendileri şarap içen, domuz eti yiyen insanların köyü. Bunu neden hatırlatıyorum. Bizim, Süleyman Arif Emre Bey'in güzel bir sözü oldu. "Hocam bunlar bizi Ortak Pazar'a sokup bütün Türkiye'yi o Belçika'daki köy hâline getirmek istiyorlar." dedi. Onun için söylüyorum. İnsanlıktan, haktan, adaletten, millî kültürümüzden, dinimizden hiçbir eser kalmayacak. Bundan, ne bize ne de onlara hayır gelir. Çünkü biz bunların hakikisini kurup onlara da örnek olmak mecburiyetindeyiz.

Bir an için Avrupa Birliği'ne girdin diyelim. Ne olacak? Bütün para Yahudi'nin elinde. Çıksa buraya gelse, en stratejik, en verimli müesseseleri satın alır. Yani

bugün senin sahibi olduğun fabrika yarın bir Yahudi, bir Ermeni, bir Rum'un olacak. Sen kendi fabrikanda muhasebeci olacaksın. Bugün bir turistik otelin sahibi, yarın onların garsonu olacak. Neden? Çünkü Ortak Pazar'ın sistemi öyle ki zengini zengin, fakiri fakir yapıyor. Onların fert başına düşen millî geliri seninkinin 10 katı. Bu fakir gidip de o zenginle ortak olduğu zaman, zenginleşmeyecek, elindekini de kaybedecek.

Zaten düzen sömürü düzenidir. Hiçbir fabrika kuramazsın, hiçbir sanayi tesisi açamazsın. Yarım asır Avrupa Birliği hayaliyle boşu boşuna geçirildi. Hiçbir sanayi kurulmadı. Bizim başladığımız ağır sanayi fabrikalarının üzerine tek bir taş koymadılar. Şimdi gidin süpermarketlere bakın. Başkent Ankara'daki markette Yunan mısırından yapılmış cipsler satılıyor. Bütün raflar Amerika'dan, Fransa'dan, İtalya'dan ithal edilmiş ıvır zıvırla dolu. Çünkü onlar ortak, biz pazarız. Hem de daha Avrupa Birliği'ne girmeden böyle. "Girdik" dedin mi her tarafta bunların malı gelip dolacak. Biz ne olacağız? Kendi fabrikamızda, kendi vatanımızda tezgâhtar olacağız. "Yok efendim biz de çalışırız. Bizim insanımız çalışkandır." Doğru ama mantar tabancasıyla da 42'lik topun karşısına çıkılmaz.

Ama bir an için aksini düşünün. Biz Müslüman ülkelerle beraber bir Ortak Pazar kurduk. O zaman ne olacak? 1, 5 milyarlık büyük bir İslam âlemi var. Müslüman ülkeler Avrupa gibi doymuş değildir. Her türlü ihtiyaca açtır. Çünkü bugüne kadar sömürülmüş, hep geri bırakılmıştır. Bu ülkelerin içerisinde teknolojik bakımdan en fazla ilerlemiş ülke de Türkiye'dir. Türkiye

öyle bir noktadadır ki bugün birazcık gayret etse uçağını, tankını kendi yapar, fabrikalarını kendi kurar.

Bugün Suudi Arabistan'ın ABD'ye bir defada verdiği uçak siparişinin miktarı 5 milyar dolardır. Şu an Amerika'da uçak sanayisinde 700 bin kişi çalışıyor. Bu 700 bin kişinin 300 bini Amerikan Ordusu'na, 400 bini dışarıdaki siparişlere, yani Müslüman ülkelerden gelen uçak taleplerine çalışıyor. Bu siparişler bize gelse ne oluruz? Biz birden bire dev bir ülke hâline geliriz. Dünyanın siparişi, dünyanın parası, dünyanın işi. Kimse peşimizden yetişemez. Bu kadar büyük bir tarihî fırsat önümüzdedir. Türkiye'nin menfaati, Avrupa kapısında beklemek değil, Müslüman ülkelerle ortak bir birlik ve ortak bir pazar kurmaktır. Biz onlar gibi, kardeş Müslüman ülkeleri sömürecek değiliz. El birliğiyle bin yıllık tarihimizde olduğu gibi, hem onların kalkınmasına yardım edeceğiz hem de kendimiz güçleneceğiz. Asırların meydana getirdiği bu gecikme, Türkiye'nin öncülüğünde İslam âleminin büyük bir kalkınma hamlesinin sebebi olabilir.

Bizimle rekabet edemezler. Bu gerçekleri dünya Siyonizmi de biliyor. Hatta biz bilmiyoruz, onlar biliyor. Bildikleri için de senelerdir bizimle uğraşıyorlar. Biliyorlar ki Türkiye azıcık fırsat bulsa birden bire güçlenecek. Bunu istemiyorlar. İstemedikleri için de hep Türkiye ile uğraşıyorlar.

Yıllarca elhamdülillah, kar kış demeden Anadolu yollarına düştük. Ortak Pazar nedir, Avrupa Birliği nedir diye ilmî konferanslar verdik. 75 milyon insanımıza bu gerçekleri anlattık. Zaten insanımız bunu biliyor. Bu

inançla bir kez daha söylüyorum; İslam Birliği muhakkak kurulacak. Hiç başka yolu yok. Biz bunu bugünden söylüyor ve ilan ediyoruz. İçimizde bu gerçeğe ters düşenler, yarın İslam Birliği kurulduğunda mahcup olacaklardır.

İSLAM BİRLİĞİ DAVAMIZ

Siyonist-kapitalist emperyalizmin oyunlarını anlamanın en önemli yollarından biri de Ortadoğu ve İslam coğrafyasında son yüzyılda yaşadıklarımızdır. Özellikle petrol odaklı Ortadoğu oyunlarını kavrayabilmek için sizleri biraz geçmişe, bizzat yaşadığımız olaylara götürmek istiyorum.

Yer Bağdat... Bağdat'ın tam merkezinde, zafer abidelerinin yanındaki görkemli büyük binanın avizeli salonundayız. Kırktan fazla Müslüman ülkeden davet edilmiş altı yüze yakın ilim, fikir ve devlet adamının karşısında Irak Cumhurbaşkanı Saddam Hüseyin, askerî üniformasıyla kürsüde konuşuyordu. Arkasında iki generali ayakta, muhafızı olarak duruyordu.

Günlerden 17 Haziran 1990... Körfez Krizi'nin başlamasına daha bir buçuk ay var. O gün dört saat konuşan Sayın Saddam Hüseyin bizlere, bir gün evvel ABD'de Yahudi lobisinin aldığı kararları açıklıyordu: "İran-Irak Savaşı'nın ardından Ortadoğu'da denge İsrail'in aleyhine bozulmuştur. Irak'ın ordusu dokuz yıl süren büyük

bir savaş tecrübesi kazanmıştır. Ayrıca Irak Ordusu diğer ülkelerin desteğiyle modern silah ve teçhizata kavuşmuştur. Uzun menzilli füze rampalarının hazırlığı içindedir. Bu güç İsrail'e karşı büyük bir tehdit oluşturmaktadır. Ne pahasına olursa olsun bu güç ezilmelidir ve Irak'a karşı bütün Batılı ülkeler tarafından silah ambargosu uygulanmalıdır."

Saddam Hüseyin, ABD'deki Yahudi lobisinin bu kararlarını açıkladıktan sonra daha o gün gelecek tehlikeye işaret ediyordu. Ve diyordu ki: "Bize, fiilen ambargo konulmuştur. Sadece savunma ihtiyaçları bakımından değil, onarmak istediğimiz ve kurmak istediğimiz petrokimya sanayisinin ihtiyaçlarını bile temine engel olmaktadırlar. Hatta yola çıkan kalın cidarlı çelik borularımız dahi başka ülkelerden geri çevrilmiştir. Üzerimizde çok yönlü bir plan uygulanmaktadır. Haksız tecavüzler ve davranışlar dayanılmaz boyutlara gelmektedir. Bu tecavüzde Irak hedef alınmışsa da gerçekte maksat bütün İslam âlemini ezmektir. Onun için biz bu konferansımıza slogan olarak 'Düşmana karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın.' anlamındaki ayeti kerimeyi seçtik."

Tam 99 gün sonra, 23 Eylül 1990 günü yine Bağdat'tayız. Körfez Krizi'nin en ateşli günleri. Her an üçüncü dünya harbinin çıkacağı endişeleri yaşanıyor. Tam bu sırada yine Saddam Hüseyin'le beraberiz. Ancak, bu sefer ne Bağdat'ın görkemli konferans salonunda ne de Saddam Hüseyin'in sarayının ihtişamlı bir bölümündeyiz. Sarayın sade döşenmiş bir salonundayız. Saddam Hüseyin dinç görünümlü ve dinamik yapısıyla salona girdi. "Sayın Erbakan, hoş geldiniz. Uzun zamandan

beri görüşemedik. Tekrar buluştuğumuza memnun oldum." diyerek söze başladı. Üç saat süren bir görüşme yaptık. Saddam Hüseyin bu görüşmemizde 99 gün önce Bağdat Konferansı'nda işaret ettiği hususların nasıl ortaya çıktığını önemle belirtti ve bilhassa üzerlerinde uygulanan planların dayanılmaz noktaya gelmesi dolayısıyla Kuveyt'e müdahaleye mecbur kaldıklarını ifade etti. Yani "Kendi tercihimizle değil, mecbur kaldığımız için bu adımı attık." diyordu.

Bütün dünyanın gözlerinin dikildiği Bağdat'ta, gece saat 9'dan 12'ye kadar devam eden 3 saatlik görüşmemizden sonra otele giderken, bütün konuşmaları bir kere daha zihnimde hatırlamaya çalıştım. Her şeyden önce Körfez Krizi neden İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyanın en mühim olayı olmuştu? İnsanlık bu arada uzun yıllar Kore Savaşlarını, Vietnam Savaşlarını, İran-Irak Savaşı'nı, Afganistan Savaşı'nı ve daha birçok savaşı yaşamıştı. Ancak, Körfez Krizi hepsinden daha başka bir önem taşıyordu. Bütün dünyayı ayağa kaldırmıştı. Bu önem nereden geliyordu? Bunu düşündüm.

Evet, hakikaten Bağdat'ta yaşadığımız bu önemli saatler, bütün dünyanın âdeta tek mesele olarak Körfez'le meşgul olduğu en ateşli günlere ve bizim de Körfez Krizi münasebetiyle yapmakta olduğumuz 22 gün 22 gecelik "Körfez Barış Harekâtı" çalışmalarımızın tam ortasına rastlıyordu. Herkes bir an önce savaş çıkması yolunda çalışırken, Körfez'deki yangına körükle giderken, biz tam tersini yapıyorduk. Bütün gücümüzle Körfez'de bir savaş çıkmasını önlemek için gayretle çalışıyorduk.

Bu çalışmamız 9 Eylül günü İstanbul'dan Mekke Konferansı'na gitmekle başladı. Bağdat, Mekke, Amman ve Trablus arasında tam bir mekik diplomasisi şeklinde devam etti. Uçakta zihnimde geçmiş canlandı. Çok önemli bir olayı bir kere daha hatırladım. 1952 yılının ilkbahar aylarıydı. Almanya'da doktora tezi ve doçentlik tezi çalışmalarımı bitirdikten sonra Aachen Technische Hochschole'sinde Prof. Schmidt ile beraber bugünün harp sanayisinin temelini teşkil eden füzeler ve Leopard tank motorlarının geliştirilmesiyle ilgili araştırmaları yürütüyorduk. Prof. Schmidt, harp içindeki Almanya'nın en üst seviyede araştırmalarını yapan Deutsche Luftfaht Forschung Merkezi'nin en önemli şahsiyeti idi. Dünya'da ilk defa Alman Ordusu'nun, Avrupa'dan yapılan atışla Londra'yı vurduğu V1 - V2 füzelerinin keşfinde önemli rol oynamıştı. Bir gün üniversitenin araştırma laboratuvarında çalışırken benimle görüşmek istediğini söyledi. Elinde, ESSO Petrol Şirketi Genel Müdürü Dr. Müller'in gizli bir konferansa davet kartı bulunuyordu. Bu konferansa kendisinin gidemeyeceğini, ancak böyle önemli bir şahsın verdiği konferansta isminin yazılı olduğu masanın boş kalmamasına da ehemmiyet verdiğini belirtti. Mümkünse bu konferansa kendi adına benim gidip yerini almamı rica etti. Memnuniyetle kabul ettim.

Konferans, o tarihte, harpten çıkmış Almanya'nın yıkık Aachen kentinin ilk tamir edilen, en lüks binasında yapılıyordu. Bu bina, aslında bir termal kaynak bulunduğu için adı Bad Aachen olan Aachen şehrinin ağaçlar içindeki meşhur Kürhaus Oteli idi. Girişte sıkı kontrol-

ler yapıldı. Davetiyeyi göstererek Prof. Schmidt'in adına onun yerine oturdum. Şehrin valisi, Başpiskopos'u, profesörler, ileri gelen iş adamları ve yazarlardan müteşekkil seçkin bir topluluk bu konferansa davet edilmişti. ESSO Şirketi Genel Müdürü Dr. Müller açış konuşması yaparken şunları söyledi:

"Sizleri her ne kadar 'Bugünkü Arabistan' konulu bir konferansa davet ettimse de bu davetin böyle takdimi konferansın gizliliği münasebetiyledir. Toplantının asıl maksadı şudur: Suudi Arabistan'ın yeni petrol bölgesi Dammam'dan geliyorum. Amerikalılarla beraber dünyanın en zengin petrol kaynaklarını bulduk. Amerika'nın ve Avrupa'nın önemli şehirlerinden seçilmiş kimselerle yapılmasını programladığımız bu gizli toplantılarla, bu muazzam servetin Batılıların yararına kullanılmasını nasıl temin edebileceğimizin istişarelerini yapmak istiyoruz. Onun için bu büyük zenginlik hakkında size kısaca bilgi verdikten sonra, aslında ben sizin tavsiyelerinizi dinlemek istiyorum."

Suudi Arabistan'da dünyanın en zengin petrol yatakları bulunmuş ve ilk üretim başlamıştı. Buradaki rezervler, dünya toplam petrol rezervinin yüzde yirmisine denk büyük rezervlerdi. Batı bu rezervlerin kendi yararına kullanılmasını istiyordu. Bunun daha ilk günden tedbirlerini almaya çalışıyordu. Dr. Müller ayrıca konuşması esnasında Müslümanlık hakkında gerçekle hiç alakası olmayan o kadar yanlış şeyler anlattı ve Müslümanların hakkı olan bu petrolü onlardan alabilmek için toplantıya iştirak edenler de o kadar insanlık dışı haksız teklif ve tavsiyelerde bulundular ki o gün

hayatımın feveran göstermemek için en çok çaba sarf ettiğim günü oldu. Prof. Schmidt'in yerine gittiğim için susmak zorunda kaldım. Ancak, reaksiyonumu hemen o gece Türkiye'deki arkadaşlarıma kırk sayfalık bir mektup yazarak duyurmak ihtiyacını hissettim.

Batı, Körfez petrolüne ilk günden beri hep bu gözle bakmıştır. Bu petrolü kendi kontrolünde tutmaya her şeyden fazla önem vermiş, özen göstermiştir. Çünkü petrol, bugünkü Batı endüstrisinin en kaçınılmaz enerji kaynağıdır. Yani Batı'nın petroldeki çıkarı hayatidir. Batılıların, petrolü elde etmek için neler yapabileceği, kapalı kapılar arkasındaki gerçek yüzü o gün ortaya çıkıyordu. Petrol kaynaklarına sahip olan İslam ülkeleri ve insanlarının hayatına karşı Batı'nın, ne büyük haksızlık ve zulümlere girişebileceği kendini belli ediyordu.

Nitekim 1973 yılında, İsrail'in bölgedeki devletlere haksız tecavüzü üzerine Suud Kralı Faysal haklı olarak Batı ülkelerine sattığı petrolün fiyatını bir tepki olarak artırınca, Batılılar da derhal bir araya gelerek meşhur "Enerji Ajansı"nı kurdular. O zaman da, Türkiye'yi bu ajansa dâhil etmek için çok çalıştılar. Ancak, bu ajansın maksadı kendi ifadelerinde de belirtildiği gibi petrolü "silah olmaktan" çıkarıp Müslüman ülkelerin elinden yok pahasına satın almak olduğundan, biz Türkiye'nin bu ajansa üye olmasını millî menfaatlerimize uygun bulmadık. Biz hükümetteyken Türkiye'nin dört yıl boyunca bu ajansa üye olmasını önledik. Çünkü kardeş Müslüman ülkelerden Türkiye'nin ihtiyacını karşılayacak petrolü daha ucuz fiyatla zaten alıyorduk. Enerji Ajansı aldığı tedbirlerle varili 40 dolara kadar çıkmış

petrolün fiyatını 6 dolara kadar düşürdü. Buna karşılık Batı, sattığı sanayi ürünlerinin fiyatlarını ise hızla yükseltmeye devam etti. Sonunda ezilen yine Müslüman ülke halkları oldu.

Bundan bir müddet sonra, Batı'nın müttefiki olan İran'da Şah'ın devrilmesini müteakip oluşan yeni yönetim Batı denetiminde olmadığı için, Amerika Körfez'deki petrolden yine endişelenmeye başladı ve "Çevik Kuvvet" hazırladı. Bu kuvvetin her an Körfez'e müdahale edebilmesi için Türkiye'deki üsleri kullanma talebinde bulundu. O zaman biz Meclis'te bu talebe şiddetle karşı çıktık ve gerçekleşmesini önledik.

Körfez'de zengin petrol yataklarının bulunmasından bu yana geçen 40 yıllık sürede bu önemli olaylar zincirine bir yenisi eklendi. Batı, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri en büyük askerî yığınağı Körfez'e yaptı. Bu kadar kısa zamanda bunca askerî yığınağın yapılmasının sebebi nedir? Bu önem nereden ileri geliyor? Gerek bu son Körfez olayını ve gerekse 40 yıldan beri cereyan eden olayları açıklayabilmek için petrolün ve Körfez'deki petrol yataklarının ehemmiyetini ve bunun dünya dengesinde oynadığı büyük rolü bilmek mecburiyeti vardır.

Yapılan araştırmalar hızla artan enerji ihtiyacını karşılayabilmek için mevcut imkânların sınırlı olduğunu, önümüzdeki dönemlerde büyük güçlüklerle karşılaşılacağını açıkça göstermektedir. Her türlü tedbire rağmen petrol bugün hâlâ insanlığın enerji ihtiyacını karşılamak bakımından çok önemli bir kaynağı teşkil etmektedir. Diğer yandan bugünkü medeniyetin, savunma ve silah sanayisinin bel kemiğini de yine petrol teşkil etmektedir.

Çünkü uçaklar, tanklar, gemiler petrolle çalışmaktadır. Ayrıca sivil hayatın en önemli unsuru olan taşıtlar da petrolle hareket etmektedir. Bütün bu özellikleriyle petrol çok önemli, hayati ve stratejik bir madde mahiyetini taşımaktadır. İşte bütün insanlık için her bakımdan çok büyük önem taşıyan petrolün, yeryüzündeki rezervleri ve üretimi sınırlı bulunmaktadır.

Dünyadaki toplam petrol rezervlerinin yaklaşık yüzde 10'u Irak'ta, yüzde 10'u Kuveyt'te, yüzde 20'si Suudi Arabistan'da, yüzde 10'u da İran'da bulunmaktadır. Böylece Körfez bölgesindeki petrol, dünya rezervinin yarısına tekabül etmektedir. Bu petrol rezervlerinin bugünkü fiyatlarla değeri trilyonlarca dolar tutmaktadır. Bu kaynağı kontrol etmek demek, bir yandan dünya sermaye gücünü kontrol etmek, diğer yandan da bütün insanlığa hükmetme imkânını elinde bulundurmak demektir. Ayrıca Körfez ülkelerinin bugüne kadar petrol üretimi vasıtasıyla elde ettikleri servetin hâlen yaklaşık 700 milyar dolarlık kısmının Batı bankalarında bulunduğu ve bu servetin Batı bankalarının temel kaynaklarından birisi olduğu dikkate alınırsa, Körfez politikasının her yönüyle ne kadar büyük önem taşıdığı açıkça görülür.

Zengin ülkelerden meydana gelen, bir "Kuzey" var. Bu zengin "Kuzey" ülkelerini yönlendiren güç, gerçekte bir "Ezen Güç"ü oluşturmaktadırlar. Bu "Ezen Güç" netice itibarıyla bir yandan dünya sermayesini elinde bulundurarak, diğer yandan da bankalar, sanayi kuruluşları, uluslararası şirketler, tüm iletişim araçları, siyasi yönetimler ve gelişmiş istihbarat kuruluşları gibi

etkili mekanizmalar vasıtasıyla bütün insanlığı sömürmektedir. Bu "Ezen Güç" sadece geri kalmış ülkelerin halklarını ezmekle kalmıyor, gelişmiş ülke halklarını da eziyor. Batı veya Doğu ülkelerinde meydana getirilen değişiklikler de sonuç olarak "Ezen Güç"ün sömürüsünün Doğu'ya da yaygınlaşması manasını taşımaktadır. Çünkü şimdi Doğu ülkelerinde serbest piyasa ekonomisine geçilmekte, bu ülkelere "Ezen Güç"ün sermayesi borç olarak verilmektedir. Böylece bir yandan bu ülkeler yönlendirilmekte, diğer yandan bu ülke halkları bu sermayeye esir edilmekte ve sömürülmektedir. Böylece yapılan iş, 6 milyarlık insanlığı ezmek ve sömürmekten ibarettir.

Bu "Ezen Güç"ün icraatını gördükçe, dünyanın gidişatında oynadığı rolü ve faaliyetleri izledikçe, çocukluğumuzda gördüğümüz korku filmleri aklımıza geliyor. Bir Drakula Vampiri vardı ve insanların kanını emerek yaşardı. Bunun için her yola başvurur, insafsız bir şekilde insanları öldürür, ezer, kırardı. Şimdiki "Ezen Güç" de 6 milyar insanın hakkını yiyor, onları sömürüyor, ızdırap ve gözyaşına boğuyor.

***

Irak Cumhurbaşkanı Saddam Hüseyin, 23 Eylül 1990 günü Bağdat'ta yaptığımız görüşmede, "Birleşmiş Milletler ve Batı, İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi konusunda hiçbir yaptırım düşünmedi. Ama şimdi bize karşı hepsi beraber ayağa kalktılar. İsrail'in atom bombasına ve kimyasal silahlarına sahip olmasına Batılılar hiçbir reaksiyon göstermedi. İsrail'in Filistin'deki

insanlık dışı katliamlarına ses çıkartmadı. Ama bizim meşru savunma silahlarımızı ortadan kaldırmak istiyor." demişti. Aslında Saddam sözleriyle, işte bu "Ezen Güç" ün kalbini ve beynini tarif etmeye çalışıyordu.

Ortadoğu sorununun bütün boyutlarıyla anlaşılabilmesi için emperyalizmin bölgedeki planlarının bilinmesinde zorunluluk vardır. Müslüman ülkelerin büyük mali kayba ve yakılıp yıkılmasına sebep olan İran-Irak Savaşı'nın 8 yıl devam ettikten sonra sona ermesi Müslümanları sevindirmişti. Ancak, bu savaştan sonra Irak'ın tecrübeli ve güçlü bir orduyla ortaya çıkması İsrail'i büyük kuşku duymaya sevk etti. İsrail, Irak'ı baş düşman ilan etti. Onu ezmek için her çareye başvuracağını ilan etti. Irak, uzun süren savaş dolayısıyla 70 milyar dolar dış borç yapmıştı. Savaştan sonra, savaşın yaralarını sarmak ve kalkınmak istediğinde bu ağır borç onun elini kolunu bağlıyordu. Bu durum karşısında Suudi Arabistan ve Kuveyt'e müracaat ederek, "Biz bu savaşı hepiniz için yaptık. Bu borçlardan kurtulmamıza yardımcı olun." dedi. Suudi Arabistan ve Kuveyt savaş esnasında Irak'a yardım etmişlerdi. Savaştan sonra Suudi Arabistan Irak'ın bu talebine müspet cevap verdi ve gereğini yaptı. Kuveyt ise aralarındaki toprak ihtilafını ortadan kaldırmak için Basra Körfezi'ndeki iki adayı ve ihtilaflı bölgedeki bir kısım toprakları vermeye razı olmadığı gibi savaş borçlarının ödenmesi için istenen katkıya da razı olmadı. Bu hususta Cidde'de yapılan müzakereler netice vermedi. Irak, Kuveyt'i işgal ederek ilhak ettiğini ilan etti. Amerika olayı fırsat bilerek Körfez'e ve Suudi Arabistan'a büyük bir askerî güç yerleştirdi, bu gücü

sürekli olarak arttırmaya devam etti. Irak'ı ve Ürdün'ü ablukaya aldı. Bu ablukayı delme teşebbüslerine karşı Birleşmiş Milletler'den silah kullanma kararını çıkarttı.

Bu olaylar cereyan ederken toplanan İslam Konferansı, Körfez Krizi'ne bir çözüm bulamadı. İkiye bölündü ve meseleleri bütün üyelerinin iştirakiyle müzakere edemeyecek bir duruma düştü. Kardeş Müslüman ülkeler arasında hakemlik ve arabuluculuk rolü oynaması gereken Türkiye'nin yönetimi ise daha olayların başından itibaren ABD Başkanı Bush'un emrine girerek taraf tuttu ve kardeş Müslüman ülkeler arasında hakemlik yapma imkân ve vasfını kaybetti.

İşte bizi 22 gün 22 gece sürekli çalışarak, "Körfez Barış Harekâtı"nı yapmaya sevk eden sebepler bunlar olmuştur. Bu çalışmalarımız 9 Eylül 1990 günü başladı. 1 Ekim 1990 gününe kadar sürdü. Bu çalışmalarımız esnasında dört grup faaliyetimiz söz konusu olmuştur.

Bağdat, Mekke ve Trablus Konferanslarına katıldık. Körfez Krizi'ne çözüm bulmak için Amman, Mekke ve Bağdat'da Müslüman Topluluklar Birliği (MTB) temsilcileriyle toplantılar düzenledik. Krizi sulh yoluyla çözmek için Suudi Arabistan ve Irak yetkilileriyle bir araya geldik. Körfez olayı gerçekte insanlık tarihinin beş önemli oluşum çizgisinin bir düğüm noktasıdır. Bunun için biz de bu çalışmalarımızda beş adımın atılması için gayret ediyorduk. Önce çizgiler üzerinde biraz durayım.

Emperyalizm, yani "Ezen Güç" Çizgisi: Doğu-Batı ayrımı ortadan kalktıktan sonra "Ezen Güç" bütün mazlumlara karşı daha pervasızca tecavüz etmeye başladı.

ABD; Libya, Dominik, Granada, Panama ve Liberya'daki fiili müdahalelerinin ardından şimdi en pervasız ve en büyük tecavüzünü yapmaya kalkışıyordu. Bir noktada bu tecavüzlerin mutlaka önlenmesi şarttı. Onun için emperyalist Batılı güçlerin bir an evvel Körfez Bölgesini terk etmeleri temin edilmeliydi.

Siyonizm Çizgisi: Siyonizmin haksız tecavüzlerine karşı çıkılmalı, bir yeni adım atılarak Büyük İsrail'i kurma projesi mutlaka durdurulmalıydı. Bunun için bölgedeki Müslüman ülkeler arasında bir savaşın çıkması ve bunun neticesinde Müslüman ülkelerin harap olması, güçlerinin zayıflaması ve servetlerinin ziyan edilmesi önlenmeliydi.

Petrol Çizgisi: Bu en önemli stratejik madde, insanlığın ezilmesi ve sömürülmesi için değil, refahı ve gelişmesi için kullanılmalıydı. Bunun için bu stratejik maddenin direk kontrolü, faizci kapitalist düzenin eline geçmemeliydi. Asıl sahibi olan Müslüman ülkelerin refahı için kullanılmalıydı.

Müslüman Topluluklar Birliği Çizgisi: Emperyalizm bütün insanlığı sömürmek isterken, Müslüman ülkelerin yönetimlerini etkilemeye büyük çaba harcamaktadır. İslam ülkelerinin yönetimlerinin meydana getirdikleri İslam Konferansı, çeşitli sebeplerden dolayı emperyalizme karşı etkin rol oynayamamakta, gerekli mücadeleyi verememektedir. Nitekim Körfez Krizi karşısında da bu Konferans, dışişleri bakanları seviyesinde toplanmış, krizi barış yoluyla çözüme ulaştırması beklenirken hiçbir çözüm ortaya koyamadan bir daha top-

lanmamak üzere dağılmıştı. Aynı şekilde Arap Birliği de konuyla ilgili olarak toplanmış, fakat daha ilk toplantısında ikiye bölünmüş ve konuyu beraberce müzakere edemeyecek hâle gelerek dağılmıştı.

Yönetimlerin teşkil ettikleri kuruluşların yıllardan beri emperyalizmin tecavüzleri karşısında Müslüman halkların menfaatlerini koruyamamaları yüzünden, yavaş yavaş bütün Müslüman topluluklarda anti-emperyalist cereyanlar kuvvetlenmiş, bunlar zamanla milyonlarca insanı temsil eden güçlü organizasyonlar hâline gelmişlerdi. Bir kısmı siyasi partiler hâlinde, bir kısmı dernekler hâlinde, bir kısmı ise çeşitli kuruluşlar hâlinde örgütlenmişlerdi. MTB, yani Müslüman Topluluklar Birliği, bu oluşumu temsil ediyordu.

İlk defa Amman'da 13 ülkenin siyasi parti ve kuruluşlarının liderleri ve yüksek seviyedeki müşavirleri bir araya geldi. Bu toplantıya giderken, bu oluşumun organize bir güç olarak planlı programlı çalışmasını temin etmeyi ve önemli dünya meselelerinde görüş birliğine varmasını hedefliyorduk. Nitekim çalışmalarımız sonucunda bu yönde önemli adımlar atıldı.

Bizim temel ilkelerimize göre Müslüman ülkeler, aralarındaki ihtilafları görüşme yoluyla çözmeli, gerekirse hakeme müracaat edilmeli, fakat hiçbir zaman şiddete başvurulmamalıdır.

Mevcut şartlar altında milyonlarca Müslüman kanı akacağına, Müslüman ülkeler tahrip olup zayıf düşeceklerine, dış güçlerin aleti olup birbirleriyle savaşacaklarına barış yapmalarında sayılamayacak kadar fayda mevcuttur.

Eğer Suudi Arabistan ve Kuveyt'in savunulmasını Müslüman ülkelerin iştirakiyle teşekkül edecek bir barış gücünün üstlenmesi sağlanabilseydi, bu güç zamanla Müslüman Ülkeler Savunma İşbirliği Teşkilatı'nın ilk nüvesini teşkil edebilirdi.

Bu amaçla, üç gün süren Mekke Konferansı'nın ilk iki gününde söz alan konuşmacılar sadece Irak'ın haksızlığını ve Batılı kuvvetlerin Suudi Arabistan topraklarında bulunmasının zaruretten kaynaklandığı ve caiz olduğu üzerinde duruyorlardı. Hâlbuki Konferans'ın ana mevzuu Körfez Krizi'nin nasıl çözülebileceği hususuydu. Bundan dolayı ikinci gün akşam oturumunda söz aldım. Konuşmam bütün delegelerce büyük bir ilgiyle dinlendi. Karşılaşılan bu meselenin temel sebebinin Müslüman ülkeler arasında atılması gereken adımların atılmamasından ileri geldiğini anlattım. Ulaşılması gereken çözümün ne olduğunu açıkladım. Bu çözüme ulaşabilmek için geçici bir çalışmanın çare olamayacağını, çözüme kadar aralıksız çalışacak bir barış komisyonunun seçilmesi gerektiğini önerdim. Bu konuşmamız Konferans'ın nihai bildirisinin esasını teşkil etti.

Takdir-i İlahiye bakınız ki Konferans'ın son günü 12 Eylül'e rastladı. 1980 yılının yine bir 12 Eylül'ünde, Uzun Ada'da cuma namazına dahi gitmemize izin verilmezken, şimdi siyah örtüler altındaki Kâbe'nin altın kapısı özel olarak açılmış ve bendeniz içinde namaz kılıyordum.

Konferans'ın ardından ilk temasımızı Suudi Arabistan Savunma Bakanı Prens Sultan Bin Abdülazîz

ile yaptık. İki saate yakın süren görüşmemiz son derece samimi ve dostluk havası içinde geçti. Daha önceden Körfez'le ilgili olarak Kütahya'da düzenleyeceğimiz mitinge katılmak için 14 Eylül günü Türkiye'ye döndüm. 15 Eylül mitingimizi yaptık. Ertesi günü, 16 Eylül'de Körfez Barış Harekâtı çalışmalarımızı yeniden sürdürmek için Amman'a giderken Sayın Ecevit'le uçaktaydık. Biz Amman'da Irak Büyükelçiliği yetkilileriyle Bağdat'a yapacağımız seyahatin programını tanzim ettikten sonra aynı gün Cidde'ye geçtik. 17 Eylül Pazartesi günü Müslüman Topluluklar Birliği ile bir toplantı daha yaptık.

Gerek toplantılardaki konuşmalarımızda gerekse Suudi Arabistan Kralı ile yüz yüze yaptığımız görüşmede Körfez'de barışın nasıl sağlanabileceğine ilişkin projemiz, üç ana aşamadan oluşmaktaydı. Önerdiğimiz bu aşamalar, aslında sadece Körfez Krizi için değil, tüm uluslararası kriz veya problemlerde uygulanması gereken aşamalar olarak değerlendirilmelidir. Körfez'de huzurun sağlanması için ilk adım olarak, tarafların kabul edebilecekleri, şeref ve itibarlarını koruyan ince bir çözüm bulmak gerekiyordu. İkinci aşamada taraflarca mutabık kalınan hedefe ulaşılması için hangi adımların, ne zaman atılacağının planlanması gerekiyordu. Üçüncü aşama ise bu çözümün kim ve hangi kuruluşlar tarafından üstlenilip nasıl uygulamaya konulacağını içeriyordu. Önerdiğimiz barış projesini teferruatlı bir şekilde Kral Fahd'a anlattık. Fahd; "Sayın Erbakan, biz barış istiyoruz. Bütün kapıları çalın. Açılmazsa bir daha çalın, bir daha çalın." diyerek barış isteğini ifade etmeye çalıştı.

Suudi Arabistan'ın Cidde ve Mekke kentlerinde Körfez'de yaşanmakta olan harp endişesi sokaktaki insanlarda ve şehirlerin görüntüsünde hissedilmiyorsa da bu ülkeye göç etmiş bulunan 100 bin Kuveytlinin topluca yaşadıkları bölgede, Körfez Krizi'nin birçok insanı nasıl mağdur ettiği açıkça görülüyordu.

Kuveyt Emîr ailesinin 1.000 kadar mensubu, 22 kişilik hükümet üyesi ve Kuveyt Parlamentosunun üyeleri de Suudi Arabistan'ın Taif kentine yerleşmişlerdi. El-Hade Sheraton Oteli de Kuveyt'in yönetim merkezi hâline getirilmişti. Elçiliklerle haberleşme bu merkezden yapıldığı gibi her gün yapılan Bakanlar Kurulu Toplantısı da yine bu otelin salonunda yapılıyordu.

Kuveyt heyeti, 20 Eylül Perşembe sabahı bizi Cidde'de Kasr-ı Mutemerat'ta ziyarete geldi. Bu heyet yapılan toplantıda bize şunları anlattı:

"Bilindiği gibi İran-Irak Savaşı esnasında biz Kuveyt olarak bütün gücümüzle Irak'ı destekledik. Büyük maddî yardımlarda bulunduğumuz gibi limanlarımızı harp silah ve vasıtalarının ikmaline tahsis ettik. Harpten sonra Irak'ın taleplerini müzakere yoluyla çözmeye gayret ettik. Cidde'de iyi niyetle bu müzakereleri sürdürürken bu görüşmeler Irak tarafından aniden kesildi. Kısa bir süre sonra da askerî birlikleriyle harekete geçerek Kuveyt'i işgal ettiler. Bir süre sonra da Irak'a ilhak ettiklerini ilan ettiler. Gerek işgal esnasında, gerekse bugüne kadar gelen süre esnasında işgal kuvvetleri Kuveyt halkına büyük zulümler yapmıştır. Görülmemiş çapta göçler yaşandı. Yüz binlerce insan mağdur edildi, perişan oldu. Her şeyimiz yağma edildi. Evlerimizdeki

kıymetli eşyalar alındı, götürüldü, petrokimya tesislerimiz sökülüp Irak'a taşındı."

Bu görüşme esnasında bizzat, heyetin bir üyesi olan Kuveyt Çalışma Bakanı, "Kuveyt'ten yanımıza hiçbir şey alamadan çıktık. Şu sırtımda gördüğünüz elbiseyi bile Suudi Arabistan'daki bir dostumdan emanet aldım. Kuveyt'teki ailemden elli gündür tek bir haber alamadım." diye yakınıyordu. Bu heyet, Kuveyt'in isteğini iki noktada toplamıştı: Irak, Kuveyt'ten kayıtsız şartsız geri çekilmeli ve Kuveyt halkının daha Osmanlı döneminde kendilerine yönetici olarak seçtiği Sabah ailesi, Kuveyt halkının emîri olarak yeniden yerine oturmalı. Irak ile Kuveyt arasındaki anlaşmazlık konuları müzakere yoluyla çözüme bağlanmalıdır ve bu görüşmelerde Irak'ın Kuveyt'i işgal suretiyle sebep olduğu büyük maddî zararların nasıl tazmin edileceği de çözüme kavuşturulmalıdır.

Kuveyt heyetiyle görüşme bittikten sonra Suudi Arabistan'daki temaslarımızı tamamladığımız için Kasr-ı Mutemerat'ta bir basın toplantısı yaptık. Ardından özel uçakla Ürdün'ün başkenti Amman'a gittik.

Amman'a geldiğimizde saat 16.00 idi. Gündüz gözüyle Amman'ı görme imkânımız oldu. Havaalanı ve alanın etrafı Irak'tan göçen insanlarla doluydu. Uzun kuyruklar oluşturmuşlardı. Ellerinin boş olması ya da küçük bir çanta bulunması bu insanların ne kadar aceleyle yola çıktıklarını gösteriyordu.

İlk işimiz Irak Büyükelçilik yetkilileriyle temas kurmak oldu. Elçilik yetkilileri, dört gün önce Mekke'ye

giderken kendilerine bildirdiğimiz Bağdat seyahati programıyla ilgili gereken her türlü hazırlığı yaptıklarını ve bizi Bağdat'a götürecek özel uçağın cuma gününün hafta tatili olması dolayısıyla cumartesi sabahı Amman Havaalanı'na geleceğini bildirdiler.

Bu durumda Müslüman Topluluklar Birliği temsilcileriyle cuma günü yeni bir toplantı yapma fırsatını bulduk. Bu toplantıda, Bağdat seyahati sırasında, Irak yetkilileriyle ne konuşacağımızı, nasıl konuşacağımızı, hangi önerileri yapacağımızı tartıştık ve karara bağladık.

Ertesi gün, ortasından Dicle Nehri'nin aktığı, hurma ağaçlarıyla yeşillendirilmiş, modern yapılarla süslü Bağdat'ın üzerinden süzülerek havaalanına indik. Şeref salonuna geçerken bu havaalanında üç ay önce, haziranda gördüğümüz kalabalıktan eser yoktu. İlk dikkatimizi çeken husus bu oldu. Buna mukabil bizi karşılayan yetkililer son derece neşeli ve canlıydılar. Körfez Krizi'nin yüzlerinde hiçbir etkisi görülmüyordu. Sıcak bir karşılamanın ardından Harun Reşid Oteli'ne geldik. Bağdat'la ilgili verilen tüm haberlerin aksine şehirde normal hayatın aynen sürdüğünü, gıda maddesi sıkıntısı olmadığını, vitrin ve tezgâhların dolu olduğunu, insanların yüzünde korku ve endişe bulunmadığını, günlük hayatın sokaklarda doğal hâliyle devam ettiğini hayretle gördük.

Bağdat'da yetkililerin ve halkın yüzünde sakin bir hava görmüş olmanın rahatlığıyla otelde bize ayrılan odalarımızda huzurlu bir gece geçirdik. Ertesi gün 23 Eylül Pazar'dı. O gün Körfez Barış Harekâtı çalışmala-

rımızın en önemli temasını teşkil eden Saddam Hüseyin ile görüşecektik. Bu arada akşam saatlerinde, Suriye eski Cumhurbaşkanı Hafız Emîn ile Suriye Baas Partisi eski Genel Başkanı, Suriye Komünist Partisi Genel Başkanı ve Suriye Müslüman Kardeşler Teşkilatı'nın her iki kanadının liderleri, beş kişilik bir heyet hâlinde otelde bizimle görüşmeye geldiler. Bize verilen bilgilere göre, Suriye halkı üzerinde büyük etkinliği olan bu siyasi heyet, Saddam Hüseyin tarafından destekleniyor ve kendilerine Bağdat'ta verilen bir binada teşkilatlanmış çalışıyorlar. Suriye'nin eski yöneticileriyle MTB temsilcileri otelin bir salonunda toplandık. Bu toplantıda Suriyeli konuklarımıza MTB adına bir konuşma yapmam istendi. Bir saate yakın konuştum. Kendilerine dünya ve Körfez olaylarının bir tahlilini yaptıktan sonra insanlığın ve ülkelerin mevcut haksız tecavüz ve sömürü düzeninden nasıl kurtulabileceğini açıkladım, çaresinin Adil Düzen'i kurmak olduğunu belirttim. Bu düzeni tanıttım. Beni dinledikten sonra Suriyeli liderler boynuma sarılarak tebrik ve teşekkür ettiler ve bundan sonra bu hedefi gerçekleştirmek için elbirliğiyle çalışacaklarını ifade ettiler.

O sırada saray görevlisi gelmişti. Saddam Hüseyin'in bizleri beklediğini haber verdi. Saddam Hüseyin ile Bağdat'taki sarayının mütevazı bir salonunda bir araya geldik. Görüşmemizde, konuya ilk olarak Saddam girdi. Saddam özetle, "Biz barış istiyoruz. Ancak, insan bazen istemediği hâlde savaş yapmaya da zorlanabilir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) de bazı savaşları istemediği hâlde yapmaya mecbur kalmıştı." dedi. Saddam'ın bu sözleri, "Irak'ın barış kapısını açık mı tutacağı yoksa

kilit mi vuracağı" hususundaki merakımızı daha da artırmıştı.

Körfez Barış Harekâtımızın en önemli temasını oluşturan Irak Devlet Başkanı ile yapılan görüşmede Saddam Hüseyin Kuveyt'i işgal ve ilhak etme sebeplerini iki ana bölümde toplayarak bizlere açıkladı. Birinci bölüm tarihî ve hukuki sebeplerdi. Bu hususta Saddam şu tezleri öne sürüyordu:

"Tarihen, Osmanlı devrinden beri Kuveyt hep Irak'ın bir parçası olmuştur. Kuveyt'in Irak'tan ayrı bir devlet olarak var olmasını İngilizler maksatlı olarak istemişlerdir. Irak'ın Basra Körfezi'nde bir limanı bulunmasın ve Kuveyt'teki zengin petrol yatakları Irak'ın olmasın diye. O tarihten bu güne kadar da Irak hiçbir zaman Kuveyt'in ayrı bir devlet olmasına rıza göstermediği gibi 1930'dan bu yana Kuveyt'in Irak'a ilhakı için bizden önceki idareler tarafından birçok defa çeşitli teşebbüsler yapılmıştır. Son olarak, bizden önceki Nûrî Saîd yönetimi Kuveyt'in Irak'a ilhakını kararlaştırmış ve 18 Ağustos 1958'de bu ilhakı gerçekleştireceğini ilan etmişti. Bizim General Kâsım önderliğindeki ihtilalimiz 14 Ağustos 1958'de, yani Kuveyt'in ilhakı için düşünülen tarihten 4 gün önce gerçekleşti. Biz Körfez'de huzur istediğimiz ve Müslüman ülkeler arasındaki kardeşliğe önem verdiğimiz için bizden önce alınan bu ilhak kararını uygulamadık. Bunun yerine iki kardeş ülke olarak ahenk içinde yaşamayı tercih ettik. Görüldüğü gibi Irak'ın tarihî süreçte Kuveyt'e en müsamahalı davranan yönetimi, bizim yönetimimiz olmuştur. Evet, 1975 yılında Cezayir'de, İran'la Irak arasındaki anlaşmaz-

lıkları çözüme bağlamak amacıyla yapılan antlaşmada ülkemizi temsilen benim imzam mevcuttur. Bu antlaşmada Kuveyt ile ilgili hükümler de yer almıştır. Ancak, dikkatle incelendiği zaman görülür ki bu hükümler Kuveyt'le aramızdaki ihtilafları yok saymak değil, çözümünü ileriye ertelemek anlamındadır."

Saddam, Kuveyt'in ilhakıyla ilgili ekonomik ve siyasi gerçekleri ise şöyle anlatmıştı:

"Bilindiği gibi Irak ile Kuveyt arasında bugüne kadar bir sınır çizgisi tespit edilmemiştir. Yıllardan beri Irak'la Kuveyt arasındaki görüşmelerde bir ihtilaflı bölgenin sözü geçmiştir. Bu ihtilaflı bölge Basra Körfezi'ndeki Bubiyan ve Worba adalarını kapsadığı gibi Kuveyt topraklarının da takriben yarısını içermektedir. Bu bölge İran-Irak Savaşı'na kadar Kuveyt'le aramızda bir tampon bölge olarak kalmıştır. Bu tampon bölge son derece zengin petrol yataklarına sahiptir. Buradaki rezervler Kuveyt'in toplam rezervlerinin takriben yarısı kadardır ve yer altından bizim petrol yataklarımızla irtibatlıdır. Buradan petrol çekilirse bizim kaynaklarımız zayıflamaktadır ve üretimimizin verimi düşmektedir.

İran-Irak Savaşı esnasında, bizim sıkışık durumumuzu fırsat bilerek Amerika'nın teşvikiyle, bizim iznimiz olmadan bu bölgeden büyük miktarda petrol çıkarttılar. Savaş boyunca itirazlarımızı önemsemediler. Biz İran Savaşı ile meşgul olduğumuz için, bu işin muhasebesini savaş sonuna bırakmıştık. Savaştan sonra yaralarımızı sarmaya yöneldik. Savaş giderleri dolayısıyla Kuveyt'e, Suudi Arabistan'a büyük borçlar yapmıştık. Bu borçların taksitleri ve faizleri ekonomimize çok ağır bir yük

getiriyordu. Kalkınmamızı imkânsızlaştırıyordu. Bu durum karşısında Suudi Arabistan ve Kuveyt'e müracaat ettik. 'Biz bu savaşı aynı zamanda sizler için de yaptık. Bu ağır yükten kurtulmamıza yardımcı olun. Borçların bir kısmını silin ve bize kalkınma için mali destekte bulunun.' dedik. Kuveyt'ten de ayrıca ihtilaflı bölgeden çektiği büyük miktardaki petrolden hakkımızı istedik.

Bu taleplerimizi Suudi Arabistan anlayışla karşıladı ve taleplerimizi yerine getirdi. Kuveyt ise sadece reddetmekle kalmayıp emperyalizmin üzerimizde uygulamak istediği planlara alet oldu. ABD'nin telkinlerine uyarak tampon bölgeden petrol çıkartmaya devam etti. OPEC'te hem petrol fiyatlarının artırılmasını engelledi hem de petrolü dünya piyasalarına ucuz fiyatla sürerek fiyatların daha da düşmesine sebep oldu. Kuveyt bütün bunları yaparken, diğer yandan ABD zaten bizi hedef almıştı. İran-Irak Savaşı'ndan modern silahlara sahip, deneyimli ve güçlü bir orduyla çıktığımızdan ve İsrail tehditleri karşısında ordumuzu terhis etmediğimiz için ABD bizim askerî gücümüzü bir yandan İsrail'e karşı, diğer yandan da Körfez petrolünü kendi kontrolünde tutma stratejisine bir engel olarak görüyordu. Bu yüzden de Amerika ve Batılı ülkeler elbirliğiyle bize karşı adım adım fiilen ambargo ve ekonomik baskılar uygulamaya başlamışlardı. Bizi ezmek için yürütülen bu planlar doruk noktasına ulaştı. O zaman Bağdat Konferansı'nı toplayarak sizlere durumu açıklamıştım. Amerika'daki Siyonist lobinin o günlerde aldığı kararlar hakkında bilgi verdim. Sonra Arap Birliği Toplantısı'nda ve İslam Konferansı'nda aynı şekilde durumu Müslüman ülke-

lerin yetkililerine anlattım. Ayrıca bu ülkelerin yetkilileriyle yapılan ikili toplantılarda da isteklerimizi ısrarla ifade ettik. En son Cidde'de yapılan toplantıda bile Amerika'nın etkisiyle Kuveyt taleplerimizi reddetti. Bu durum karşısında Kuveyt'i ilhaka mecbur kaldık."

Konuşmasının uzunca bir bölümünde olayların gelişimini ve bulunulan noktayı anlatan Saddam, sözlerinin sonuç bölümünde geleceğe ilişkin düşüncelerini de şöyle özetledi:

"Biz bölgede huzur ve barış istiyoruz. Körfez Krizi'nin barış yoluyla çözülmesine taraftarız. Suudi Arabistan'a hiçbir tecavüze niyetimizin olmadığını ispat için her türlü teminatı vermeye hazırız. Uygulanan ambargo ve ablukaya karşı her türlü tedbirimiz alınmıştır. Biz ilk kurşunu atan olmayacağız. Fakat emperyalist güçler bize tecavüz ederse onlara layık oldukları cevabı vereceğiz. Bunu yapabilecek gücümüz mevcuttur. Bölgede huzurun temini için önce emperyalist güçlerin Suudi Arabistan'ı terk etmeleri şarttır. Suudi Arabistan kendini takviye ihtiyacı duyuyorsa bunu emperyalist güçler vasıtasıyla değil Müslüman ülkeler vasıtasıyla yapmalıdır."

Saddam'ın açıklamalarını dikkatle dinledikten sonra, sorularımızı sormaya başladık. İlk sorumuz: "Ambargoya dayanabilecek misiniz?" oldu. Saddam'ın cevabı şöyle oldu:

"İşte Irak'tasınız. Durumu gözünüzle görüyorsunuz. Gördüğünüz gibi elli günden beri üzerimizde en sıkı ambargo uygulandığı hâlde, bu ambargo bizi etkilememiştir. Her şey normaldir. Çünkü tedbirlerimizi aldık.

Biz esasen tarım ülkesiyiz. Dünyanın en verimli toprakları bizdedir. Biz tarihin meşhur Mezopotamya'sında oturuyoruz. Tarımla uğraşan askerlerimizi terhis ettik. Hayvancılığa ve tarım üretimine son derece uygun şartlarla büyük krediler veriyoruz. Önümüzdeki yıllardaki ihtiyaçlarımızı karşılayacak imkânlarımız mevcuttur. Ayrıca tasarruf tedbirlerimizi de aldık. Bundan dolayı biz uzun yıllar ambargoya dayanabiliriz. Ambargoyla bizi dize getirmeleri mümkün değildir. Siz asıl bize ambargoyu koyanların durumunu düşünün. Asıl onlar petrol satışımızı ve sevkiyatımızı kestikleri bu ambargoya dayanabilecekler mi? Bizim petrolümüz, dünya piyasalarına çıkmadığı sürece petrol fiyatları yükseleceğinden birçok ülkenin ekonomisi ve dünya borsaları çökme tehdidiyle karşı karşıyadır. Ayrıca bize mal satamadıkları için, büyük kayba uğrayan ülkeler ve firmalar mevcuttur. Onlar bu ambargonun kalkması için bizden daha çok çalışacaklardır. Kaldı ki bizim bilhassa Bağdat ve Basra arasındaki bölgemiz baştan sona kadar hurma bahçeleriyle doludur. Yıllık hurma üretimimiz 2.7 milyon tondur. İlmî raporlarda da belirtildiği gibi hurma insanın her türlü ihtiyacını karşılamaya yeterli bir besindir. Onun için Iraklılar gerekirse yalnız hurmayla bile yıllarca yaşayabilirler."

Sayın Saddam Hüseyin ile 3 saat süren görüşmeden sonra, saraydan yeni bir günün başlangıcında sevinçle ayrıldık. Çünkü görüşmenin neticesinde Saddam Hüseyin barış kapısını kapatmamıştı. Tam tersine, açıkça "Biz barış istiyoruz." diyordu. Bundan başka, bizden önce Körfez'de barışın tesisi için kendileriyle temas eden Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez

De Cuellar'a ve bu maksatla Irak Dışişleri Bakanı Târık Azîz'in Moskova'da yaptığı görüşmede Sovyet Dışişleri Bakanı Eduard Şevardnadze'ye Irak'ın görüşlerini açıklarken, "Kuveyt, Irak'a ilhak olmuştur ve Irak'ın 19. vilayetidir. Bu konu kapanmıştır. Üzerinde hiçbir görüşme yapmayız." demişlerdi. Hâlbuki bizimle yaptığı uzun görüşme esnasında Saddam Hüseyin böyle bir söz söylemedi.

Bu görüşmenin ardından, 24 Eylül'de Libya'nın başkenti Trablus'a geçtik. Müslüman ülkelerden 600'e yakın ilim, fikir ve devlet adamının iştirak ettiği konferansa katıldık. Burada yaptığım konuşmada Körfez Krizi'nin bir harp çıkmadan mutlaka barış yoluyla çözüme ulaştırılmasının faydalarını açıkladım. Konuşmamın en önemli etkisi ise konferansa iştirak eden delegelerin taraf tutmak yerine, Müslüman ülkelerin hepsini kardeş bilerek, barış yoluyla çözüme yönelmelerini ve ayrımcılık yerine birlik ruhunun hâkim olmasını sağlamak oldu.

Biz bölgede bu yoğun faaliyetleri gösterirken, maalesef Türkiye, Körfez Krizi sürecinde yanlış bir yol izliyordu. Körfez Krizi'nin başlangıcında Irak, İran ile 8 yıl süren savaş sırasında Türkiye'den aldığı 2 milyar dolarlık borcuna karşılık, bedeli ödenmeksizin her yıl 1 milyar dolarlık petrol göndereceğini açıklamıştı. Türkiye, ABD'nin etkisinde kalarak Irak'ın son derece cazip teklifini reddetti. Maalesef daha sonra, bedelsiz alacağı bu petrolü, iki misli fiyatla hem de peşin ödemelerle almak için uğraşmıştı. Bu hatalı davranış yüzünden ülkemizde petrol darlığı çekildi ve akaryakıt fiyatları da krizden doğrudan etkilenen ülkelere nazaran çok büyük

oranda zamlar gördü. Ayrıca petrol boru hattı Türkiye tarafından kapatıldı. Bu yüzden de ülkemiz yılda 500 milyon dolarlık geçiş ücretinden mahrum kaldı. Diğer yandan Irak sınırı kapatıldı. Irak ile her türlü ticari münasebet durduruldu. Bunun neticesi olarak da Türkiye 800 milyon dolarlık ihracat girdisinden mahrum edildi. Irak'ta Türk müteahhitlerinin yürütmekte olduğu işlerden ülkemize yılda giren 500 milyon dolarlık gelir kaybedildi. Oysaki harpten çıkan Irak'ın yeniden onarılması için verilecek mühendislik ve müteahhitlik hizmetleri dolayısıyla Türkiye'nin elde edeceği gelirlerin çok daha büyük miktarlara ulaşması mümkündü.

Bütün bu sıraladıklarımız, devletimizin görünen açık kayıplarıdır. Bu kararların halka ve ekonomik hayata yansıyan zararları ise çok daha büyüktü. Nitekim bu kararlar yüzünden Güneydoğu Anadolu'muzdan Irak'a yapılan taşımacılık ve ona bağlı olan ticari hayat durdu. Tutarı 9 trilyon lira olan 30 bin kamyon ve bunların şoförleri işsiz kaldı, bu millî servet çürümeye terk edildi. Kamyonlar durunca bölgedeki lokantalar kapandı, dükkânların kepenkleri indi.

İşin en acıklı yanı ise Türk Hükümeti'nin ABD'nin arzusu üzerine, önce hiçbir karşılık almadan ambargoyu uygulaması, böylece pazarlık gücünü tamamen elinden kaçırdıktan sonra Amerika'ya gidip Türkiye'nin zararının karşılanmasını istemesiydi.

Türk diplomasisi Bush ve İsrail'e kendisini o derecede angaje etmişti ki hiçbir manevra kabiliyeti kalmamıştı. Kendisini peşinen bu duruma soktuktan sonra kimseden destek bulamıyordu. Üstelik Körfez ülkeleri,

ABD'nin ve Batılı askerlerin çok ağır masraflarını ödemekteydi. Bu şartlar altında Türkiye'yi oyalamaktan başka bir şey yapmaları mümkün değildi. Körfez'e gelen yabancı askerî güçlerin masrafları muazzam miktara ulaşmaktaydı. Mesela, İngiliz Parlamentosunda 5 bin İngiliz askeri için yapılan müzakerelerde yılda 2 milyar dolarlık masraf söz konusu edilmişti. Buna göre Körfez'e getirilen 300 bin yabancı askerin masrafı inanılmazdı. Bu paranın ödenmesi Körfez ülkelerine zaten yıllarca sürecek ağır bir yükümlülüğü getiriyordu.

Biz Kore'de Amerikalıların emrine asker gönderdiğimiz için bizi NATO'ya almışlardı. Türk dış politikası şimdi de aynı hataya düşüyor, Körfez Krizi'nde yine Amerikalıların emrine asker vererek, bu kez de Avrupa Birliği'ne girmeyi hayal ediyordu. Hesap buydu. Heyhat! Oysa bu hayal emperyalizmin planlarına alet olmaktan başka bir mana taşımıyordu. Theodor Herzl'in Büyük İsrail planının gerçekleşmesine hizmetten başka bir anlamı yoktu.

Nitekim, ABD Senatosu'ndaki müzakerelere ve daha sonra açıklanan belgelere göre İran-Irak Savaşı'ndan sonra Amerika'nın, Bağdat'taki bayan büyükelçisinin Iraklı yetkililere "Kuveyt'i niçin almıyorsunuz?" diyerek yeşil ışık yaktığı ortaya çıktı. Aynı Amerikan yönetiminin Kuveyt yetkililerine de "Sakın Irak'ın tekliflerini kabul etmeyin, arkanızda biz varız." dediği de anlaşılmıştı.

Bu meseleyi barış yoluyla çözmek için 22 gün 22 gece sürekli çalıştık. Konferanslarda, toplantılarda, ikili temaslarda hep bu meseleyi ve barışın nasıl sağlanacağını

konuştuk. O kadar çok ülke, şehir dolaşıp o kadar çok değişik yerde konakladık ki bazen gece uyandığımda hangi şehirde olduğumu, hangi otelde yattığımı hatırlamak için bir müddet düşünmek zorunda kalıyordum.

Bütün bu temaslar sırasında Arapça konuşmalarda yoğun bir şekilde duyduğum "Ezmetü'l-Haliç" (Körfez Krizi) sözü Türkiye'ye döndükten sonra da günlerce kulaklarımda çınlamaya devam etti.

Heyhat ki heyhat... Çok yazık. Krizin tarafları olan Irak ve Kuveyt yönetimlerinin basiretlerinin ve idraklerinin bağlanması, hırslarının ve egolarının ağır basması, resmin tamamını görmeye bir türlü yanaşmamaları, yaptığımız onca ikazların önem ve ciddiyetini kavrayamamaları Siyonistlerin işlerini kolaylaştırdı. Siyonizmin kuklası olan Amerika ve Batılı müttefikleri, bütün ağır silah ve güçleriyle Irak'ın üzerine çullandı. Günlerce Irak'ın büyük şehirleri havadan dövüldü, ezildi. Çöl Harekâtı'yla Saddam Hüseyin'in bütün kara güçleri yok edildi. Sivil-asker ayrımı yapılmadan Bağdat, Basra on binlerce sortilik saldırılarla bombalandı. Emperyalizmin önündeki en önemli bentlerden biri olan Irak çökertildi, kendini savunamaz hâle getirildi. Kuveyt'te tek bir Irak askeri kalmadı. Hepsi çıkarıldılar ama Irak'a geçmelerine bile müsaade edilmedi. Çekilmekte olan tüm Irak birlikleri; konvoylar, Halı Süpürme Operasyonu denen vahşi bombardımanlarla, acımasızca yakıldılar, yok edildiler. Çöl yollarında on binlerce askerî kamyon, tank, jip vesaire imha edildi. Irak Ordusu'nun savaşma yeteneği adamakıllı azaltıldıktan sonra savaş bitti.

Körfez Krizi'ni güçlü bir barış projesiyle bitirmeye çalışırken Müslüman ülkeleri bekleyen bu korkunç akıbetleri ve sonuçları tahmin etmek zor değildi. İslam dünyası şimdi tarumar ve harap bir hâldedir. Akdeniz'in etrafındaki Müslüman ülkeler, birer birer emperyalizmin kontrolüne geçmiş, Türkiye ve İran kuşatılmıştır. Siyonist Ezen Güç'ün baltası havaya kalkmış tepemize ne zaman inecek diye bekliyoruz.

Hâlbuki Irak, İran'la yaptığı uzlaşmaya benzer bir şekilde, uygun şartlarla Kuveyt'ten çekileceğini, konuyu barış yoluyla halledeceğini ilan etse ne olurdu? Saldırganların elindeki en büyük bahane ellerinden alınmış olurdu. Irak aleyhinde yürütülen "Mütecaviz", "Kendi ülkesinde ve Kuveyt'te zulüm yapıyor." ve "İsrail'le değil, Müslüman ülkelerle mücadele ediyor." propagandalarını önlemiş olurdu. ABD'nin elinden Kuveyt kartını almış olurdu. Menfi propagandaya ABD ve İsrail hedef olurdu. Savaş çıkmasını, Irak'ın ve diğer Müslüman ülkelerin tahrip olmasını önlerdi. Irak kuvvetlerinin ve askerî gücünün çökmesini önlerdi.

Bölgedeki Batı kuvvetleri yerine, harp değil sulh için "Müslüman Barış Gücü" Kuvvetlerinin gelmesine zemin hazırlardı. İnisiyatifi Müslüman ülkeler elerinde tutmuş olurlardı. Müslüman ülkeler arasında birlik sağlanırdı. Irak kendi kalkınmasını yapardı. Prestijini, şerefli bir güç görünümünü korurdu. Müslüman ülkelerde, duran hayatın yeniden başlaması temin edilirdi. Müslüman ülkeler, ekonomilerini sarsan, ABD, Siyonist silah fabrikalarına sipariş vermek mecburiyetinden kurtulurdu.

Bizim bütün bu mücadele ve çalışmalarımız, yalnızca Türkiye için değil, İslam dünyası ve bütün insanlığı Siyonist zulümden kurtarmak içindi. Bu yüzden bileceğiz ve yürekten inanacağız ki "onların dağları yerinden oynatabilecek gücü" dahi olsa, mutlak kuvvet ve kudret sahibi yalnız Cenabı Allah'tır.

Dağ, hem ağırlığın simgesi hem de katılığın işaretidir. "Hareket ettirip yerinden oynatmak" ifadesi ise imkânsızlığı dile getirmektedir. Ama böyle de olsa onların hilesi ve oyunu Allah'a meçhul değildir. Allah her şeyin yanında hazır ve nazırdır ve dilediği gibi hareket eder.

Sömürü düzenini yönetenlerin bu tuzakları ve oyunları ilanihaye devam edemez. Allah dilerse zalimleri güçlü ve kuvvetli olarak alır ve yok eder. Zira, "Muhakkak ki Allah Azîz'dir, intikam sahibidir." Zalimi, başı boş bırakmaz. Oyun kuranı kendi hâline terk etmez. Buradaki "intikam" kelimesi, "zulüm" ve "oyun" kelimelerine gereken anlamı veriyor. Şu hâlde oyun yapan zalim intikamı hak etmiştir. Allah'a göre intikam, hile ve oyunlarının karşılığı olarak azaplandırılmalarıdır. Çünkü ancak cezayla ilahî adalet tahakkuk eder.

Bize düşen gayret etmektir. Onlar nasıl ki iki bin yıldan beri bâtıl davaları için inançla ve gayretle çalıştılarsa, biz de onlardan daha büyük bir gayretle, cihat şuuruyla, bütün insanlığın saadeti için canla başla çalışmak zorundayız.

KIBRIS DAVAMIZ

Bir dünya haritasını önümüze alıp baktığımızda Türkiye'mizin ve yavru vatan Kıbrıs'ımızın dünyanın tam ortasına denk geldiğini görürüz. Bu konumundan dolayı Kıbrıs, asırlar boyu en stratejik öneme haiz adalardan biri olmuştur. Müslümanlar, Emeviler devrinde Kıbrıs'a gelmiştir.

Kıbrıs, Hazreti Osman Efendimiz (r.a.) zamanından beri, Müslümanların oturduğu bir ada olmuştur. Daha o günden bu adanın önemi idrak edilmiştir. Bilindiği gibi Efendimiz Aleyhisselâtü vesselâmın muhterem halaları Ümmü Haram (r.a.) Larnaka'da medfundur. Bu yüzden biz, Kıbrıs Barış Harekâtı'nda bilhassa Larnaka'ya kadar gidilmesini ısrarla istemiştik. Kıbrıs'ın İslam âlemiyle ilişkisi, hem derin bir tarihe hem de İslam âleminin en merkezî ve hâkim noktasında bulunması nedeniyle stratejik bir öneme dayanıyor. Kıbrıs, bütün Müslüman ülkelerin ortasında bulunan bir adadır.

13. Asrın sonunda buraya Katolik Cenevizliler geldi, onların arkasından Venedikliler geldi. Çünkü 14,

15 ve 16. Asırlarda Venedikliler ve Cenevizliler denizcilik bakımından gelişmiş ve korsanlık yaparak bütün Akdeniz'i hâkimiyetleri altına almaya çalışmışlardı. Kıbrıs'ta kurdukları üs vasıtasıyla bütün Akdeniz'i korsan olarak kontrol etmeye kalkıştılar. Kıbrıs'ta oturan bazı Ortodokslar, 300 sene, bu Katolik zulmü altında inin inim inlediler.

Bu durumdan Osmanlı rahatsız oldu. Dünyanın her yerine hak ve adaleti götürmek görevini üstlenen Osmanlı, kendi faaliyet bölgesi ortasında böylesine bir zulme tahammül edemezdi. 1570'te, Akdeniz'de korsanlık yapıldığı, hacca gidenlerin ve ticaret filolarının yolu kesildiği için, Osmanlı Devleti, Lala Mustafa Paşa komutasındaki bir orduyla, 40 bin şehit vererek Kıbrıs'ı kurtardı. Kıbrıs, Osmanlı'nın bir parçası oldu. Akdeniz'e ve Ortadoğu'ya huzur geldi. Ada'da, 308 yıl Ortodokslar da dâhil herkes huzur içinde yaşadı.

Asırlar böyle devam ederken dünya Siyonizmi Arz-ı Mev'ud planları çerçevesinde harekete geçti. Osmanlı'yı yıpratmak için çeşitli bahanelere başvurdular, çeşitli savaşlar çıkardılar. Bu savaşlar esnasında, Osmanlı bütün dünyayla boğuştuğu için, 1878'de, o günün şartları dolayısıyla, Kıbrıs'ın yönetimi, mülkiyeti Osmanlı'da kalmak üzere, İngilizlere devredildi.

Ancak, Osmanlı'nın içinde bulunduğu zor şartları fırsat bilen İngilizler, Ada'nın nüfus yapısını değiştirmeye çalıştılar. Nasıl Filistin'e dünyanın çeşitli yerlerinden Benî İsrail ırkına mensup insanları belli amaçları gerçekleştirmek için getirip topladılarsa, Kıbrıs adasına da dünyanın çeşitli yerlerinden Rumları getirdiler. Bu

durumdan yüz bulan Ada'daki Rumlar, belli bir çoğunluğa eriştikten sonra bilindiği gibi, sürekli olarak oradaki Türk soydaşlarımıza, Müslümanlara her türlü zulmü reva gördüler. Huzursuzluk çıkarıp katliamlar yaptılar.

1960 yılında karma bir cumhuriyet kurdular. 1963 katliamları yapıldı, 1967 katliamları yapıldı; 1974'te, Kıbrıs'ta Makarios'a karşı darbe yapan Eoka Lideri Sampson, Ada'yı Yunanistan'a ilhak edeceğini ilan etti. Ada'da bir kez daha katliamlar başladı.

Biz, 1974'te hükümet olduğumuz zaman, Kıbrıs'ı, huzursuzluklar ve katliamlar içerisinde bir ada olarak bulduk. Bizden önce, bilindiği gibi Sayın İsmet İnönü başbakandı. Kıbrıs'ta büyük katliamlar oldu. Bu katliamlar karşısında sadece Ada'nın üstünde bir uçak uçurdu. Oluk oluk kan akarken hiçbir şey yapamadı. Onun arkasından Sayın Demirel geldi. O, uçağı da uçuramadı. Ama, ne vakit, 1974'te Millî Görüş Hükümet'e koalisyon ortağı olarak dahi olsa iştirak edince iş değişti. Ada'da katliam başladığı zaman, Sampson, ensesinde hakkın, adaletin, Millî Görüş'ün pençesini buldu. Kıbrıs Barış Harekâtı'yla, Kıbrıslı mücahitler ve kahraman ordumuz modern savaşın en ileri örneklerini bütün dünyaya parmak ısırtacak şekilde gösterdi. Çünkü Kıbrıs Savaşı, denizde, havada ve karada yapılmış kombine bir savaştır. Parlak bir askerî harekâtla Kıbrıs kurtarılmıştır. O günden bugüne kadar da Kıbrıs'ta, oluk oluk akan kan durmuş, Ada'ya huzur ve barış gelmiştir.

Ne yazık ki bu Ada, dış mihraklar tarafından İsrail'in emniyeti için kullanılmak isteniyor. Siyonizmin Kıbrıs'taki hedefi şudur: Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti

kaldırılsın, Müslümanlar çekilsin, Ada ile hiçbir ilgileri kalmasın; böylece Kıbrıs'ı bütünüyle elimize geçirelim, oradaki Dikelya'yı bir Amerikan üssü yapalım; bu üs vasıtasıyla İsrail'in emniyetini koruyalım! Çünkü İsrail, her ne kadar kurulmuş ise de bir buçuk milyarlık İslam âleminin ortasında bulunduğu için, hep korkulu rüyayla yaşıyor. Bir gün bunlar birleşir, beni denize dökerlerse diye korkuyor. Bunun tedbirini almayı her şeyden önemli sayıyor. Ondan dolayı da Kıbrıs adasına çok büyük önem veriyor.

Son otuz yıldan beri, ille de "Kıbrıs, Kıbrıs, Kıbrıs..." demelerinin temelinde yatan sebep budur. Kıbrıs, Karpaz Yarımadası'yla elini Türkiye'nin bağrına uzatmış, Türkiye'nin koynunda, bulunan bir adadır. Bu Ada, maazallah, yabancıların elinde olacak olursa, buradan Anadolu'ya sıçramak, buradaki hava üslerinden Anadolu'nun her yerine süratle ulaşmak çok kolaylıkla mümkün olur. Hatta, buradaki orta menzilli füze rampalarıyla, Anadolu'nun çeşitli yerlerini tahrip etmek mümkündür. Kıbrıs, Akdeniz'in ortasında yüzen büyük bir uçak gemisine benziyor. Bunu ele geçiren Akdeniz'e hâkim olur. Bundan dolayıdır ki Türkiye için hayati önemi vardır. Kıbrıs'ta en ufak bir taviz verilmeye kalkışıldığı takdirde bu, çorap söküğü gibi gelir. Önce Kıbrıs'ın elden gitmesini doğurur. Arkasından Ege gelir, arkasından Doğu Anadolu gelir, arkasından Ermenistan gelir, Pontus gelir, Bizans gelir...

Kıbrıs, Türkiye'nin bütünlüğünün bir sigortasıdır. Kıbrıs demek, Türkiye demektir. Kıbrıs, Ortadoğu'nun barışı, İslam âleminin huzuru ve Türkiye'nin korunması için büyük öneme haizdir.

Biz, Kıbrıs Barış Harekâtı'nı bütün bunları dikkate alarak yaptık. Hem katliamı durdurduk hem de Anadolu'muza bakan tarafın Türklerin elinde bulunması suretiyle, Türkiye'nin güvenliğini sağladık.

Kıbrıs Barış Harekâtı, Osmanlı'nın toprak kaybetmeye başladığı Karlofça Antlaşması'ndan bu yana, son 300 yılda kazanılan en stratejik zaferdir. Bugün Batı'nın baskısıyla Kıbrıs'ta taviz vermeyi düşünenler, bu tarihî gerçekleri göz ardı edemez. Kıbrıs Barış Harekâtı kararı nasıl alındı? Türk Ordusu'nun, Cumhuriyet tarihi boyunca ilk kez yurt dışına çıktığı bu harekât nasıl gerçekleşti? 1974 Barış Harekâtı kararını nasıl aldığımıza ilişkin detayların bilinmesinde fayda görüyorum.

Ecevit İngiltere'ye gidecek. İngilizlerin ne diyeceği belli değil. Biz Hükümetin MSP kanadı olarak Ecevit Afyon'dayken Genel İdare Kurulu toplantımızı yapmış ve "Mutlaka müdahale edilmesi lazım." kararını almıştık. Halk Partisi'nin önemli bir kısmı "Bu macera olur, sakın böyle bir şey yapılmasın. Bu bütün dünyaya savaş açmak demektir." diyordu. Bu yüzden, ne Bakanlar Kurulu olarak ne Millî Güvenlik Kurulu olarak kesin bir karara varılmıştı. Bununla beraber olayın gecikmemesi gerektiği için havaalanında askerlere, "Yükleyin ve bu harekâtı başlatın!" dedim.

Biz MSP olarak Bülent Ecevit'in İngiltere'ye gitmesini başlangıçta uygun bulmuyorduk. Bize zaman kaybettirecekti, oyalanacaktık. İngilizlerle yapılacak bir harekât, Ada'nın dolaylı yoldan yine Yunanlılara verilmesi demekti. Türkiye, Kıbrıs'ta garantör devletti. Garantör devlet olarak müdahale hakkımız vardı.

Başbakan Ecevit'i, Londra'ya uğurladıktan sonra Kuvvet Komutanları ile havaalanında görüştük. Sampson, Ada'da ihtilal yapmış ama herkes onu hemen kabul etmemiş. Makarios taraftarlarıyla Sampson arasında çeşitli yerlerde silahlı mücadele oluyor. İşte biz bu kargaşadan yararlanmaya önem veriyorduk. Kuvvet komutanları dedi ki: "Bize kesin emir verilmesi lazım. Çünkü bizim askerimiz iki defa bir nevi düş kırıklığına uğramıştır. Bize 'Gemileri yükleyin!' dendi. Biz de yükledik. Arkasından ABD Başkanı Johnson'un mektubu üzerine 'Hayır, geri dönün!' dediler. Biz askeri İskenderun'a geri indirdik. Ve böylece bir geri manevra görüntüsüne büründü yaptığımız iş. Sonra ikinci kez Sayın Demirel zamanında yine 'Gemileri yükleyin!' dendi, yükledik. Ancak, ikinci kez de askerimizi Kıbrıs yerine geri dönüp kendi topraklarımıza çıkardık. Bugün siz bize yükleyin ve yola çıkın derseniz ve ondan sonra da yoldan geriye çevirirseniz, biz artık bu askeri hiçbir zaman hakiki harekâtın yapılacağına inandıramayız. Bunun önemini dikkate alarak talimatınızı verin?" O an kendilerine şu suali sordum: "Şimdi şu anda farz edin ki biz Hükümet olarak bu emri size verdik. En erken ne zaman Girne'ye çıkartma yapacaksınız?"

Dediler ki: "Bizim birtakım birliklerimiz, İskenderun'da, komando birliğimiz de Niğde'de. Her türlü silahlarıyla beraber gemilerin hepsini yüklemek ve hareket edip Ada'ya gitmek en erken cumartesi günü sabahleyin olabilir."

Sayın Ecevit, Londra'dan döndüğü zaman gemiler yüklenmişti. Ertesi gün sabahleyin limandan ayrılacak-

ları noktadaydık. Daha önceki iki çıkarmada olduğu gibi geri dönüş olmaması için, komutanlarla beraber Ecevit'i ikna noktasında hazırlık yapmıştık. O bize Londra'daki görüşmelerini anlattı. Biz de Türkiye'de neler yapıldı onu anlattık. Ve sonunda da dedik ki: "Şu an gemiler yüklenmiştir. Ok yaydan çıkmıştır. Bunun dönüşü yoktur. Eğer dönülecek olursa askerler 'Bir daha bu harekâtı yapamayız.' diyorlar." Sayın Ecevit, Kuvvet Komutanlarına, "Harekâta girersek muharebeyi yürütecek gücümüz var mı?" diye sualler sorduğu zaman Deniz Kuvvetleri Komutanımız: "Ben Karedeniz çocuğuyum. Bir kayıkla bile gider oraya çıkarım." dedi. Onun bu sözü çok güven verici bir söz oldu. Diğer komutanlar da başta Semih Sancar Paşa olmak üzere "Bunun yürütülmesi lazımdır." noktasında ısrarla durdular.

Bu şartlarda bir kısım siyasi liderler, çeşitli tereddütler izhar ediyordu. Mesela bir tanesi, "Amerika'dan yazılı muvafakat almadan bu harekâta kalkışmayın." diyebilecek kadar ileri gitmişti. Bunları yaşadık.

Yapılan duaların da yardımıyla Kıbrıs Barış Harekâtı emrini verdiğimiz zaman, Allah'a şükürler olsun, bizim askerî kuvvetlerimiz beş günde ulaşılması öngörülen noktalara üç günde ulaştılar.

Elbette Batı da boş durmadı. ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'in yardımcısı Joseph Sisco, doğruca koşup Atina'ya gitmişti. Ardından da tekrar Türkiye'ye gelmişti. Dönünce tabii Ecevit ile görüşmüş. Aynı gün Birleşmiş Milletler saat 5'te ateşkes olacak diye karar almış. Sisco da o karara dayanarak ve Amerikan emirlerini bildirerek "Ateşi kesin, olduğunuz yerde durun,

daha ileriye gitmeyin." diyerek Ecevit'i sıkıştırmış. Ecevit bunun üzerine Bakanlar Kurulunu topladı.

"Birleşmiş Milletler'in aldığı hangi karara İsrail bugüne kadar uydu. BM karar aldı diye Türkiye uymak zorunda değil. Hele böylesine hayati bir meselede bu kararlar dikkate alınamaz." dedik. Sayın Ecevit ikna oldu. Hatta MSP kanadına "Teşekkür ederim. Bizi bir yanılgıdan kurtardınız." dedi. Fakat ateşkes tartışması bununla bitmedi.

Sabahleyin tekrar Bakanlar Kurulu toplandı. Sabahki Bakanlar Kurulunda Halk Partili bakanların bir kısmı susuyor, fakat diğer bir kısmı MSP olarak bizim üzerimize yükleniyorlardı. "Taşucu'ndaki telsizimiz çalışmıyor. Füzeler tükeniyor. Gördünüz mü şimdi ne olacak?" diyorlardı.

Biz o zaman kendilerine dedik ki, "Sizin verdiğiniz bilgilere inanmıyoruz. Ordunun durumunu bizzat askerlerimizden dinleyelim." Bunun üzerine o zaman Plan ve Prensipler Dairesi Başkanı olan Necdet Üruğ Paşa, diğer bir generalle beraber Bakanlar Kuruluna geldi. Harekâtla ilgili brifing verdiler. "Taşucu'ndaki telsizimiz bozulmuş, doğru mu?" diye sorduk. "Hayır, kim söyledi bunu?" diye yanıtladı. "Füzelerimiz tükeniyormuş, doğru mu?" diye sorunca, "Bunun gibi 5 tane harekâtı yapacak füzemiz var." dendi.

Müzakere devam etti. Başbakan Yardımcısı olarak mutlaka harekâtın sonuna kadar gitmesi gerektiğini istediğim ve inandığım için o müzakerede en son askerlere şu suali sordum: "Şu an bulunduğunuz yerde, yani

G-5 hattında, bizim kendimizi savunmamız mümkün mü?"

Askerlerin verdiği cevap şu oldu: "Biz oraya götürdüğümüz birlikleri bu bahçe kadar yere zaten yerleştiremeyiz. Burada durmak mümkün değildir. Kaldı ki bir muharebedeyiz. Böyle bir yerleşme hâlinde yoğun bir bombardımana maruz kalacak olursak çok büyük zayiat veririz. Askerî bakımdan buralarda durmak hiç mümkün değil."

Bunun üzerine teşekkür ettik. Böylece o gün ikinci defa ateşkesi önlemiş olduk. Bunun üzerine Sayın Ecevit, Sisco'ya gitti ve hedeflere ulaşıncaya kadar harekâtın devam edeceğini söyledi. Ancak, iş yine bitmedi.

İkinci günün akşamı, pazarı pazartesiye bağlayan akşam tekrar ateşkes için geldiler. Dediler ki: "Efendim bütün dünyayı karşımıza alıyoruz." Bunun üzerine, "Biz, dünyanın durumuna değil askerin durumuna bakarız. Ordumuzun durumunu savunabilecek bir noktaya geldik mi ateşkesi düşünürüz." dedik. "Efendim ben askerlerle konuştum böyle bir durum olduğunu söylüyorlar." dedi. "O hâlde müsaade ederseniz ben de bir konuşayım." dedim. Bakanlar Kurulundan ayrılıp Genelkurmay Başkanlığına gittim. Rahmetli Genelkurmay Başkanımız Orgeneral Semih Sancar Paşamız orada harekâtı takip ediyordu. Kendisinden malumat rica ettim. Kendisi dedi ki: "Biz G-5 hedeflerine vaktinden önce ulaşırız. Sizden ricam şudur. Ateşkesi yarın saat 5'ten önce ilan etmeyin; çünkü biz saat 5'te askerî bakımdan G-5 hattını tutmuş olacağız. Zaten harekâtın birinci kısmı buydu. Ondan sonra da ikinci kısmını yapacağız."

Genelkurmay Başkanımız Rahmetli Semih Sancar Paşa'ya dedim ki: "Bakın sizin uzmanlarınız, generalleriniz geldiler, bize burada ilanihaye tutunamayız dediler. Yeşil Hat'ta kadar gitmemiz gerekiyor. Bakınız biz MSP kanadı olarak bir ateşkes kararı alabiliriz. Bu kararın alınmasına gücümüz yetiyor. Ama tekrar ikinci harekâtın başlatılması için emir vermeye tek başımıza gücümüz yetmez. Onun için ben sizden asker olarak bir söz istiyorum. Ne yapıp edip ikinci harekâtı devam ettireceksiniz. Burada tutunmanız zaten mümkün değil." Bunun üzerine Sancar Paşa, "Size asker sözü veriyorum." dedi.

Ve eliyle çizmiş olduğu haritayı da hatıra olarak aldım. Bakanlar Kurulu'na gelerek arkadaşlara izahat verdim. Genel Kurmay Başkanımızın Yeşil Hat'ta kadar ilerlenmesi yönünde kanaat belirttiğini ifade ettim.

Biz MSP kanadı olarak "ertesi gün, saat 5'te ilan edilmesi" şartıyla ateşkese razı olabileceğimizi söyledik. Ancak, Sayın Ecevit gazetecilikten gelme alışkanlığıyla olsa gerek o gün saat 5'e kadar beklemedi ve saat 11.00'de ateşkesi açıkladı. Sonradan yapılan tespitlere göre maalesef ateşkesin erken ilan edilmesi yüzünden Lefkoşa'nın bir kısmını kaybetmişiz.

Bizim Millî Görüş olarak Kıbrıs Barış Harekâtı'ndaki hedefimiz bütün Kıbrıs'ı kontrolümüz altına almaktı. Bunun da birkaç önemli sebebi vardı: Bunlardan bir tanesi, biz garantör devlet olarak bu harekâtı yapıyorduk. Bizim garantörlüğümüz Kıbrıs'ın tümü üzerindedir. Öyleyse Kıbrıs'ın tümü üzerinde can güvenliğini sağ-

lamamız bizim vazifemizdi. İkincisi, Rum tarafında da birçok kardeşimiz var. Oradaki köylerde de katliamlar oluyor. Biz, Ada'nın bir kısmını kontrolümüz altına alıp öbür kısmını kontrolümüz dışında bırakırsak, burada katliamlar artarak devam eder. En önemlisi de masaya oturduğumuzda pazarlık marjımız daha yüksek olacaktı. Çünkü Kıbrıs'ın tamamının alınmasıyla yarısının alınması arasında hiçbir fark yoktu. Zira dış dünya zaten hiçbir noktada Türkiye'ye insaf göstermiyordu.

Biz ikinci harekâtın yapılmasını istedik. Fakat coğrafî taksimatı esas aldık. Bundan dolayıdır ki ikinci harekâtı başlatmayı mutlaka şart görüyorduk. Ve bin bir uğraşmalarla ikinci harekâtı başlattık. İkinci harekât durdurulmadan da biz o hedeflere ulaşılmasını ısrarla istedik. "En azından Larnaka mutlaka alınmalıdır." dedik. Sonradan, Larnaka'yı almak üzere giden bizim Kuvvet Komutanına bizden gizli olarak "Hayır gitmeyin, geri dönün." diye emir verildiğini öğrendik. Hatta o komutan; "Sayın Erbakan bizi Larnaka yolundan çevirmeseydiniz çok daha iyi olacaktı." dedi. Ecevit de yanımdaydı. Ben de: "Kendisi burada. Biz çevirmedik, o çevirmiş demek ki. Biz de bunu şimdi burada öğreniyoruz." dedim.

Biz Cenevre Konferansı'ndan hiçbir şey beklemiyorduk. Çünkü Cenevre Konferansı bizim millî menfaatlerimiz açısından son derece yersiz bir konferanstı. Burada, Rumların bizim G-5 hattından 5 kilometre geriye çekilmeleri teklifi götürüldü. Oysa bu teklif bize hiçbir şey kazandırmıyor. "Tamam" deseydiler, çok aleyhimize olacaktı. Neden? Çünkü bir müddet sonra gelecekler, hazırlık yapacaklar. Yunanistan'dan kuvvet getirecekler,

başka yerlerden kuvvetler alacaklar bizi buradan geri püskürtecekler. Biz hem bir maceraya girmiş olacağız hem de çok ağır zayiat vereceğiz. Çünkü askerler bize izahat verirken; "Bu askerî harekât o günkü parayla 9 milyar liraya mal olur. Yani 500 milyon dolar harcama. İkincisinin de en az 40 bin kişilik kuvvetle yapılması gerekir. Bugüne kadarki denemelerde böyle bir harekâtta dörtte birlik zayiatın göze alınması gerekir." demişlerdi.

Allah'ın büyük lütfudur ki bize 500 tane şehitle bu harekâtı başarmak nasip olmuştur. Bu sayı ordumuzun ne derece kabiliyetli olduğunu gösteren bir sayıdır. Kıbrıs'ta kanton sistemi kurulmasına da karşı çıktık. Bunun Rumların işine yarayacağını ve kısa bir süre sonra, Ada'nın Yunanistan'a gitmesinin en rahat, en kolay yolu olacağını düşünüyorduk. "Kıbrıs, kantonlara ayrılacak. Oralarda bizim muhtarlarımız olacak. Ama yönetim onlarda olacak!" Bu nasıl şey? Yani Rumları tanımadan yapılmış hayalî bir teklifti. Ondan dolayı biz kesinlikle bunun karşısına çıktık. Bu tartışma Millî Güvenlik Kurulunda da yapıldı. Allah'tan askerler bizim tarafımızı tuttu. "Kanton çözümü bize hiçbir şey getirmez. Hiçbir şeyi kontrol edemeyiz." dediler.

Biz iki bağımsız devlet olarak coğrafî taksimatı düşünüyorduk. "Kıbrıs'ta coğrafî taksimat yapılsın, iki tane bağımsız devlet kurulsun. Zaten Barış Harekâtı başlarken bizim kararımız buydu. Sonunda açıkça bunu ilan ettik. Biz federe devlet istemeyiz. Hudutları kesin şekilde ayrılmış iki tane bağımsız devlet olacak." dedik.

Şimdi Allah'a şükür ki Ada'da huzur var. Bu kadar

yıldan beri bu huzur ne ile temin ediliyor? Arada kesin bir hududun bulunması sayesinde. O vakit bunun konuşulmasını bile büyük cesaret sayıyorlardı. Hatta o vakit, "Sus, yapma, etme!" dediler. Niye? Batılı ağabeyler hoşlanmazmış. Bütün dünyayı karşımıza alırmışız. Peki ne oldu sonra? 10 sene geçti, orada bağımsız bir devlet kurmaktan başka çare yoktur demek zorunda kaldılar. Ama o bile tam yapılamadı. Mesela Ada iskân edilirken Maraş bilerek boş bırakıldı. Böylece büyük bir hata daha yapıldı. Siz Maraş'ı boş bırakırsanız Rum ne düşünecek, "Bunu benim için boş bırakıyorlar, öyleyse bunu bana verin!" Rum bunu istiyor diye, Rum'dan şikâyetçi olmaya hakkımız var mı?

Kıbrıs politikasında tavizkâr davranıldığı sürece Rum istemeye, her fırsatta taviz koparmaya devam edecektir. Avrupa'ya gireceğiz diye, Batı'nın hoşuna gideceğiz diye verilecek her taviz, Rumları daha fazla cesaretlendirmekten ve taleplerini daha da pervasızlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Nitekim bütün bunlardan sonra Butros Gali, Kıbrıs'ta asıl rolünü oynamaya çalıştı. Butros Gali, Mısırlı bir Ortodokstu; babası gibi kendisi de İslam düşmanıydı. Kardeşi Yunanistan'da yaşamaktaydı ve Vasiliu'nun ortağıydı. Kardeşinin hanımı Rum'dur. Butros Gali eşittir Birleşmiş Milletler, eşittir Ortodoks, eşittir Rum demektir. Nasıl, Butros Gali'nin babası, Osmanlı'yı yıkmak ve parçalamak için bütün gücüyle çalışmışsa, oğlu da Türkiye'yi ve İslam âlemini parçalamak ve ortadan kaldırmak için babasından daha büyük bir gayretle çalıştı.

Butros Gali işbaşına gelir gelmez, salam metoduna başladı; dilim dilim Kıbrıs'ı alıp Rumlara, Yunanistan'a verecek planı uygulamaya koydu. O plan için salamın ilk dilimi olarak "Önce Maraş'ı ve Güzelyurt'u vereceksiniz, ondan sonra diğerlerini konuşuruz." prensibini ortaya attı. Türkiye'ye gönderdiği ültimatomda, "Maraş'ı vereceksiniz, Rumlar Magosa Kalesi'nin dibine kadar gelecek, bütün bölgeyi onlar kontrol edecek." diyordu. Onların kontrolündeki Lefkoşa Havaalanı onların otellerine turist taşıyacak ama Ercan Havaalanı kapanacak.

Bu ne hırs, bu ne çifte standart! Ortada Bosna, Azerbaycan katliamları, faciaları varken Filistin, Keşmir'le ilgili Birleşmiş Milletler'in sayısız kararının hiçbiri uygulanmazken, neden onlar mühim olmuyor da Kıbrıs hakkında alınan bu uydurma kararlar bu kadar önemli oluyor? Çünkü o kararlar, Müslümanların katliamlarıyla ilgili. Onların uygulanmaması lazım. Hâlbuki Kıbrıs için alınan karar ise Kıbrıs'taki Müslümanları ortadan kaldırıp Ada'yı Hristiyanlara, Rumlara verme planıdır. Ortodoks Papazı Butros Gali, bunun için işini gücünü bırakıp Kıbrıs'la uğraştı.

Olaylar bununla da kalmadı ve meşhur Amerikan Dışişleri Bakanı Warren Christopher, Ankara'ya geldi. Altı saatin içinde Cumhurbaşkanıyla, Başbakanla, Dışişleri Bakanıyla görüştü... Bütün bunlar altı saatin içinde oluyor! Niçin? Herkes hazır durmuş, bunu bekliyor da onun için.

Hâlbuki Rahmetli Özal, Clinton'la görüşmek için Amerika'da bir hafta beklemişti. Bizim Cumhurbaşkanımız orada randevu almak için bir hafta bekliyor; buraya onların bir adamı geldiğinde herkes sıraya diziliyor. Elinde de bir elma şekeri getirmiş. Bu Christopher diyor ki: "Size 50 tane A-10 uçağı vermek için Senato'ya müracaat ettik."

Bak sen şu işe! Ne büyük bir lütuf! Vereceğiz de demiyor, vermek için Senato'ya müracaat ettik, diyor. Elma şekerini vermiyor, sadece gösteriyor. Başka ne diyor? "Bu A-10 uçakları Amerikan Ordusu'nda hâlâ kullanılıyor." Tabire bakınız. "Hâlâ kullanılıyor" ne demek? "Biz bunları hurdaya çıkardık atacak çöplük arıyoruz." demek. Amerikan yardımı dedikleri budur.

Ayrıca, Türkiye'ye Kobra helikopterleri vermek için de arzuluymuşlar; ama bunun adedini, takvimini sonra tespit edeceklermiş. Yani Magosa'yı vereceksin, Güzelyurt'u vereceksin, ondan sonra Kobraların adedi belli olacak. İki tane elma şekeri gösteriyor, buna mukabil iki tane hançerini saplıyor.

15 Mayıs 1919'da Yunanlılar İzmir'e niye çıktılar? "Biz Anadolu'yu, Bizans'ı alacağız." dediler. Kıbrıs'ta 1960-1963'te kurulan karma hükümeti niçin yıktılar? "Burası zaten bizimdir." dediler. Bunların zaten Megalo ideası bellidir. Yalnız Kıbrıs'ı değil, bütün Anadolu'yu isterler. Onun için, bir zerre kadar dahi taviz verilemez. Bundan dolayıdır ki şu gerçeği bir kez daha haykırıyorum; şehit kanıyla alınan vatan toprağı satılamaz. Kim bu yola tevessül edecek olursa sadece şehitler,

sadece bugünkü nesiller değil, gelecek nesiller tarafından da lanetlenecektir. Bizim "Kıbrıs meselesi" diye bir meselemiz yoktur. Kıbrıs'taki tek meselemiz, bağımsız KKTC'nin önce Müslüman ülkelere tanıtılması ve KKTC'nin, manen ve maddeten güçlenmesini temin etmektir.

MEDENİYET DAVAMIZ

Milletimiz, tarih boyunca kaba kuvveti değil, Hakk'ı üstün tutmuştur. İnsanlık tarihinin en büyük devletleri olan Selçuklu ve Osmanlı devletlerini kurmuş, asırlar boyu insanlığa barış ve adaletin en güzel örneklerini göstermiştir. Şerefli, parlak bir maziye sahiptir.

Yakın çağlara kadar, dünya milletleriyle teke tek değil, hep onların yekûnuyla karşılaşmış ve yekûnuna galebe çalmıştır. Haçlı ordularının saldırılarına karşı çıkmış, onların barbar hücumlarını göğsünde söndürmüştür. Milletimiz beş asır önce İstanbul'u fethederken, dört asır önce Viyana kapılarını zorlarken ve 1922'de Sakarya'da şahlanırken şüphesiz ki iman, en temel kuvvet kaynağını teşkil etmiştir.

Milletimizi dıştan yenemeyen düşmanlarımız uzun asırlar sonra onu içten yenme yoluna yöneldiler. Eğitim sistem ve araçlarıyla, misyonerleriyle, kültür ajanlarıyla, kapitalist vasıtalarıyla, fikir kirlenmesi ve kültürel bombardımanlarıyla, insanımızın dinine, mukaddesatına, imanına, inançlarına ve kültürüne odaklandılar.

Gayrimillîlik hareketleri maddî ve manevî sahada gerilememize sebep olmuş ve büyük İmparatorluğumuzu kısa zamanda çökertmeye ve yıkmaya kâfi gelmiştir.

Çanakkale ve İstiklâl Harplerimiz, bütün umutsuzluklara rağmen inandığı zaman bu milletin ne büyük harikalar gösterebileceğine dair yakın tarihimizin açık şaheserleri ve milletimizin hayatiyetini kaybetmediğini ortaya koyan açık delillerdir.

Bugün bizim, içinde bulunduğumuz şartlar itibarıyla yapmamız icap eden hareket, tıpkı Sultan Fatih'in İstanbul'u fethindeki azim ve iradeyle meselelerin üzerine yürümesine benzemelidir. Asıl bu ruh ve meşaleye ihtiyacımız var. Bu ruhu canlandırmazsak, kâğıtlar üzerindeki planlarda özlediğimiz ve beklediğimiz neticeyi alamayız. Milletimizin tarihte layık olduğu mevkiye erişemeyiz. Çünkü o mevkiye ulaşmanın sırrı, kâğıt üzerindeki planlarda değil, bin yıldan beri içimizde yaşattığımız ruhta gizlidir.

Milletlerin varlıklarının devamı, dinî, tarihî, iktisadi ve kültürel unsurların müşterek millet şuurunu meydana getirmesiyle mümkündür. Bu ortak bilince, millî şuur diyoruz. Millî şuur, milleti yaşatan güçlerin kaynağıdır. Noksanlığı hâlinde maddî ve manevî varlığı yıpranacağından millet zayıf düşer. Aziz milletimiz, iki yüz yıldır dış güçler tarafından millî şuuru yok edilerek kendisine yabancı kılınmaya çalışılmıştır.

Bu yüzden, Batı ülkelerinin âdet ve göreneklerini taklit eden ve o ülkeleri kendi ülkemizden üstün gören

Batıcılığa karşıyız. Türkiye, millî benliğini bırakıp Batı ülkeleri içinde eriyemez. Buna, bizim milletimizin bünyesi ve tarihi müsait değildir.

Ne var ki dünya Siyonizmi, gazete, radyo, televizyon ve her türlü vasıtayla bu aziz milletin evlatları üzerinde iki asırdan beri öyle menfi propagandalar yapmıştır ki bugün maalesef bu milletin evladı olduğu hâlde meselelerinin çözümünü solculukta, liberalizmde ya da anarşizmde arayanlar olmuştur. Siyonizm, 200 yıldır uğraşa uğraşa kültür emperyalizmi yoluyla milletimizin içinden bazı evlatlarımızı maalesef yanıltmayı başarmıştır.

Maddî ve manevî buhranlarla karşı karşıya kalmış olmamızın kabahati millet değil, milletin fıtratına aykırı yollara gitmek isteyen fikir, sistem ve politikacılardadır. Bugün bir kısım gençliğimiz millî değerlerimizden uzaklaşarak çeşitli "izm"lerin peşinden gidiyorsa, materyalist, anarşist oluyorsa, hippiliğe ve gayriciddi yaşayışa özeniyorsa, anaya, babaya asi oluyorsa, bütün bunların sebebi körü körüne yürütülen Batı taklitçiliğidir.

Bugün rantiyeden, rüşvetten, iltimastan şikâyet ediyorsak, ticari hayatta istikrarsızlıktan, istismardan, ihale komisyonculuğundan, haksız kazançtan yakınıyorsak, bütün bunlar yine ahlak nizamına değer vermeyen bozuk zihniyetin, milletimizin sağlam bünyesinde açtığı yaraların neticesidir. Milletimizin büyük çoğunluğu tarafından tasvip edilmeyen bu geçici etkilerin giderilmesi kolaydır. Fakat bu iş ancak milletin özüne, tarihine uygun bir idarenin ortaya çıkmasına bağlıdır. Meselelerimiz böyle bir idareyi beklemektedir.

Ecdadımızın dünyaya ilim, sanat ve adalet saçtığı asırlarda olduğu gibi, yine ihtişamlı, azametli, istikbalin büyük ve güçlü devleti hâline gelmemiz mümkündür, kolaydır ve hatta bu yakındır. Bizler geleceğe güvenle, imanla bakıyoruz. Milletimiz hiçbir zaman ümitsizliğe düşmemiştir, düşmeyecektir. Milletimizde hem maddî hem de manevî kalkınmamızı sağlayacak azim, irade, iman mevcuttur.

Ve yine bu maddî ve manevî kalkınma hareketlerinin isabetli ve basiretli bir terkibini yaparak, buhranlar içerisinde kıvranan 21. Asır insanına, bütün beşeriyete ışık tutmamız da Hakk'ın inayetiyle mümkündür.

Bunun için sahip olmamız gereken tek şey, İstanbul'u fethederken, Çanakkale'yi savunurken, İstiklal Harbi'ni yaparken ve en son Kıbrıs Barış Harekâtı'nı gerçekleştirirken ortaya koyduğumuz ruh ve manadır. Millî Görüş'te milletimiz kendisini bulmaktadır, aradığını bulmaktadır. Millî bünyemizin kendisini temsil etmektedir.

Evet, yabancı görüşler, taklitçi yaklaşımlar bünyemize girmiştir. Fakat bu sonradan içimize giren tesirler, çok şükür ki bünyemizi saramamıştır. Bünyemiz sağlamdır. Bu tesirler gelip geçicidir. Millî Görüş milletimizin kendi bünyesine uyan normal elbisesi ise dışarıdan gelme solcu görüş ve liberal görüş, bilmem ne görüş, başkasının elbisesini giyen kimse gibi ya kolu kısa ya paçası dizinde elbiseleri andırmaktadır.

Bu yüzden solculukmuş, sağcılıkmış, liberallikmiş bu görüşler eksik görüşlerdir. Başarıya ulaşmak istiyor-

sak öncelikle millî şuuru canlandırmamız lazımdır. Bunun canlandırılmasında en önde gelen unsur da ahlak ve maneviyattır. Bundan dolayı, tam yarım asır boyunca, önce ahlak ve maneviyat ilkemizi bayrak edindik.

Millî Görüş, vatanımızın ve milletimizin bölünmez bütünlüğü ve tüm memleket evlatlarının kardeş bilinmesi temel prensibine dayanır. Aynı milletin, aynı tarihin çocuklarının kardeşliği esastır. Gidilecek yol barış yoludur, kardeşlik yoludur. Bizim metodumuz iddia ve suçlama yolu değil ikna ve ispat yoludur. Aynı milletin çocukları arasında görüş farklılıkları, fikir farklılıkları olabilir, fakat bu hiçbir zaman suçlamanın, ayrımcılığın, bölücülüğün sebebi olmamalıdır.

Biz yüzlerce yıl tek bir vücut hâlinde, bedenlerimizi birbirine siper ettik. Çünkü bizi birbirimize İslam kardeşliği bağlıyor idi. Bu ülkenin evlatları, asırlar boyu mektebe, besmeleyle başladılar. Besmele kaldırılıp yerine "Türküm, doğruyum, çalışkanım!" denilince, öbür taraftan Kürt bir Müslüman evladı; "Ya öyle mi? Ben de Kürdüm, daha doğruyum, daha çalışkanım!" demeye başladı. Ve böylece bu ülkenin insanları birbirlerine yabancılaştırıldı. Kendi millî ve dinî değerlerimizi bırakıp inkârcı, ırkçı ve materyalist politikalara sapıldığı için ülkemiz onlarca yıl bir felaketin içine sürüklendi. Dil meselesi bunun en bariz örneğidir. Efendim Türkçe mi konuşulacak, Kürtçe mi? İnsanların, kendi anane ve örflerine göre yaşaması en tabii insan hakkıdır. Ana dilini konuşur, ona göre çocuğuna öğretir. Bunları önlerseniz zalim olursunuz.

Peki biz bu konuda ne diyoruz: "Arkadaş, sen Kürtçe konuşmak istiyorsun öyle mi?"

Evet.

"Peki söyle bakalım ne konuşacaksın?"

"Efendim ateistlik konuşacağım, Türkiye'yi böleceğim."

O zaman sen Türkçe de konuşsan, Kürtçe de konuşsan zararlısın.

"Ne konuşacaksın?"

"İslam kardeşliğini, birlik ve beraberliğimizi konuşacağım."

"O zaman sen istersen Ugandaca konuş, ben seni alnından öperim."

Bu meselenin çözümü, ayrı devlet kurmak, ayrı federasyon kurmak değildir. Asla böyle bir çözüm olamaz. Çünkü bunlar ne ülkemize, ne insanlığa ne de Kürt kökenli kardeşlerimize saadet getirir. Batılı devletler hepsi birleşip tek devlet oluyor. Onlar birleşirken bizim onların oyununa gelmemiz doğru olur mu? Onlar bizi parçalamak, ezmek ve hepimizi ayrı ayrı yutmak için bu oyunu oynuyorlar. Kimse bu oyuna alet olmamalıdır. Güneydoğu'daki Kürt kardeşimiz, İzmir'e, İstanbul'a pasaportla gelse bundan kim mutlu olur!

Buna mukabil, İzmir'deki Türk kardeşimiz de Diyarbakır'a pasaportla gitmek zorunda kalırsa bundan kimin eline ne geçer!

Hangi ırktan olursa olsun hiçbir kardeşim, sakın ha bu Siyoniste, bu İngiliz'e, bu Amerikalının tahriklerine

aldanmamalıdır. İşte tarih ortadadır. Onlar, sadece bizi birbirimize düşürmek ve bu yolla kendi menfaatlerini, kirli planlarını gerçekleştirmek istiyorlar.

Sağlam bir millî bünyeye kavuşmak için toplumsal barışı temin etmeye, birbirimizle kaynaşmaya mecburuz. Devlet-millet kaynaşması, kalkınmada temel şarttır. İş görmek istiyorsak, samimiyetle bu millete hizmet etmek istiyorsak, bunları mutlaka yapmamız lazım.

Fikre fikirle mukabele edilmelidir. Medenî ölçüler içinde fikrini söyleyene, inancını açıklayana sadece teşekkür edilmelidir. Mesela laiklik diye bir kelime var. Büyük sosyal yaraların temelini teşkil ediyor. Bu temel meselenin mutlaka halledilmesi lazım. Bunun halledilmemesi sadece milletimize zarar veriyor. Aramızdaki kardeşliği bozuyor. Laiklik demek, herkesin düşünce hürriyetine, vicdan hürriyetine, ibadet hürriyetine sahip olması demektir. Kimsenin, kimseye inancından dolayı baskı yapamaması demektir. Bizim kendi tarihî, millî bünyemizde bu tabirin mütekabilleri vardır. Mesela dinimizde bir Hanefi mezhebinin imamı, "Bizim mezhebimizde bir insan abdest aldıktan sonra vücudunun bir yerinden kan akarsa abdesti bozulur. Ama diğer bazı mezheplerde, kan aksa da bozulmaz." der. Böyle ders verir talebelerine. Buradaki "diğer mezhepler" sözü, laik kelimesinin lügattaki kökünden gelen bir kelimedir. "Bizden farklı düşünenler de var" ve onların mevcudiyetini kabul etmek demektir. Kelimenin lügat kökü, iştikaktır ve bu manaya gelmektedir.

Fransız İhtilali'nden sonra bu kelime hukuk lisanına geçmeye başladı. Niçin kullanıldı bu? Fransa'da bazı

kimseler dindar, Kilise'ye bağlı, bazıları değil. Ne dediler? Biz laik olacağız, yani temel düşünce sisteminden dolayı kimseyi kınamayacağız. Laikliğin manası bu.

Maalesef laiklik bizim ülkemizde yıllarca İslam düşmanlığı olarak uygulandı. İnanan insanlara baskı, zulüm aracı olarak sürdürüldü. Laiklik bu anlamıyla bizim milletimizin mana ikliminde olmayan bir kelimedir. Siz bugün Anadolu'da bir ninemize gidip "Nine laiklik diye bir şey varmış, hiç duydun mu?" diye sorduğunuzda size, "Haaa, o da neymiş evladım?" diyecektir.

Ayrıca bizde maalesef şöyle bir zihniyet sahipleri vardır. İyi, güzel, doğru bir şey varsa, hele bu Batı'da da varsa hiç tereddütsüz kabul ederler. Ama bu şeyi İslam da söylüyor dediniz mi, birden bire hiddetlenmeye başlarlar. Çünkü, Batı hayranlığı ve İslam düşmanlığı bozuk zihniyetlerinin temelini oluşturur. Bundan dolayı biz, özellikle Batı'dan alınan böyle siyasi kavramların yerine Anayasamızda Türkçe karşılıklarının yazılmasına taraftarız.

Devlet, vatandaşlara karşı adil, koruyucu ve yol gösterici olmalıdır. Ne bireylerin büyük sermaye sahipleri olarak işçiyi, esnafı, dar gelirliyi topyekûn toplumu ezmesine müsaade edilmeli, ne de fertlerin haklarını tehdit eden, onları topluma feda eden materyalist görüşlere itibar edilmelidir. Hak kutsaldır ve mutlaka sahibine verilmelidir. Hak konusunda hiçbir renk, dil, din, ırk ve sınıf farkı gözetilemez. Harp esnasında bile çiğnediği ekinin bedelini, sahibini bularak ödeyen bir milletin torunları olarak, hakka riayetin milletimizi, na-

sıl insanlığın efendisi yaptığının şuuru içerisinde hareket etmeliyiz.

Temel noktamız, hak ve adalettir. Bize göre haklı olan zayıf da olsa kuvvetli, haksız olan kuvvetli de olsa zayıftır. Her ne şekilde olursa olsun hiçbir kişi, zümre veya zihniyetin kendisi gibi düşünmeyen kimselere, tahakküm etmesine müsaade edilemez. Her türlü devlet hizmeti emanet olarak kabul edilmeli ve emanetin ehline verilmesi sağlanmalıdır. Bu bakımdan devlet personelinin seçiminde bilgi, kabiliyet ve tecrübe kadar ahlak ve karaktere de önem verilmelidir.

Devlet hizmetinden kırtasiyecilik ve işlerin uzamasına sebep olan bütün formaliteler tamamen kaldırılmalı, basit ve sağlam esaslar getirilmelidir. Devlet hizmetlerinden lüks ve israf tamamen kaldırılmalı, rüşvet, irtikâp, iltimas gibi hastalıklar kökünden kazınarak, kuvvetli, adil, yol gösterici bir idari mekanizma kurulmalıdır. Sosyal barış için tolerans ve kardeşlik yaklaşımı kaçınılmazdır. Birbirimize toleranslı davranalım, kardeş hissiyle bakalım. Kalkınmada başarı, sosyal barışın bu temel tılsımına bağlıdır. Topyekûn kalkınmanın birinci prensibi kardeşliktir. 75 milyon, hepimiz birbirimizi kardeş bileceğiz. İkinci prensipse devlet millete zulüm için, tahakküm için değil, millete hizmet için vardır. Devlet ile millet kaynaşacak. Ne demek bu? Öyle bir devlet olacak ki Kars'taki kardeşimizle, Muğla'daki kardeşimiz iş olsun diye değil, bayram nutuklarında konuşurken değil, kendi kendine düşünürken bile "Benim ne güzel devletim var" diyecek.

***

Anadolu'muza Millî Görüş, Hakk'ı üstün tutma zihniyeti, 1071 Malazgirt Zaferi'yle geldi. Onun arkasından bin yıldan beri Anadolu'muzda milletimizin kendi görüşü olan Millî Görüş sayısız zaferler kazandı. İstanbul solculukla, liberalcilikle, şuculukla, buculukla değil, Millî Görüş'le fetholundu ve aynı şekilde Çanakkale Savaşı Millî Görüş'le yapıldı. İstiklal Savaşımız, Büyük Kıbrıs zaferimiz Millî Görüş'le kazanıldı. Onun için Millî Görüş'ün tarihi Hz. Âdem (a.s.) ile başlar.

Türkiye'de çok partili hayata 1946 yılında girildi. 1946 yılından 1969 yılına kadar çeşitli görüşler ülkenin siyasetinde rol oynadı. Ancak, ne yazık ki bunlar milletimizin beklediği, özlediği hizmetleri yapamadılar. Bundan dolayıdır ki yıl 1969'a gelince, milletimizin bağrından Millî Görüş fışkırdı. Böylece 14 Ekim 1969'da Millî Görüş ilk defa TBMM'de temsil edildi. Bundan dolayı, çok partili hayata girdikten sonra Millî Görüş'ün Meclis'te temsil edilmeye başlandığı 14 Ekim 1969 tarihi çok önemlidir. Bu seçimlerde, yani Ekim 1969 seçimlerinde bağımsız aday olarak 18 tane kardeşimiz yurdun muhtelif yerlerinde Millî Görüş'ü temsil ettiler, canla başla çalıştılar.

Rahmetli Eşref Edip Bey'in, MNP'yi kurduğumuzda parti merkezimizde yaptığı tarihî konuşmasındaki şu sözleri çok anlamlıdır:

"Ben doksan yaşındayım. Yetmiş yıldan beri bu milletin aslına döneceğine inandım, yazdım ve bunun mücadelesini yaptım. Şimdi madem ki bu günü yaşadım, artık bundan sonra ölebilirim. Çünkü yetmiş yıldan beri inandığım ve ileri sürdüğüm davayı bugün gerçekleşmiş olarak yaşadım. MNP'nin kurulması bu milletin

aslına dönmesidir. Bundan dolayıdır ki artık, bundan sonra ölsem de gam yemem."

Milletimizin gerçek ruh kökü olan Millî Görüş hareketini, asırlık geçici bir aradan sonra yeniden başlattığımız ilk günlerde muarızlarımız bize şunu diyorlardı:

"Bu ülkede camiler açık değil mi, isteyen namazını kılmıyor mu? Mevlit okutmuyor mu? İsteyen orucunu tutup hacca gitmiyor mu? Karışmıyoruz, herkes serbest. Peki daha ne istiyorsunuz?"

Biz de onlara şu cevabı veriyorduk: Avcılar tüyleri renkli güzel bir kuş avladıklarında bu kuşu toprağa gömmek istemezler. İçini boşaltırlar, saman doldurup evlerinin başköşesine koyarlar. Okullarda, müzelerde içi saman dolu kuşları görmüşsünüzdür. Bize demiş oluyorlar ki: Bu kuşun gözleri yok mu? Var. Gagası yok mu? Var. Kanatları yok mu? Var. Peki daha ne istiyorsunuz? Biz de tek kelimeyle diyoruz ki: "Biz içi saman dolu cansız kuşu değil, bu kuşun canlısını istiyoruz." İşte bizim bu ülkede istediğimiz budur. Millî Görüş'le diğer zihniyetlerin farkı da içi saman dolu kuşla canlı kuş arasındaki farktır.

Millî Görüş bu sebeplerden dolayı bu milletin kendisidir, aslıdır, tarihidir, inancıdır. Daha ilk kurulduğu günde bu tespitler yapılmıştır. 1974'ten 1978'e kadar dört yıl üç koalisyon hükümetinde büyük hizmetler yapan MSP döneminde büyük başarı diplomaları elde edildi. Bu dönemde Kıbrıs Barış Harekâtı başarıldı. Bu dönemde büyük "Ağır Sanayi Hamlesi" yapıldı. Anadolu'nun her tarafına büyük tesisler kuruldu.

Millî Selamet Partisi dönemi baştan sona kadar milletimize yapılan büyük hizmetlerle doludur. Bu saydıklarıma ilaveten, Türkiye'nin İslam Konferansı'na tam üye yapılması o dönemde Millî Selamet'in gayretleriyle olmuştur. Anadolu'muzun bir ucundan bir ucuna daha o zaman otoyollarla donatılması için gereken hazırlıklar, hatta anlaşmalar bile yapılmıştır. İmam-Hatip okulları açılmış, İmam-Hatip mezunlarının üniversitelere girmesi için kanun çıkarılmıştır. Bugün yüz binlerce inançlı kadro, yurt çapında görev başında ise bu Millî Görüş'ün daha ilk gün attığı tohumların meyveleri ve hayırlı sonuçlarıdır.

Bütün okullara, din ve ahlak dersleri programı konuldu. Bu durum laik Türkiye'de, tek başına bir olay sayılmıştır. Daha sonra 12 Eylül askerî yönetimi bunun önemini kavrayarak, din eğitimini zorunlu dersler sınıfına almıştır.

Mısır, Suudi Arabistan gibi Müslüman ülkelerde okuyanların diplomalarının Türkiye'de geçerli sayılması kararlaştırılmış ve uygulanmıştır. Ahlaksız yayınlarla mücadele kanunu çıkarılmış, Adalet ve İçişleri Bakanlıklarınca ciddiyet ve cesaretle uygulanmıştır.

Vakıf mallarının yağmalanmasına son verilmiş, vakıflarca 500'e yakın cami yeniden restore edilmiş, vakıf gelirleri üç-dört misline çıkarılmıştır. Ayrıca, vakıf aşevlerinden yedirilen yoksulların sayısı dört misli artırılmıştır. Risâle-i Nûr gibi dinî, ilmî ve ahlaki eserlerin okutulmasına konulan yasaklar kaldırılmış, böylece İslami yayıncılıkta yeni bir çığır açılmış ve patlama yaşanmıştır. Kur'an Kurslarının yapılması ve yaşatılması için,

Cumhuriyet tarihinde ilk defa devlet katkısı olarak bütçeye ödenek ayrılmış ve 3.000'den fazla Kur'an Kursu hizmete başlamıştır. Yine aynı dönemde, ülkemizi geri kalmışlıktan kurtarmak, insanımıza helal ve huzurlu iş sahaları açmak için, Ağır Sanayi Hamlesi başlatılmıştır. Millî Harp sanayisi kurulmuştur. "Montaj değil, her yönüyle millî ve yerli üretim" denilerek yola çıkılmış ve ülke çapında 200 büyük fabrikanın plan ve projeleri hazırlanmış, dev tesisler olarak üretime sokulmuştur.

Şeker fabrikaları, çimento fabrikaları, azot sanayisi, Seka, demir ve çelik işletmeleri, Makine ve Kimya Endüstrisi (MKE), uçak sanayisi, TÜMOSAN, TAKSAN, TEMSAN, TESTAŞ hep Millî Görüş ruhu ve azmiyle harekete geçirilmiştir.

İnanç tekeden süt çıkartır. Bunun bir örneği de, Refahyol Hükümeti döneminde getirdiğimiz Havuz Sistemi'dir.

İzmir'de TEDAŞ vatandaştan elektrik parası topluyor. Topladığı bu parayı, o günün şartlarında yüzde 40 faizle özel bir bankaya yatırıyor. Sonra ne oluyor? O özel banka aynı parayı yüzde 150 faizle devlete borç olarak veriyor. Çünkü TEDAŞ'ın parası var ama Elazığ'daki Karayollarına para lazım. Onun parası bitmiş. O parayı temin etmek için devlet özel bankalara borçlanıyor. Peki, özel bankanın devlete borç olarak verdiği para kimin? Devletin. Devlet, kendi parasını yüzde 40 faizle özel bankaya yatırıyor ama yüzde 150 faizle yine kendi parasını borç olarak alıyor. Bizden önce, bu yolla 14 milyar dolar borçlanılmış, faiz ödenmiş.

Biz gelince ne yaptık?

10 bin tane kamu kuruluşunun mali imkânlarını bir elektronik merkezde topladık. Devletin nesi varsa gördük. Bütün devlet kuruluşlarına, "özel bankalardaki paralarınızı devlet bankasına götüreceksiniz" dedik. Bu elektronik hazırlık, yaklaşık bir ay sürdü. Bir de baktık ki devletimizin çok parası var. Meğer biz ne kadar zenginmişiz. Bu havuzu kurup da TEDAŞ'ın parasını faizsiz bir şekilde Elazığ'daki karayollarına verince devlet borçlanmaktan kurtuldu, rahat bir nefes aldı. Böylece devleti, 6 ayda 10 milyar dolar faiz ödemekten kurtardık. Fakir fukaranın parasını rantiyeye, dış güçlere, ırkçı emperyalizme vermekten kurtardık.

Bize kadar bütün KİT'ler her sene 5 milyar dolar zarar ediyordu. Biz gelir gelmez aynı KİT'ler, 2 milyar dolar kâra geçti. Bunlar gelince devlet kuruluşları zarar ediyor, biz gelince kâr ediyor. Çünkü at sahibine göre kişner.

MAARİF DAVAMIZ

Daha iki asır evveline kadar Paris'te, Sorbon Üniversitesinde kürsüye çıkan profesörler bizim âlimlerimizin ilim kıyafetini giymeyi bir iftihar vesilesi sayıyorlardı. Hâlbuki bugün ne hâldeyiz? Bugün eğitim sistemimizin hâli nedir? Bugün bir bakıma, kendi maarif sistemi kendisi için insan yetiştirmeyen tek millet hâline geldik. Öğretim müfredatlarına kendi tarihimizi kötülemek, yok farz etmek, küçük göstermek için her şeyi koyduk. Batı'nın yetersiz, dünya görüşüne özenen şahsiyetsiz, mukallit, cüce, suni hedefler önümüze kondu. Kültür ve irfan işgalcilerinin ev sahibi olduğu, hakiki ev sahibinin ise kendi fikrî evine yabancılaştığı bir hava doğdu. Evlatlarımız, millî şuur ve şahsiyetten uzak kaldı.

Bugün ilkokul birinci sınıfta alfabe, "Kaya uyu, uyu, yat uyu." diye başlıyor. Bizim kuracağımız yeni maarif de çocuklara her şeyden evvel kâinatın Yaratıcısı tanıtılacak ve ondan sonra "Kaya uyu, uyu, yat uyu." yerine "Mehmet kalk, uyan, çalış!" denilecek. Millî Görüşçü Eğitim Sistemi'nde, ahlak ve maneviyat esas olacaktır.

Büyük ve şanlı tarihimizle iftihar eden, mazisine bağlı, anane ve örflerini muhafaza eden, her türlü taklitçilikten uzak, yeni nesilleri yetiştirmek olacaktır. Böylece, bugünkü maddeci ve renksiz eğitim yerine gerçek millî eğitim kurulacaktır.

Okullarda çocuklarımızın kalplerini ahlak ve maneviyatla, millî ve manevî değerlerle doldurmazsak birtakım kanun tedbirleriyle kalpleri boş çocukları bu yanlış yollardan çevirmek mümkün olmaz. Müfredatımızı teneke mefhumlardan kurtarmalıyız. Çocuklarımıza sadece kurbağaların üreme sistemlerini anlatarak değil, edebi, hayâyı, iffeti öğrettiğimiz takdirde adam olacaklarını anlamalıyız.

Çocuklarımız 15 sene okudukları hâlde edep, iffet, hayâ kelimelerini duymuyorlar. Helal nedir, haram nedir bilmiyorlar. Evlatlarımızı vatana, millete yararlı çocuklar yapmak istiyorsak eğitim sistemini baştan sona yeniden kurmalıyız. Ülkemizi birtakım taşkınlık hareketlerinden korumak için de okullarımızda evlatlarımız önce Allah diyerek derslerine başlamalıdır. Aksi takdirde helal, haram, ahiret, hesap günü nedir evlatlarınıza öğretmezseniz istenmeyen sonuçları engelleyemezsiniz. Eğitimde şuur olursa ailede huzur olur. Eğitim, saadet ve selametin gelmesi için hepimize önce nefsimiz nedir, onu tanıtacak. Hepimize nefsimize hâkim olmayı öğretecek. Bütün memleketinin her kuruluşunu bir okul sayarak "beşikten mezara kadar öğrenme mükellefiyeti"yle bir eğitim seferberliğine girişmeliyiz.

Bu yolda temel yaklaşımlarımız "erkeğe, kadına, herkese ilim" ile "ya öğren ya öğret"tir. Millî Görüş olarak

temel hedeflerimizden birisi de her bölgeye bir teknik üniversite, bir genel ilimler üniversitesi bir de manevî ilimler üniversitesi açmaktır. Ayrıca din eğitimine büyük ehemmiyet vermeliyiz. Bunun için Yüksek İslam Enstitülerini geliştirmeli, din görevlilerinin maddî ve manevî imkânlarını düzelterek, sosyal statülerini yeniden tanzim etmeliyiz.

Faydasız, köksüz, teorik bilgiler yerine, fayda gayesine ön planda yer veren bir eğitim anlayışına geçmeliyiz. Ziraat mühendislerimiz memleketimizin ziraatının kalkınması için tohumun, tohumculuğun gelişmesi için çalışmalı, bugünkü ziraatımızın verimsiz hâlden kurtulması için seferber olmalıdır.

Mühendislerimiz, Avrupa'dan gelecek yedek parçaların kataloğunu yapmak için değil, kendi traktörümüzü, kendi tankımızı, kendi uçağımızı, kendi motorumuzu kendi memleketimizde imal etmek için yetişmelidir. Teknik üniversitelerimizin araştırmaları, bu memleketin meseleleri için üniversite ile sanayi kuruluşları iş birliği içinde olmalıdır. Her alanda en büyük âlimlerin, en büyük ariflerin yetişmesi için çalışmalıyız.

Din eğitimi ve öğrenimi, ülkemizin manevî bütünlüğünün kuvvetlenmesi için kaçınılmazdır. Dinî kurumlarımızın, her türlü siyasi etkiden masun kalması için de her türlü tedbir alınmalıdır. Dinin her türlü istismardan kurtarılması için de eğitim yoluyla milletimizin bu türlü gayrisamimi girişimler karşısında telkine kapılmayacak derecede aydınlatılması şarttır. Milletimize yapılacak en büyük kötülük, eğitim hayatında, kendi dinini gerçek kaynağından öğrenme imkânından

mahrum bırakmaktır. Millete hizmet edecek bütün görevlilerin, milletin dinî ve manevî değerlerini en doğru şekilde bilmesi şarttır.

İmam-Hatip okullarının ve İlahiyat Fakültelerinin ilmî seviyelerinin ve kapasitelerinin ihtiyaca cevap verecek duruma getirilmesi şarttır. En az dengi okul ve fakültelerin sahip olduğu kanuni hak ve imkânlara kavuşturulması gereklidir. Gerek ülkemizin maddî ve manevî kalkınmasında gerekse devlet-millet kaynaşmasında ve bütünleşmesinde din görevlilerine büyük vazifeler düşüyor. Diyanet Teşkilatının üzerine düşen görevleri eksiksiz bir şekilde yapabilmesi için yeni imkân ve vasıtalarla donatılması ve yürüttükleri vazifenin, şerefi ve seviyesiyle mütenasip imkân ve şartlara kavuşturulmaları kaçınılmazdır.

Kalkınmada, ahlak ve maneviyat esastır. Bundan dolayı bu milletin manevî değerlerinin artırılması için aydın din adamlarının yetiştirilmesine ağırlık vermek gerekir. İmam-Hatip okullarının açılmasını sınırlamak bir yana, olabildiğince çoğaltılmalıdır. Tarih boyunca idealist olmuş büyük bir milletin evlatlarına, sadece materyalist metotlarla ezberciliğe kaçan bir öğretim vermek kadar hatalı bir politika olamazdı. Nitekim kalpleri ve dimağları millî idealden mahrum bırakan, bu hatalı gidişat kısa zamanda zararlı meyvelerini vermeye başlamış, bu boşluktan faydalanmasını bilen bölücü ve yıkıcı cereyanlar, ülke bütünlüğümüzü tehdit eder hâle gelebilmiştir. İşin en acı tarafı ise kendi ideolojilerini, bu aziz milletin parasıyla kurulan eğitim müesseselerimizde evlatlarımıza aşılamışlardır.

Teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, her alanda kalkınma hareketlerinin en baş unsuru insandır. İnsan unsuru ne kadar sağlamsa, ne kadar ahlak ve karakter sahibi ise kalkınmada o kadar güçlü olacaktır. İnsan unsuru ahlaken bozulmuşsa, bu bozuk malzemeyle kurulacak resmî veya gayriresmî teşekküller verimsiz ve yıkıcı olacağından emekler, masraflar, zahmetler boşa gidecektir.

Kanunlar ve nizamlar ne kadar mükemmel olursa olsun, onu tatbik edecek insanın içerisine hak ve adalet sevgisi girmemişse, netice tersine tecelli edecek, adalet yerine adaletsizlik, sosyal adalet yerine sosyal istismar hâkim olacaktır.

Millî eğitim politikamızı bu ana hedeflere yönlendirmek, ders ve müfredat programlarını buna göre tanzim etmek ve ilmî buluşların devlet eliyle teşvik ve takviyesine çalışmak durumundayız.

SANAYİ DAVAMIZ

Öncelikle sanayileşme davamızın önemi üzerinde durmak istiyorum. Niçin sanayileşmeye mecburuz? Sanayi davasının bizim için önemi nedir? Hangi hedeflere gitmemiz lazım? Bütün bu sorulara verilecek kapsamlı cevaplarla, sanayileşme durumumuz hakkında bilgi edinebiliriz. Davamız acaba şu güzel sahil kenarına bir otel yapsak mı, yapmasak mı; istersek yaparız, istersek yapmayız şeklinde ele alınabilecek bir mesele değildir.

Sanayileşme davası Türkiye için olmak ya da olmamak meselesidir. Çok şükür büyük bir memnuniyetle görüyoruz ki yurdumuzun nüfusu artmaktadır. Peşinen belirteyim ki biz nüfusun azaltılmasını isteyen zihniyeti reddediyoruz. Bu necip milletin nüfusunun artması, milletimizin güçlenmesi demektir. Bu milletin yalnız kendi bölgemize değil, tüm insanlığa yapacağı büyük hizmetler vardır. Buna inandığımız içindir ki Türk milletinin büyük bir nüfusa sahip, güçlü bir millet olmasında insanlık için yarar vardır. Fakat, diğer taraftan

bu artan nüfusa yeni iş sahaları bulmak önemli bir mesele olarak önümüzde durmaktadır.

Bugün memleketimizde, maalesef geçmiş yılların biriktirdiği bir netice olarak milyonlarca işsiz kardeşimiz vardır. Her yıl takriben yarım milyona yakın yeni memleket evladına iş sahası açmak mecburiyetindeyiz. Artan nüfusumuza yeni iş yerleri bulmak için sanayileşme zaruridir. "Efendim, sanayiden başka geçim vasıtaları var." diyemeyiz. Evet vardır, fakat o geçim sahalarının durumu şöyledir: Bizim bugünkü tarım üretimimizi başka ülkeler onda bir kadar insanla elde etmektedir. Tarımda makinalaşma, tarıma yeni insanları koymak neticesini değil, bilakis tarım sahasından dışarıya insanlarımızı almak sonucunu doğuracaktır. Tarım sahasından gelecek nüfusun iş yeri, yine sanayi olacaktır. Bütün ekonomik sektörler birbiriyle bağlantılıdır. Örneğin, elbette hizmet sektöründe insana ihtiyaç vardır. Ancak, hizmet sektöründe mesela ulaştırmada, tarımda veya ziraatta ürününüz varsa, onu taşıyacak bir ulaştırma sektörünün manası vardır. Yani sanayide ve ziraatta gelişmeden, ulaştırmayı arttırmaya kalkmak abes bir tutum olur. Sanayileşmenin bir ikinci zarureti de bugün yeryüzünde geçerli olan milletlerarası mübadele sistemlerinden ileri gelmektedir. Batı ülkelerinde bir işçinin bir saat çalışarak meydana getirdiği netice, ağır şartlarda, karda, kışta, sıcakta, tarlada yorucu bir şekilde 10 saat çalışan bir işçinin emeğiyle değiştirilmektedir. Bugün yeryüzündeki düzen, bu esasa göre kurulmuş bulunuyor.

Sanayileşmek demek, bir ülkenin kendi insanlarının mesai saatini kıymetlendirmesi demektir. Bundan dolayı, ilerlemek isteyen ülkeler, sanayileşmeye büyük ağırlık vermek mecburiyetindedir. Sanayileşmemiş bir ülke güçlü olamaz. Milletimizin yeniden yeryüzünde güçlü bir ülke olması için, mutlaka sanayileşmiş bir ülke olması mecburiyeti vardır.

Bir örnek vermek gerekirse, Almanya'daki Solingen çelik şehrine, yüzyıllar önce Haçlı Seferleri sırasında memleketimize gelmiş "Solingen" adlı bir Alman'ın adı verilmiştir. Bu Alman Müslümanlardan öğrendiğiyle memleketinde çelik sanayisini kurmuş, üne kavuşmuştur. Ben Almanya'dayken duymuştum. Şehrin adının Haçlı Seferleri'ne iştirak etmiş bir ustaya ait olduğunu söylemişlerdi. Haçlı Seferleri'ne katılmış, Müslüman ülkelerden "çeliğe nasıl su verildiği"ni öğrenmiş Solingen adlı usta... Döndükten sonra, Almanya'daki bu köyde bir demirci dükkânı açmış ve Müslümanlardan öğrendiği sanatı orada icra etmeye başlamıştır. İşte bugün o köy, Almanya'nın en büyük sanayi merkezlerinden birisi hâline gelmiştir. Ancak, tarih karıştırıldığı zaman görülüyor ki bugün hayret verecek derecede gelişmiş olan böyle bir çelik merkezinin hocası bizleriz. Bizim mensup olduğumuz İslam medeniyetidir.

Biraz daha yakın tarihe geldiğimiz zaman gördüğümüz hakikat şudur: Sultan Fatih İstanbul'u fethetti, bir çağı kapattı, bir çağı açtı. Bu büyük hadise, elbette Sultan Fatih'in manevî üstünlüğünden ileri geliyor. Fakat her zaman dikkat etmek mecburiyetindeyiz ki bu manevî üstünlüğe paralel olarak, her yönüyle maddî

üstünlük de mevcuttu. Sultan Fatih köhnemiş Bizans'ı yıkarken bilimde, fende, teknikte Bizans'a göre çok üstün bir noktayı temsil ediyordu. Nitekim tarihte ilk defa seri hâlde topları biz döktük. Bugün İstanbul'da şehrin muhtelif yerlerini süsleyen o toplara baktığımız zaman, 500 yıl öncesine ait büyük sanat harikasını görmekteyiz. Bu alanda ihtisas yapmış biri olarak hatırlatmak isterim ki Sultan Fatih'in döktürdüğü o topları bugün Türkiye'de ihaleye çıkartsak, içi kancasız bir şekilde dökebilecek firma bulamayız.

Haçlılar, İnebahtı'da bir donanmamızı neredeyse tamamen yok etmişlerdi. Ancak, Osmanlı, 6 ay gibi kısa bir sürede, eskisinden daha büyük ve daha üstün bir donanma imal etmeyi başardı. Bu basit bir hadise değildir. Batılılar bizim tarihimizin bazı noktalarını ele alarak, bizi şöylece aldatmak istemektedirler: "Efendim, sizin tarihinizde münferit birtakım başarılar, sanat hareketleri var, ama sanayi başka şeydir. Sanayi organizasyon demektir. Sanayi disiplin demektir. Siz sanatkâr yetiştirmiş olabilirsiniz, fakat bugünün modern sanayiye yabancısınız." fikrini aşılamak istemektedirler. Onun için Osmanlıların İnebahtı hadisesi üzerinde önemle durmak gerekir. Bu, bir sanat hadisesi değil, bugünün zihniyetiyle büyük bir sanayileşme hareketinin neticesidir. Bunun içerisinde inanç vardır, bilgi vardır, planlama vardır, organizasyon vardır, disiplin vardır. Bugünün ölçüleriyle söyleyecek olursak bu, 6 ayda 50 tane uçak gemisi yapmak gibidir.

"Efendim bu 400 sene öncesindedir. Biz o devirlerde zaten her bakımdan üstündük. Ama ondan sonra her

şeyi kaybetmeye başladık." deniyor. Bu fikir de doğru değil. Bizim sanayileşme sahasındaki üstünlüğümüz, aslında yakın tarihlere kadar devam etmiştir.

Bizim sanayileşmemiz hususunda büyük gayret sarf eden Osmanlı padişahlarından bir tanesi Sultan II. Abdülhamit Han'dır. Kendisi, 33 yıllık hükümdarlık devresinde büyük sanayi hamleleri yapmıştır. Bugün Türkiye'deki yenilik adımları onun zamanında başlamıştır. Çelikten Galata Köprüsü'nü o kurmuştur. İlk elektrik santralini o yapmıştır. İstanbul'da Hamidiye diye bilinen çeşmeye, Kâğıthane'den su basan ilk motopomplar ve elektrik santrali Sultan Abdülhamit zamanında yerleştirilmiştir. Sultan Abdülhamit zamanında harika denecek büyük eserler başarılmıştır. Anadolu'nun birçok ilindeki kışla ve devlet binalarının o devirden kalma olduğu gerçeği bir yana, bugün Anadolu'nun bütün yollarının temeli aslında 1893 ve 1898 seneleri arasında, Muhtar Paşa'nın sadrazamlığı zamanında başarılmış büyük bir harikadır. 5 yıl içerisinde 7 bin km demiryolu yapılmıştır. Böylece memleket kalkınması bakımından büyük hamlelerin yapıldığı bir dönem olmuştur. Ama bu büyük insanı, yıllarca böyle öğretmediler. İstibdatçı, baskıcı, gerici diye yaftalayıp tanıttılar. Hâlbuki Abdülhamit Han en ilerici yöneticimizdir.

Bugünün modern sanayiye geçişte biz asla Batı'dan geri kalmadık. İşte açık örneklerinden biri de bundan 150 sene önce İstanbul'da kurulan Defterdar Fabrikasıdır. Bu tesis bugün dahi en mükemmel üretimi yapmaktadır. Komple bir tekstil fabrikası olarak, aynı tarihte İngiltere'de kurulan tekstil fabrikasının dört misli

büyüklüktedir. O tarihte yaşayan ecdadımız bunu çok doğal sayıyor. Sultan Abdülhamit'in sanayileşme davasına ne kadar önem verdiğini göstermesi bakımından bunları hatırlatmakta fayda görüyorum.

Türkiye'de sanayileşme hareketi bakımından, İkinci Dünya Savaşı, faydalı bir dönem olmuştur. Türkiye'de yedek parça imalatı bu dönemde başlamıştır. Zirai aletlerin imalatı bu dönemde başlamıştır. Makine sanayisi bakımından önemli adımlar bu dönemde atılmıştır. Ankara'da uçak motor fabrikası kurulmuştur. Bunlar, o tarih için cesur sayılabilecek önemli adımlardır. Fakat daha sonraki dönemde bu adımlar devam ettirilemedi. 1947'de dış yardımlar başladı. Bu yardımları yanlış bir zihniyetle kullandık. Bu dış yardımları, üretmek yerine üretilmiş mallara harcadık. Hâlbuki o malları yapacak sanayi yatırımlarına harcamamız gerekiyordu.

Bunu iki örnekle açıklamak istiyorum: Sene 1951. Dış yardım geliyor. Memleketin büyük ihtiyaçlarını bu yardımla karşılama adımları atılıyor. İstanbul Belediyesi, o zaman 500 tane otobüse ihtiyaç duydu. Biz de o tarihte İstanbul Teknik Üniversitesi Motorlar Kürsüsünde görevliydik. Hatırımda yanlış kalmadıysa aralarında Japon, İngiliz, Amerikan firmalarının da yer aldığı 64 firma, "Sizin otobüslerinizi biz verelim." diye müracaat ettiler. İstanbul Otobüs İdaresi, hangisini seçeceğinde güçlüklerle karşılaştı. Teknik Üniversite olarak bize geldi. "Şu cins otobüslere şu fiyatları istiyorlar, acaba en uygunu hangisidir, bize bir rapor verin." dediler. Bu hususta yazdığımız rapor, ümit ederim ki Teknik Üniversite Motorlar Kürsüsü arşivinde hâlâ muhafaza

edilmektedir. Bu rapor kanaatimce tarihî önemi haiz bir rapordur. Çünkü o zaman bu konuyu inceleyen üniversite mensubu arkadaşlar olarak raporumuzun baş kısmında şöyle demiştik:

"Bu 500 adet otobüs için teklif edilen fiyatları incelediğimiz zaman görüyoruz ki bu kadar dövizi, bu otobüslere vereceğimize, o parayla hem bu otobüsleri yapacak fabrika kurulur hem de bu otobüsler yapılabilir."

"Gelin bu parayı ithal edilecek otobüslere vermek yerine, aynı parayla bu otobüsleri üretecek fabrikayı kuralım." demiştik. 1957 senesinde ikinci vaka cereyan etti. İstanbul'da Dünya Yol Kongresi yapıldı. Bu yol kongresine bütün ülkelerin yol uzmanları geldi. Karayollarının o günkü bölge müdürü arkadaşımız bir akşam Yugoslav heyetini misafir etmişti. Ertesi akşam da bendenize Yugoslav heyetin neler söylediğini şöyle aktardı:

"Biz Yugoslavlar yol nasıl yapılır bunu sizden öğrenmek için Türkiye'ye geldik. Çünkü biz de sizin gibi 1947'de dış yardım aldık. Siz bu dış yardımlarla dışarıdan makineler getirdiniz ve bu 10 sene içinde memleketinizde birçok yol yaptınız. Yol yapma tekniği açısından bizden ileridesiniz. Biz ise aldığımız dış yardımlarla yol makinesi almak yerine, o yol makinelerini yapacak fabrikayı kurduk. Şimdi kendi makinelerimizi kendimiz üretiyoruz. Şimdi sıra yol nasıl yapılır bunu öğrenmeye geldi. Bunu da öğrenince kendi makinelerimizle kendi yollarımızı yapacağız."

İtiraf etmek zorundayız ki dışarıdan ithal ettiğimiz makineler kısa sürede hurdaya dönüştü. Evet bir

miktar yol yaptık. Bir miktar baraj yaptık. Fakat asıl onları yapacak makineleri imal edecek fabrikalara sahip olamadık. Bu dönemde Yugoslavya, İspanya gibi ülkeler bu yardımları, çok daha akıllıca kullandılar ve sanayileşmeye ağırlık verdiler.

Sanayileşmede asıl mühim olan 500 tane makarna fabrikasına sahip olmak değil, o makarna fabrikasını yapacak fabrikaya sahip olmaktır. Sanayileşmede mühim olan 10 tane malın montaj fabrikasını kurup dışarıdan getirilen parçaları monte etmek değil, o parçaları burada üretmektir. Öyle bir dişli yüzeyi imal edeceksiniz ki bu 5 sene, 10 sene aşınmadan dayanacak. İşte bunu yapacak olan teknolojik tesislere sahip olmak asıl sanayileşmenin ruhudur. Yoksa "50 tane çimento fabrikası yaptık, 40 tane şeker fabrikası yaptık, 300 tane makarna fabrikası yaptık." sözüyle hakiki sanayileşmeyi gerçekleştirmek mümkün değildir.

Gerçek sanayileşme, fabrikalar yapacak fabrikalara sahip olmaktır. Sanayinin asıl ruhunu teşkil eden ileri teknolojiye sahip olmaktır. Gerçek sanayileşme yerine, günlük ihtiyaçları pratik yollardan karşılama yoluna gidildi. Bu da sanayileşme yarışında geri kalmamıza neden oldu. Sanayi konusundaki ikinci bir sorun da kurulan tesislerin dengeli dağıtılamamasıdır. Bugün İstanbul-İzmit yolunda adım atacak yerimiz yoktur. Buna karşın Anadolu'muzun geniş sahalarında ise büyük bir işsizlik, şehirlerimizi kasıp kavurmaktadır. Bu dönemdeki sanayileşmemizde diğer bir önemli mesele de devletin, sanayileşmede öncülük görevini yapa-

mamış olmasıdır. Devlet, âdeta bir trafik memuru gibi hareket etmiştir. Müteşebbisler yurt içinden ve yurt dışından çeşitli projeler getirmişler, devlet de bir trafik memuru gibi ya kırmızı ışık yakmıştır ya da yeşil ışık. Türkiye'nin nerelerine hangi sanayi tesislerinin kurulması faydalıdır? Bu tesisler nasıl kurulmalıdır? Elbette planlamada asıl yapılması lazım gelen çalışmaların bunlar olması gerekirdi. Hâlbuki bu şekilde olmamıştır. Münferit taleplere "evet" veyahut "hayır" demek şeklinde bir devlet görevi ifa edilmiştir.

Bir hususu daha belirtmeyi zaruri görüyorum. O da, kurulan sanayi tesislerimizin mühendislik hizmetlerini hep dış ülkelerin yapmasıdır. Hâlbuki bir ülkenin asıl kıymetli varlığı, teknik insanlara sahip olmaktır. Bugün üzülerek ifade edeyim ki bir şeker fabrikası yapıyoruz diyoruz. Yaptığımız ne? Sac kıvırmak, döşeme kaynağını yapmak. Asıl önemli olan şeker fabrikasının kontrol mekanizmasıdır. Büyük ölçüde bilgisayarlara dayanan bu mekanizma ve sistemleri ne yazık ki yapamıyoruz.

Bir ülke için en önemli ve en stratejik sektörlerden biri de savunma sanayisidir. Böylesine stratejik bir konuda maalesef dışa bağımlı bir ülkeyiz. Uçağımızı, tankımızı, füzemizi dışarıdan alıyoruz. Kadeş, tarihte en fazla savaş arabasının kullanıldığı savaştır. Firavunların yönetimindeki Mısır ile Mezopotamya'daki Hititler arasında olmuştur. Bu savaşı Firavun'un ordusu kazandı. Çünkü Mısırlıların savaş arabaları demir tekerlekliydi ve atın çektiği arabada iki kişi vardı. Mezopotamyalıların çektiği araba ise taş tekerlekliydi ve üzerinde ancak

bir kişi durabiliyordu. Bu kişi hem arabayı kullanıyor hem de ok atıyordu. Mısır Ordusu teknik olarak daha üstündü. Kadeş'te demir tekerlek, taş tekerleği yendi. Savaşı teknolojide bir adım önde olan kazandı.

Bugün Siyonizm, teknolojiyi insanlığın ifsadı yönünde geliştirip kullanıyor. Amerika, Kızıldeniz'e getirdiği savaş gemisinden attığı füzelerle Bağdat'ı dövüyor.

Vaktiyle, Enterprice uçak gemisi İstanbul'a geldiği zaman bir milletvekili grubumuzu gemiye davet etmişlerdi. Bu milletvekilleri daha sonra gelip gemide kendilerine yapılan gösteriyi bana anlattılar.

Anlattıklarına göre, gazino benzeri bir salonun içerisinde kadınlı erkekli subaylar oturuyorlar. Her birisinin arkasında kahve pişireceği, önünde kahve fincanı var. Masa başında bir yandan kahve içip bir yandan sohbet ediyorlar. "Bu nasıl harp gemisi!" diye şaşırmamak mümkün değil. Sonra hoparlörden misafirlere gösteri yapılacağı duyuruluyor. Gemi komutanı: "Şimdi ateşleyeceğimiz füze, buradan 10 bin mil uzaklıktaki okyanusta, falanca hedefi vuracak." diyor. Herkes dikkat kesiliyor.

Adam elindeki fincanı bırakıyor, sağ tarafına dönüp bilgisayarın tuşlarına basıyor. O füze için gerekli komutu veriyor. Gemide bir sarsıntı oluyor. Bir füze gemiden çıkıyor. Ekrandan, füzenin okyanusa doğru gidişini ve ardından hedefi vuruşunu canlı olarak gösteriyorlar.

Yani teknolojiyi o kadar geliştirmişler ki, en büyük zulmü çay içerek, kahve içerek, oturdukları yerden yapıyorlar.

Şimdi biz İslam âlemi ve bütün ezilen dünya olarak hakkımızı korumak istiyoruz. Peki nasıl koruyacaksın? Adamın 40 tane uçak gemisi var. "Efendim ben de 40 tane yapayım." dersen, sen bu 40 gemiyi yapana kadar, o 80 tane yapacak.

O zaman ne yapacaksın, nasıl bunlara laf anlatacaksın? Onların elindeki bu ileri teknolojiyi biz asla geçemeyecek miyiz?

Sen havada öyle bir manyetik alan oluşturursun ki o gemiden atılan füzeyi havada yakalarsın. Hatta sahip olduğun üstün teknolojiyle o füzeyi geri çevirir, onu atan geminin üzerinde patlatırsın.

Havadaki sürtünmesi o kadar düşük olan madenler var ki o madenlerden yapacağın füze, onların yaptığının bin misli hızla gidecek. Sonra havada manyetik bir kalkan gibi açılacak. Onun füzesini, uçağını havada yakalayıp etkisiz hâle getirecek. O uçağın maliyeti 100 milyon dolar. Benim söylediğim bu manyetik kalkanın maliyeti ise 500 bin dolar. Onun 100 milyon dolarlık silahını, sen 500 bin dolarla engelleyebilirsin. İşte teknoloji böyle bir şeydir.

Allah'ın bir rahmetidir. Geri kalmış ülkelerin, kendini ilerlemiş zanneden ülkelerin önüne geçmesi bakımından aslında büyük bir fırsattır. Bunu yaptığın zaman senin uçak gemisi yapmana gerek kalmaz. Onun uçak gemisi senin sayılır. İstediği kadar füze atsın, nasılsa kendi başında patlayacak.

DAVAM

Biz neden bahsediyoruz. Bunları nereden biliyoruz?

Çünkü biz aynı zamanda bir teknik profesörüz. İhtisasımızı yıllarca bu konular üzerine yaptık.

Bu yüzden biz dışa bağımlı ve yetersiz bir sanayileşmeyi asla kabul edemeyiz. Sanayileşme davamız, savaşımız işte bu noktada başlıyor. Onların füzeleri varsa biz de onları atıldığı yere geri döndürecek teknolojiye sahip olmalıyız.

Biz diyoruz ki bu asil millet bu yetenek ve kuvvete sahiptir.

Bu sadece bir inanma ve vitesi buna göre değiştirme meselesidir.

ADİL DÜZEN DAVAMIZ

Biz tarihimiz boyunca Asr-ı Saadet'ten itibaren, Hulafa-i Raşidin, Emeviler, Abbasiler, Selçuklular ve Osmanlılar 11 asır yeryüzünde Adil Düzen'i gerçekleştirdik. İslam, 622'den 1683'e kadar dünyaya hâkim olmuş ve yeryüzünde bir "Saadet Düzeni"nin kurucusu ve muhafızı olmuştur. Son üç asırdır 1683'te II. Viyana Kuşatması'ndan sonra ise maddî güç ırkçı emperyalizmin eline geçmiş, bütün insanlığı kendine köle yapmak için bugünkü dünya düzenini kurmuştur. Bulunduğumuz nokta, bir kırılma noktası, tarihin bir dönüm noktasıdır. Irkçı emperyalizm dünya hâkimiyetini devam mı ettirecek? Yoksa insanlık adil bir dünyaya mı kavuşacak?

20. Asrın başlangıcında, dünyaya imparatorlukların hâkim olduğunu görüyoruz. Bunlar, Osmanlı İmparatorluğu, Rus Çarlığı, Büyük Britanya ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu idiler. Birinci Cihan Harbi bu imparatorluklara son verdi. Bu otoritelerin yerine bazı ülkelerde faşist diktatörlükler geldi. Stalin, Hitler,

Mussolini, Franco dönemleri yaşandı. Bunlar insanlara büyük zulümler yaptı. Bu zulümlerin sonucunda İkinci Cihan Harbi çıktı. Bu savaşta yine insanlar çok büyük acılar çektiler.

1945'ten 1990 yılına kadar Soğuk Savaş Dönemi yaşandı. Dünya iki bloğa bölündü. İnsanlar yine acı çekti. Glasnost Hareketi ve Sovyetler Birliği'nin 1990'da dağılmasından sonra yeryüzünde artık barış, huzur, demokrasi ve insan hakları hâkim olur sanılıyordu. Ne de olsa soğuk savaş bitmişti. Ama ne yazık ki bu yine gerçekleşmedi. Tam tersine daha fazla kan, daha fazla sömürü ve daha fazla gözyaşı hâkim oldu. Çünkü Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Batı liderleri, barışa dayalı bir dünya kurulması yerine, yine düşmanlığa dayanan bir dünya kurulması yoluna saptılar.

Yeryüzünde barış tesis edileceği yerde dünyanın en hassas bölgelerinde, Filistin'de, Irak'ta, Bosna'da, Suriye'de, Afganistan'da, Çeçenistan'da en acımasız katliamlar yaşandı. Sadece Irak'ta yaşananlar bile dünyamızın yönetiminin neden Batılılara bırakılamayacağını tek başına ortaya koymaya yeter. Soğuk savaşın sona ermesinden sonra bütün olayların hep Müslüman ülkelere karşı yapılmış olması, hep Müslümanların hedef alınması elbette tesadüf değildir. Hepsi küresel sömürücülerin planlı adımlarıdır.

Bunun en açık delili, 1990'lı yılların başında, İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher'ın İskoçya'daki NATO toplantısında yaptığı konuşmadır. Soğuk savaşın sona erip Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra "Şimdi ne yapacağız, NATO'yu fesih mi edeceğiz?" sorusuna

Thatcher: "Düşmanı olmayan ideoloji yaşayamaz. Bizim yaşayabilmemiz için mutlaka bir düşmanımızın olması lazımdır. Sovyetler Birliği dağıldı ve düşman olmaktan çıktı. Onun yerine yeni bir düşman koymamız gerekiyor. Bu yeni düşman 'İslam' olacaktır." cevabını vermiştir.

Bu tablo karşısında şimdi yeryüzünde huzur, barış ve adaletin tesisi için yeni bir yola girilmesi, doğrulara dönülmesi zorunluluktur. İşte 21. Asrın başında yeni hedeflerimizi belirlerken geçmişte yapılan yanlışlardan ders alınması şarttır.

Nedir bu dersler?

Öncelikle materyalizm değil maneviyatçılık esas alınmalıdır. Zira totaliter rejimlerdeki tüm baskılar, materyalizmin ve Darwinizm felsefesinin bir sonucudur. Darwinizme göre, kuvvetli ırkların zayıf ırkları yok etmesi, doğanın bir gereğidir. İlerleme için ortada bir düşmanın olması ve bu düşmanla devamlı savaşılması hayatın kanunudur. Bu yüzdendir ki bütün totaliter rejimlerde diktatörler, hep bu yanlış zihniyetin etkisi altında kalmış, bu zihniyetin egemen olması için gayret göstermiş, materyalizme saparak maneviyatı yok etmeye çalışmıştır. Ama bu asrın sonunda bir yandan meydana gelen ilmî gelişmeler, Darwinizm ve materyalizmin artık geçerli olamayacağını ortaya koyarken, temeli şefkat, sevgi, kardeşlik, huzur ve barış olan maneviyatçılığı ön plana çıkarmıştır. Bugün Rusya'da bile insanlar akın akın kiliselere gidiyor. Bundan dolayı 20. Asırdan alınacak en önemli ders, materyalizm değil maneviyatçılık, bir diğer ifadeyle savaş değil barış dersidir.

Bir başka tedbir olarak çatışma değil, diyalog esas alınmalıdır. Savaşlardan söz ederken, bunların temelinde ne yazık ki Batı'nın İslam'ı yok etme gayesinin yattığını ifade etmiştik. Gerçekten Birinci Cihan Harbi'nin hedeflerinden birisi, Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkmak, parçalamak ve Müslümanları yok etmekti. Batılılar harpten sonra Müslüman ülkelerin topraklarını işgal ettiler ama halkını yok edemediler. Dünya harbinden sonra Müslüman ülkeler tekrar bağımsızlıklarına kavuştular. Bu defa Müslüman ülkelerin başka yöntemlerle sömürülmeleri yoluna gidildi.

Asrın geride kalan son on yılında, bu defa İslam düşman olarak gösterilmek istendi ve son on yılda bu gayeyle savaşlar yapıldı, katliamlar sergilendi ama görüldü ki bu dahi bu savaşları ve katliamları yapanlara huzur ve saadet getirmiyor. Bu bakımdan ders alınması gereken bir husus da düşmanlığın hiçbir zaman çıkış yolu olmadığı, huzur, saadet ve barış için düşmanlığın değil ancak diyaloğun, samimi iş birliğinin ve dayanışmanın, barış içinde bir arada yaşayan çok kültürlü bir dünyanın esas alınması gerektiğidir.

Bir başka tedbir olarak çifte standart değil, adalet esas alınmalıdır. Batı, Müslümanlığın temeli barış ve şefkat olduğu hâlde onu terörizmle eş tutmaya çalıştı. Bu tutum ve davranış sadece toplumlar arasında ayrıcalık ve düşmanlık meydana getirmekle kalmadı, aynı zamanda birtakım Batılı ülkeler, Müslüman ülkelere çifte start uygulamaya başladı. Çifte standart uygulaması olarak Müslüman ülkelere konulan ambargolar neticede o ülkelerin masum halkının zulüm görmesine ve

insanlıkla bağdaşmayacak sonuçların ortaya çıkmasına sebep oldu. Bu tutum, toplumlar arasında mutluluk yerine gerginliğe sebep oldu. İşte bu gerçekten alacağımız ders, insan hakları ve özgürlükler yalnızca bize değil, herkese, tüm insanlara lazımdır, yani çifte standart değil, adaletli, hakkaniyetli olmak gerektiğidir.

Bir başka tedbir olarak üstünlük değil eşitlik esas alınmalıdır. 20. Asır boyunca bazı gelişmiş ülkelerin, sahip oldukları maddî güce güvenerek diğer ülkelere hep yukarıdan baktıkları görülmüştür. Hâlbuki yine aynı 20. Asırda maddî gücün çok kısa süreler içinde dahi yer değiştirebileceğini ortaya koymuştur. Misal olarak son 20 yılda bilhassa Uzakdoğu ülkelerindeki büyük ekonomik kalkınma, hatta bu ülkelerin bazı balıkçı köylerinde 10 yıl gibi kısa süre içerisinde büyük teknoloji üretim merkezlerinin kurulabilmesi, maddî gücün ne kadar kolaylıkla yer değiştirebileceğinin açık kanıtıdır. Yapılan incelemeler 21. Asırda, dünyanın ekonomik faaliyetlerinin ağırlık merkezinin artık Avrupa ve Amerika'dan Uzakdoğu ve Asya'ya doğru kayacağını göstermiştir. Bütün bu gelişmeler, saadet için ülkeler arasındaki münasebetlerde artık üstünlük iddialarının değil, eşitliğin esas alınması gerektiğini göstermektedir. Yani herkese ve her topluma saygı göstermek, köle muamelesi yapmamak. İşte 20. Asır denemelerinden alacağımız bir diğer ders de budur.

Yine tedbir olarak sömürü değil iş birliği esas alınmalıdır. 20. Asır boyunca bazı Batılı zengin ülkeler gelişmekte olan ülkelere ağır faizlerle borç vermeyi, onların zenginliklerini, tek yanlı olarak sömürmeyi esas almıştır.

Saadet hep beraber olur. Komşusu açken kendisi tok yatan mutlu olamaz. Bir toplumun öbür toplumu sömürmesi, fakir bırakması, gelişmesini engellemesi, sonunda o toplum için de zararlıdır. Nitekim Batılı ülkelerin 20. Asırdaki bu vicdan ve ahlaktan mahrum uygulamaları sonunda, zenginler daha zengin, fakirler daha fakir hâle gelmiş, toplumlar arası gelir dağılımı bozulmuş, fakir ülkeler borçlarının faizlerini dahi ödeyemeyecek hâle gelmiştir.

Yapılan araştırmalar bu yanlış politikalar değiştirilmediği takdirde 21. Asırda nüfus patlamasının yaşanacağı, fakir Afrika halklarından milyonlarca insanın eski tarihî dönemlerde olduğu gibi, kaçak ya da meşru yollarla yığınlar hâlinde Avrupa'ya göçünü zorunlu kılacağını göstermektedir. İşte 20. Asır uygulamalarından alınacak bir diğer ders de toplumlar arasında artık sömürünün değil, bütün taraflar için yararlı ve samimi bir iş birliğinin esas alınması gerektiğidir.

Necip milletimizin öncülüğünde, 15 Haziran 1997 tarihinde kurulmuş olan D-8, bu anlamda 20. Yüzyılın en önemli olaylarından birisidir. 20. Yüzyılın 21. Yüzyıla en kıymetli hediyesidir. Bugün yeryüzünde 190 ülke bulunuyor. Bunların toplam nüfusu 6 milyar civarındadır. Bu 190 ülkenin içinde 7'si çok ileri derecede kalkınmış ülke olup nüfusları takriben 1 milyar civarındadır. Bunlar kendi aralarında iş birliğini geliştirmek, yeryüzündeki etkinliklerini arttırmak için G-7'yi kurmuşlardır. Şimdi onlar da G-8 oldular. Bunların dışında kalan 170 kadar gelişmekte olan ve nüfusları 5 milyarı aşan ülke ise böyle bir teşkilata sahip değil.

D-8'ler gelişmekte olan ülkelerin G-8'lere paralel olarak kurdukları en yüksek seviyede küresel bir dünya kuruluşudur. Bilindiği gibi İkinci Dünya Harbi'nden sonra Yalta Konferansı ile dünya şekillendirildi. Ancak, bu şekillendirme doğrular üzerine dayanmadığı için savaş, sömürü ve zulümden başka sonuç vermedi. Şimdi D-8 projesinin en önemli hedefi ikinci bir konferans ile yeni bir dünyanın kurulmasını sağlamaktır.

D-8'ler, gelişmekte olan bütün ülkeleri kucaklamak ve aynı zamanda süratle karar alabilen dinamik bir yapıya sahip olmak üzere kurulmuştur. Nitekim Afrika Birliği, Arap Birliği, Uzakdoğu Asya Birliği, Güney ve Orta Amerika Birliği gibi kuruluşlar bazı çalışmalarda bulunmalarına karşın, istenen dinamizmle çalışamamakta ve G-8'lere paralel hiçbir gelişme gösterememektedir. İşte D-8'ler bir yandan bütün gelişmekte olan ülkeleri kucaklamak, diğer yandan da dinamik bir çalışma imkânına sahip olabilmek için önce 8 ülkenin katılımıyla kurulmuştur.

Endonezya, Malezya, Bangladeş, Pakistan, İran, Mısır, Türkiye, Nijerya'dan oluşan D-8 ülkeleri coğrafî konumları ve temsil durumlarıyla çekirdek bir yapı olarak ortaya çıkmıştır. Gelişmekte olan bütün ülkeler ve tabii ki en başta Türk Cumhuriyetleri ve diğer Müslüman ülkelerin nüfusları ne olursa olsun D-8'lerin doğal üyeleridir.

D-8'ler, üye ülkelerin iç işlerine karışmamak ve her birinin bölgesel antlaşmalarındaki taahhüt ve haklarına halel getirmemek temel prensibiyle kurulmuştur. Evrensel bir kuruluş olan D-8'lerin gelişip güçlenebilmesi

için birbirlerinin iç işlerine karışmaması ilke edinildiği gibi, her birisinin katıldığı bölgesel kuruluşlarla ilişkilerine de saygı göstermek, lüzumsuz problemlerin ortaya çıkmasına sebebiyet vermemek gerekli görülmüştür.

D-8'ler, iş birliği yaptıkları takdirde çok büyük bir atılım potansiyeline sahiptir. Bu büyük potansiyeli kendi üyeleri ve bütün insanlık için geliştirmek, D-8'lerin bir diğer kuruluş amacıdır. Hedefleri açısından laf değil iş üretmeyi benimseyen D-8'ler, daha kuruluşları sırasında, hangi sahalarda, hangi konulara öncelik vereceklerini uzmanlarıyla araştırmıştır. Her bir ülkenin hangi konuda yürütücü olacağı, hangi projelerin gerçekleşmesine öncülük yapacağı plan ve programa bağlanmıştır. Bu planlama sırasında Türkiye'ye sanayi sahasında atılım yapacak projelerin öncülüğü görevi verilmiştir.

Bütün ülkeler gibi Türkiye de D-8 projelerine heyecanla sarılmış ve bizim ana iktidar partisi olduğumuz Refahyol Hükümeti döneminde bu sahada büyük adımlar atılmıştır. Bütün D-8'ler için büyük önem taşıyan zirai ilaçlama uçaklarının üretimi projesi, bu dönemde başarıyla sonuçlandırılan projelerden birisi olmuştur.

D-8 ülkelerinin hedef olarak belirlediği bütün projeler, üye ülkelerin kalkınmasına öncülük edecek niteliktedir. Bunların gerçekleştirilmesi D-8 hedefleri bakımından gerek o ülke halkı gerekse insanlık için çok büyük önem taşımaktadır. 20. Asrın tecrübelerine dayanılarak 21. Asra girerken "Yeni Bir Dünya"nın kurulması, başta 820 milyonluk 8 kurucu üye ülkenin kalkınması ve sömürülen 5 milyar insanın huzur ve saadeti için D-8 üyesi ülkelerin özverili çalışmaları şarttır. D-8'in bütün bu

ülkelerin halkları arasında dostluk ve kardeşlik vesilesi olarak da önemli bir yeri bulunmaktadır.

Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, sadece kardeş Türk Cumhuriyetlerinde değil, bütün Sovyet Bloğunda İslam'ın yayılması ve adil bir düzenin kurulması için gayret ettik. O dönem Rusya'nın Ankara Büyükelçisi olan ve daha sonra Avrasya bölgesinde önemli görevler üstlenen Albert Çernişev'in istek ve daveti üzerine bir Adil Düzen konferansı vermiştik. Her birisi bir gün boyunca olmak üzere üç ayrı bölüm hâlinde Adil Düzen brifingleri vermiştik. Rusya Büyükelçiliğindeki bu konferanslarımıza, Rusya'dan özel olarak gelen profesörler de katıldı. Bu brifinglerin sonunda, Albert Çernişev teşekkür ettikten sonra bize bir soru yöneltmişti ve aramızda şöyle bir diyalog geçmişti:

- Sayın Erbakan! Biz biliyoruz ki her sosyal ve ekonomik sistemin dayandığı bir kültür kökeni vardır. Bu bakımdan bize sunduğunuz bu Adil Düzen'in hangi kültür temellerinden çıkartıldığını merak ediyorum.

Biz de dedik ki: "Sayın Çernişev! Siz neyi arıyorsunuz?"

- Sovyetler dağılıyor. Biz gerçeği arıyoruz.

- Sizce gerçek nedir?

- Gerçek gerçektir, başka ne olabilir?

- Gerçek Allah'ın kâinatta yarattığı her şeydir. Gerçek önümüzde duruyor. Bizim onu görmemiz lazım.

- Ama bizim bulduğumuz şey ilmî olsun istiyoruz.

- Tabii ki ilmî olacak. Fakat önce ilmi tarif etmemiz lazım. İlim, Allah'ın kâinata koyduğu kanunlarını bulmaktır. İster aklınızı çalıştırarak o kanunlara tabii bir şekilde ulaşın, isterseniz Allah'ın gönderdiği Kur'an-ı Kerim'e bakın, aynı sonuçlara ulaşırsınız. Çünkü bizim düşüncemize göre bir gerçeği ilimde bulduğumuz zaman, aynı gerçeği dinde de bulmamız lazımdır. Bu bakımdan "ilim + din = gerçek" formülü geçerlidir, dedik.

Bunu duyan salondakilerin, nasıl derin bir düşünceye daldıklarını şimdi bile, o gün gibi hatırlıyorum.

Buradan çıkan netice şudur: Aslında gerçek önümüzde durmaktadır. Dünyalık problemlerin çözümüyle ilgili temel argümanlarımız böyle olursa gerçeği bulmak çok daha kolay olur.

Bu yüzden olaylara hidayet gözlüğünden bakmak gerekir. Hidayet ise Allah ve Resulü'nün buyurduğu çözümlerdir. İster fert olsun ister toplum, bütün sorunların çözümüne İslam penceresinden bakmak zorunluluğu vardır. İçinde dinin yer almadığı hiçbir çözüm gerçek bir çözüm olamaz.

Komünizm 70 yıl insanlığa zulmettikten sonra iflas etti, dağıldı. Şimdi komünizmin ikiz kardeşi olan kapitalizm de son dünya ekonomik krizleriyle apaçık görüldüğü gibi aynı şekilde iflas noktasına gelmiştir. Ve yok olmaya mahkûmdur.

Çünkü kapitalizm, bir avuç mutlu azınlık dışında bütün insanlığı sefalete sürüklemiştir. Mağdur ve mustazafların sayısını artırmıştır. Kapitalizmin mevcut tüm yapı ve kurumları beşeriyete karanlık bir gelecekten

başka bir şey vaat etmemektedir. Nitekim mevcut küresel düzen devam ederse, günde 1 doların altında yaşamak zorunda kalanların sayısı dünya nüfusunun yarısından fazlasına ulaşacaktır. Bugün dünyada 2 milyar insan, odun ve tezekle ısınma ve yemek pişirme işini hallediyor. 2 milyar insan, kırsal yörelerde sağlıklı olmayan ortamlarda yaşıyor. Her gün 40 bini çocuk olmak üzere 150 bin insan ölüyor. Yaklaşık 800 milyon insan, her gece yatağa aç giriyor. 500 milyon insan, kötü beslenmeden dolayı hastalanıyor. 1, 5 milyar insan, içecek temiz su bulamıyor. Yapılan hesaplar Zimbabwe'de önümüzdeki yıllarda ortalama yaşın 20 seneye düşeceğini gösteriyor. Ama sömürücü ırkçı emperyalizm hâlâ, "Acaba ben bu Zimbabwe halkını nasıl sömürürüm?" diye düşünüyor.

Dünyanın bir tarafında sefalet, bir tarafında ise sefahat var.

Afrikalı çocuklar açlıktan kırılırken, 6 Batı ülkesinin köpek ve kedi maması için bir haftada harcadığı para 700 milyon dolar. Kadınları sadece makyaj için her yıl 66 milyar dolar harcıyor. Dünyanın ilk 10 zenginin toplam serveti şahıs olarak 133 milyar dolar. Buna karşılık, en fakir 20 ülkenin borçlarının tamamı 5, 5 milyar dolar. Sadece Euro Disney'in inşaatı için harcadıkları para bile bundan fazla. Oysa zengin ülkeler, sahip olduklarının yüzde 1'ini fakir Afrika'ya verseler tek bir yoksul, tek bir aç kalmayacak. İşte böyle acımasız bir düzendir bu sömürü düzeni. Bu nizamın yürümesi mümkün değildir. Bu nizam bir ezen-ezilen düzenidir. Tıpkı komünizm gibi bu düzen de yok olacaktır. İşte

biz bu adaletsizlik ve haksızlıkları ortadan kaldırmak için ısrarla ve bıkmadan Adil Düzen'i anlatıyor, Adil Düzen'i savunuyoruz.

Çünkü diğer bütün sistemler temelde birbirinin aynıdır. Hepsi faizcidir, vergiyi zenginden değil fakirden alır. Karşılıksız para basar. Paranın değerini emirle düşürüp emirle yükseltirler. Bankaları âdeta bir emme basma tulumbası gibidir, kredileri zengine verirler ama batık kredilerini fakir fukaraya ödettirirler. Birbirlerini tenkit ederken iddiaları "Ben ondan daha az acıtacağım." demekten ibarettir.

Adil Düzen'de faiz olmayacak, haksız vergiler kalkacak, paranın değeri hak ölçüsü olarak kabul edilecek, karşılıksız para basılmayacak, krediler adil ölçüler içinde faydalı iş yapacak herkese verilecek. Böylece, herkes bugünkü düzende bir ekmek aldığı parayla üç ekmek alma imkânına kavuşacak. İşletmeler aynı sermayeyle bugünkünün üç misli fazla üretim yapabilecek, her şeyin fiyatı üçte birine düşecek, herkes üç misli fazla satın alma gücüne kavuşacak.

Adil Düzen'de, hangi inançtan, hangi soydan olursa olsun bütün insanlık doğuştan gelen ve değişmeyen haklara sahiptir. Bunlar peygamberlerin öğrettiği haklardır. Herkesin ifade hürriyeti, öğrenim hürriyeti, örgütlenme hürriyeti, yaşama hürriyeti, ibadet etme hürriyeti vardır. Bu hürriyetlerde bir noksanlık varsa o ülkede insan haklarından bahsedilemez. Bunlar temel insan haklarıdır. Hak dediğimiz zaman bunu böyle kabul edeceğiz.

Adalet gereği doğan haklar vardır. İki tane insana aynı işi yaptırmışım. Birincisine 500 lira vermişim, ikincisine de 500 lira vermem gereklidir. Adalet bunu gerektirir. Emek bir hak sebebidir. Ben çalışmışım, sizin külfetinizi azaltmışım, nimetinizi çoğaltmışım. Bu, bana hak doğurur, bu hakkıma saygı göstermeniz bir zorunluluktur. Batı'nın hak anlayışı ise kuvvet, çoğunluk, imtiyaz ve menfaat hak sebebidir. "Benim kuvvetim var. İstediğimi yaparım." der.

George W. Bush "Benim Irak'ta çıkarlarım var. Ben kuvvetliyim." dedi ve gitti Irak'ı alenen ve hayâsızca işgal etti. Bir ülkenin tahribine ve milyonlarca insanın ölümüne neden oldu. İmtiyaz ise "Ben beyazım sen siyahsın. Ben Romalıyım, sen köylüsün. Ben arabaya bineceğim sen beni iteceksin." diyerek kendini ayrıcalıklı görmektir.

Çoğunluğu hak sebebi sayanlar, parmak kaldırıp indirmekle hak ihdas edeceklerine inanırlar. Oysa doğru, parmakla bulunmaz. Doğru, akıl ve ilimle bulunur. O da İslam'dır. Adil Düzen'in öngördüğü sosyal yapı; insan merkezli, Hakk'ı üstün tutan ve paylaşımda adaleti tesis eden bir anlayışa dayanmaktadır. Adil Düzen ile diğer zihniyetlerin temsil ettiği düzen arasında büyük farklar vardır. Bu farkların her birinden dolayı, diğer zihniyetin ilkeleri insanlığa hiçbir hizmet sunamaz.

Nedir bu farklar?

Millî Görüş dışındaki diğer zihniyetler maneviyatçı değildir. Alın hepsinin programlarını okuyun, içerisinde maneviyat yoktur. İçerisinde ahiret yoktur. Maneviyat

olmadan ahiret saadeti olmaz. Bırak ahiret saadetini, dünya saadeti de olmaz. Neden bir insan şehit olacak, vatanı nasıl koruyacak? Şehitliği bana maneviyatsız anlatmak mümkün olur mu? Maneviyatsız bir insan için şehitlik, âdeta budalalık sayılır o zaman.

Bizim Hak merkezli medeniyetimiz, Batı'nın kuvvet merkezli medeniyetinden üstündür. Efendimiz (s.a.v.) Mekke'yi fethetti, insanlara haklarını verdi. Müslümanlara en büyük zulümleri yapanları affetti. Bu ne muazzam bir derstir, bu ne muazzam bir örnektir. Hz. Ömer (r.a.) Kudüs'ü fethetti. Herkese inanç hürriyeti verdi. Aslan Yürekli Richard geldi Kudüs'te 100 bin Müslüman katletti. Kendi tarihçilerinin yazdıklarına göre sokaklarda akan kanlar atların üzengisine kadar yükselmişti. Bundan 60 sene sonra Selahaddîn Eyyûbî geldi ve Kudüs'ü fethetti. "Sen 100 bin kişi öldürdün, ben de 200 bin kişi öldüreceğim." demedi. Sonra Hz. Ömer ve Hz. Peygamber'in yaptıkları gibi yaptı. "Ben Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ümmetindenim, hiçbirinize dokunmayacağım." dedi ve hiçbir kimsenin kılına dokunmadı.

Bir de Batılıların tarihine bakın... Endülüs kıyımı, Yüzyıl Savaşları, Engizisyonlar, Otuz Yıl Savaşları, Hitler, Stalin... Aman ya Rabbi! Bizim tarihimiz Batılılarda, Batılıların tarihi de bizde olsaydı bizi konuşturmazlardı. Susun derlerdi. Bu tarihle nasıl konuşuyorlar, hak ve özgürlüklerden nasıl da utanmadan ve yüzsüzce söz ediyorlar? Bizim tarihimiz Batı medeniyetiyle mukayese edilemez. İnsanlara medeniyeti öğreten, insanlığı öğreten, ilimleri öğreten bizim medeniyetimizi bıraka-

caksın ve AB'ye, Hristiyan Birliğine gireceksin. Neyi bırakıp nereye gidiyorsun? Oturun akşama kadar bir düşünün! Biz ne yapıyoruz, biz kimiz, biz neyiz? Onun için bizim medeniyetimizi Avrupa medeniyetinden küçük görmek en büyük hatadır ve bu şekilde düşünenler insanlığa ve milletimize hizmet edemezler.

Taklitçiler "Adil Bir Dünya" kurmak gerektiğini akıllarından bile geçirmezler. Yeni bir dünya kurmak lazım geldiğinden, hiçbirinin haberi yoktur. Çünkü böyle bir dünyadan haberi yoktur. Bundan dolayıdır ki bu dünyayı baştan sona düzeltmeden, bir saadet dünyası kurulmadan insanlığa hizmet edilemez. Onun için bu zihniyetlerin uğraştıkları çocukça şeylerle hizmet olmaz. Tarihin dönüm noktasındayız. Ya tarihteki şerefli yerimizi alacağız ya da sömürgeleştirilip İsrail'e vilayet hâline getirileceğiz. Tarihteki şerefli yerimizi almamız ancak Millî Görüş'le mümkündür.

Uygulanan yanlış ve gayrimillî politikalarla ülkemiz adım adım İsrail'e vilayet yapılmak istenmektedir. Bunların hepsinin sonu İsrail'e vilayet olmaya gider. Önce AB'ye girilecek. AB'ye girmekteki maksat nedir? AB'nin kapısına zincirle bağlayacaklar. 15 sene müzakere sürecek. Her gün hangi tavizlerin verileceği konuşulacak. Adam isterse alacakmış isterse almayacakmış. Sırası geldiğinde İsrail AB'ye girecek. İsrail'le tek devlet olunacak. Çünkü "AB büyüdü, bunu bölümlere ayıralım, Ortadoğu'nun ayrı bir kısım olması gerekiyor." denilecek. Sonra İsrail'le Türkiye bir devlet olacak. Bunların gayeleri budur. İsrail'e vilayet yapmaktır.

Milletimiz narkozlama yöntemleriyle aldatılmaktadır. Verilen tavizler gizlenmekte, halkımız yanlış

ve gerçek olmayan bilgilerle aldatılmaktadır. Bundan dolayı gerçekleri milletten gizleyenler millete hizmet edemezler. Televizyonlar, gazeteler ellerinde, kendileri söylüyorlar, kendileri oynuyorlar. Yanlış bilgi ve sayılarla gerçekleri gizliyorlar.

Bugün Birleşmiş Milletler, Dünya Bankası, IMF hep ırkçı emperyalizmin, Siyonizmin kuruluşlarıdır. Tekelci sermayeye hizmet etmektedirler. Bu kuruluşları ırkçı emperyalizm yönetmektedir. Bu dünyayla adil bir hizmet yapılamaz. Bu kurumların yerine, yeni bir Birleşmiş Milletler kurulacak. Mevcut dünya düzeninin değiştirilmesi için insanlara yeni bir siyasi irade bilinci verilecek. Teknolojik iş birliği yapılacak ve teknolojide üstün olunacaktır. Yeni bir para birimine geçilecek, insanlar dolarla sömürülmeyecektir.

Yeni iş birliği anlayışına göre yeni bir dünya bankası kurulacaktır. Bütün ülkelerin halkına ve gelişmesine hizmet edecektir. Yeni bir IMF kurulacaktır. Onun işi sömürü olmayacak, dünyada bir tane bile fakir bırakmayacak şekilde hizmet edecektir.

Kültür İşbirliği Teşkilatı olacak ve insanlara gerçek hakkı öğretecek. Şuurlandırma ve Tanıtma Teşkilatı kurulacak. Doğru haber yayacak ve insanları doğru bilgilendirecek. Kadın ve Aileyi Koruma Teşkilatı kurulacaktır. Kadınların mağduriyetleri giderilecek ve aile kurumu güçlendirilecektir. Çünkü saadetin temeli aile kurumudur.

Yukarıda belirtilen yüksek kuruluşlar D-8 üyesi ülkelerinde, D-60 ve D-160 ülkelerinde 10 tane yüksek ku-

rul olacak ve yüksek yetkilerle donatılacaktır. Örneğin bir film aile kurumunu tehdit ediyorsa, bir film gösterildi mi birçok bürokratik kademelere başvurup uğraşılmayacak. Bu kurul toplanacak, gereken tedbirler derhal bütün ülkelerde alınacaktır. Bütün ülkelerde ifsada çalışılmayacak, ıslaha çalışılacaktır. Yeni dünya böyle bir dünya olacaktır.

Bugüne kadarki insanlık tarihine de bakarak yeni dünyanın özelliklerini şöyle sıralayabiliriz: Yeni Adil Dünyada dinî ve ahlaki düzen ayrı bir düzendir. İlmî düzen, ayrı bir düzendir. İktisadi düzen, ayrı bir düzendir. Siyasi düzen, ayrı bir düzendir. Yeni dünyada devletin hakkı neyse devlet onu alacak. Devlet otoritesini kullanarak haksızlık yapmayacak. Bundan dolayıdır ki iktisadi düzen insanlık tarihi boyunca değişmiş ve gelişmiştir. Şimdi tekrar değişmeye mecburdur. Çünkü bu böyle gidemez. Devlet insanları eziyor. İnsanlar bir doların altında yaşamaya mecbur kalacaklar. İnsanlık yok olmaya gidiyor. Hak nedir bilmeyen insanlara, istedikleri gibi hareket yetkisi verilemez. Hakk'ın her şeyin üzerinde olması lazımdır. Onun için ortaklık dönemi, işçilik dönemi yerini alacak ve uygulanacaktır. Böylece hak ve adalet merkezli "Yeni Bir Dünya" kurulacaktır.

Takriben 350 yıldan beri yeryüzünde kaba kuvvete dayanarak üstünlük tesis etmiş bulunan ırkçı emperyalizm, gerçekte kuvveti üstün tutan bir zihniyet medeniyetidir. İnsanlığa saadet getirmesi mümkün değildir. Sadece zulüm yapmaktadır. Nitekim bu medeniyet insanlığı ikiz kardeşlerle ezmektedir. Bunlardan birisi komünizm, diğeri de kapitalizmdir.

Her iki sistem de temelde birbirinin aynıdır. Çünkü her ikisi de, kuvveti üstün tutan bir zihniyete dayanmaktadır. Bundan dolayı netice itibarıyla bir ezen-ezilen sistemidir. Aralarındaki tek fark komünizmde ezen güç siyasi güçtür, kapitalizmde ezen güç ise ekonomik güçtür. Sermayeyi elinde bulunduran tekelci mutlu azınlığın gücüdür. Bugün komünizm çökmüştür. Düşmanı olmayan yaşayamaz şeklinde bâtıl bir inanışa sahip olan Siyonist küresel sömürü sermayesi, kapitalizmin karşısına düşman olarak İslam'ı koymuştur. Ancak kapitalizm de dünyaya huzur ve barış getirmekten çok uzak olduğu için komünizm gibi yok olmaya mahkûmdur.

***

İnsanlık bugünkü durumuna bir anda gelmedi. İlk insandan bugüne kadar birçok devir geçti. Bu devirler incelendiği zaman görülmektedir ki insanlığın zamanla çoğalması, yaşama ihtiyaçlarını karşılamaları çeşitli ekonomik aşamaların meydana gelmesine sebebiyet vermiştir. Bu ekonomik aşamalar bir yandan o dönemlerin medeniyetlerini etkilemiş, medeniyetler de ekonomik aşamaları ve düzenleri etkilemiştir.

İnsanlık tarihinin bugüne kadar geçirdiği medeniyet dönemlerine bir göz atarsak, insanlık tarihi boyunca "kuvveti üstün tutan" her çatışmacı medeniyetten sonra "hakkı üstün tutan" barış ve dayanışmayı esas alan bir medeniyetin kurulduğunu görürüz. Bu medeniyet insanlığa saadet getirmiş ve yeryüzünde ilimde, hukukta ve sanatta büyük değişme ve gelişmelere ortam hazırlamıştır.

Örneğin Batı Avrupa, Endülüs'teki İslam Medeniyetinin etkisi altında kaldı. Bir yandan Endülüs'teki büyük İslam Medeniyetinden, diğer yandan da denizcilikte ilerlemiş Venedik ve Cenevizlilerin, Müslüman ülkelerden getirdikleri kitaplar ve haberler vasıtasıyla Batı Avrupa, Müslümanlardan çok şeyler öğrendi. Bu etkilerin sebebiyle Rönesans başladı. Batı Avrupa Müslümanlığın etkisiyle Orta Çağ'ın karanlık Engizisyon döneminden, bugünkü Batı Medeniyetine geçen değişimi yaşadı. Ancak, ne var ki Batılılar Müslümanlıktan öğrendiklerini dejenere ettiler. Tıpkı eski Mısır, Yunan ve Roma Medeniyetlerinde olduğu gibi kuvveti üstün tutan bugünkü Batı Medeniyetini kurdular. Bu tarihî sıra hiç değişmedi.

Nasıl insanlık; bugüne kadar âdeta gündüz ve gecenin birbirini takip ettiği gibi hep "hakkı üstün tutan" bir "aydınlık saadet dönemi"nden sonra, "kuvveti üstün tutan" bir "karanlık zulüm dönemi" yaşamışsa, takriben 3 asırdan beri insanlığa zulmeden, karanlık Batı medeniyetinin arkasından şimdi inşallah hakkı üstün tutan aydınlık saadet dönemine geçecektir. Bu yeni dönemin ekonomik düzeni "Adil Ekonomik Düzen" olacaktır.

Adil Ekonomik Düzen, ekonomik düzenin her noktasında sömürüye müsaade etmeyen, herkese hakkını veren, herkese karşı eşit davranan ve herkese fırsat eşitliği veren, herkesin faydalı, yapıcı faaliyetlerini destekleyen, ekonomik faaliyetleri teşvik eden, ekonomik gelişmenin önündeki lüzumsuz ve haksız engelleri ortadan kaldıran bir düzendir.

Bakınız insanları ve hayvanları elbette Cenabı Hakk yarattı. Ancak, insanlarla hayvanların yaratılışında önemli bir fark var: Hayvanlar çok üretiyor, az tüketiyor. Arılarla ilgili laboratuvarlarda yapılan bir deneyde, arı kovanının içerisindeki bal azaltılınca, arıların iştahı kesiliyor ve arılar daha az bal tüketiyor. Cenabı Allah öyle yaratmış ki asla balı bitirmiyorlar. Deneyde balı daha da azaltınca arılar ölüyor, fakat yine de kalan balı bitirmiyorlar. Yani çok üretiyor, az tüketiyor. Bunun hikmeti, Cenabı Allah'ın hayvanları insanlara faydalı olması için yaratmış olmasıdır. İnsanlara gelince, insanlarda bu durum tam tersidir. Çünkü insanlar cennet için yaratılmışlardır. Tabiatları gereği sadece tüketmek istiyorlar, üretmenin zahmetine katlanmak istemiyorlar. Nitekim bir insana "sofraya buyurun" denildiği zaman yüzü gülüyor. Ama "şu kazmayı al şurayı kaz" dendiği zaman suratı asılıyor. Yani hep yiyeceksin, hiçbir şey üretmeyeceksin. İnsanoğlu böyle istiyor. Tüketmek hoşuna gidiyor ama üreteceksin, terleyeceksin dedin mi, ondan kaçıyor, sıkılıyor. Yaratılış böyle olunca insanlar arasında hakça bir düzeni, adilane bir ekonomik düzeni nasıl kuracaksınız? Bakınız bunun çaresini söyleyeyim; öyle bir düzen kuracağız ki bu düzende isteyen istediği kadar tüketebilecek ama tek bir şartla, tükettiğin kadar da üreteceksin. Başkasının hakkını yemeyeceksin.

"Kapitalist düzen" hakka dayanan, teşvik edici ve tanzim edici bir faktör olan "kâr"la birlikte haksız bir sömürü ve zulüm aracı olan "faiz"e de yer vermiştir. Yine kapitalist düzende faydalı olan ekonomiyi tanzim eden ve yönlendiren serbest piyasa rekabetine yer ve-

rildiği gibi tatbikatta tröstlerin ve tekellerin oluşmasına mani olamamaktadır.

Buna mukabil komünist rejim, prensip olarak faize karşı olmakla beraber bunun yanında mülkiyet hakkına ve kâra da karşı çıkmak suretiyle insan tabiatına aykırı düşmektedir. Serbest piyasa rekabetine yer vermeyip ekonomiyi, koyu devletçi ve merkeziyetçi sistem icabı, masa başında fiyat tespiti yapmak suretiyle yönlendirmeye çalışmıştır. Hâlbuki gerçekte bu yolla ekonomiyi tahrip etmiş ve makro iktisadi dengeleri tesis edememiştir.

"Adil Ekonomik Düzen" ekonominin hakka dayanan yönlendirici ve teşvik edici bir unsur olan kâra müsaade ettiği hâlde, bir haksızlık ve sömürü vasıtası olan faize yer vermemektedir. Ayrıca serbest piyasa rekabetini ve mülkiyet hakkını esas alarak bunların faydalarına yer vermekte, buna mukabil tekelleşmeye fırsat vermemek suretiyle bunların zararlarından ekonomiyi ve insanları korumaktadır. Böylece Adil Ekonomik Düzen, hakkı üstün tutan zihniyete dayalı tam, mütekâmil ve ideal bir düzendir.

Bilindiği gibi matematik ilminde bir sistem, o sistemi doğru kabul eden temel esaslarla, diğer bir ifadeyle "aksiyom"la tarif edilir. Mesela "Öklit Geometrisi" 3 temel aksiyoma dayanır. Buna mukabil "Lobaçevski Geometrisi" başka 3 aksiyoma dayanır. Bunun gibi, bir oyunun dama oyunu olabilmesi için temel esaslar vardır. Satranç oyunu olabilmesi için de yine bu oyunun kendine mahsus temel esasları vardır. Aynı şekilde

futbol oyununun temel kuralları ayrıdır. Mecelle, "Usûl-i Fıkıh" ile ilgili temel esasları ihtiva eden ilmî bir eserdir.

İşte tıpkı bunlar gibi iktisat biliminde de şayet bir ekonomik düzen kapitalist sistemin temel esaslarına uygun olarak yürüyorsa, o sistem kapitalist sistemdir, yok eğer komünizmin esaslarına uygun olarak yürüyorsa o sistem komünist sistemdir.

Adil Düzen'in de kendine ait temel esasları vardır.

Adil Ekonomik Düzen'de devlet, ülke ve bölgelerin makro planını yaptırır. Bunlarla ilgili yatırım projelerini hazırlatır. Böylece herkes ülkenin her yerinde tarım, sanayi ve hizmetler sektöründe gerek mevcut yatırımların verimliliğini artırmak yönünden gerekse yeni yatırımlar yönünden hangi projelerin teşvik edileceğini önceden bilir.

Şahıslar ya tek başına, ya şirketler veya vakıflar hâlinde bu projelerden istediklerini seçerler ve bunları yürütürler. Devlet, bu projeleri her bakımdan destekler ve çeşitli teşviklerle bunların en faydalı ve verimlilerinin öncelikle gerçekleşmesini yönlendirir.

Devletin Ekonomiyle İlgili Faaliyetleri: Adil Ekonomik Düzen'de devlet, ekonomik faaliyetlere iki türlü hizmet yaparak katılır. Bunlar: Genel Hizmetler ve Tanzim Hizmetleridir.

Devletin Sunduğu Genel Hizmetler: Güvenlik, yönetim, yargı, enerji temini, su, yol, altyapı hizmetleri, sağlık, öğretim hizmetleri, ulaşım, iletişim hizmetleri vs. gibi hizmetlerdir. Devlet, ayrıca tıpkı noterler, ye-

minli muhasipler ve yeminli mimari bürolar, muhasebe ve ambar gibi hizmetlerin yürütülmesini de temin eder.

Devletin Tanzim Hizmetleri: Adil Ekonomik Düzen'de devlet ayrıca temel ekonomik malların tanzim hizmetlerini yürütür. Mesela Adil Ekonomik Düzen'de bugünkü Toprak Mahsulleri Ofisinin yerini bir Buğday Vakfı alacaktır. Bu kuruluşun vakıf olarak adlandırılması, hiçbir kâr gayesi gütmeyip sırf vatandaşa hizmet için kurulmuş olmasındandır. Bu vakıf bütün ülke sathında belde seviyesine kadar teşkilatlanmıştır.

Buğdayı olup satmak isteyen buğdayını bu vakfa verecek, o günkü fiyat üzerinden parasını alacaktır. Veya buğday satın almak isteyen kimse o esnadaki fiyat üzerinden parasını verip dilediği kadar buğdayı alacaktır.

Vakfın vazifesi bu faaliyetleri yapmak ve depolarındaki buğdayı iyi bir şekilde muhafaza etmektir. Bu hizmetleri sırf bir hizmet olarak yapacaktır. Ayrıca bu hizmetlerden dolayı kâr gayesi gütmeyecektir.

Adil Ekonomik Düzen'de bütün ekonomik faaliyetler şahıslar tarafından yürütülür. Onlar bu faaliyetleri, ya şahıs olarak ya şirket olarak ya da vakıflar olarak yürütürler.

İdeal ve beşer fıtratına uygun doğal bir düzen olan Adil Düzen'de ekonomi hızlı gelişecek ve toplumun bütün katmanlarının, nimet-külfet paylaşımında adalet sağlanarak refahı artırılacaktır.

Adil Düzen'de, "işçilik sistemi" değil, "ortaklık sistemi" esas alınmaktadır.

Adil Ekonomik Düzen'de üretim, müteşebbis, işçi, tesis, hammadde ve genel hizmetleri yapan devletin ortaklığıyla gerçekleşir. Üretimden sonra elde edilen kazanç, bu ortaklar arasında adil ölçüler içinde paylaşılır. Onun için bu yeni dönemin gayesi işçi-işveren çatışması dönemi olmayıp "ortaklık dönemi" olmasıdır.

Adil Ekonomik Düzen, hakkı üstün tuttuğu ve toplumda sınıf ayrımı yapmadığı için, bir çatışma değil, barış sistemidir. Açık, sade, basit, tatbikatı kolay bir sistemdir. Basit olduğu gibi, toplumda herkesi kuşattığı için, herkesi üretime teşvik ettiği için, ekonominin önündeki engelleri kaldırıp ekonomik kalkınmayı hızlandırdığı için, herkese refah getirdiği için ideal bir sistemdir. Diğer sistemlerin faydalı yönleri Adil Düzen'de fazlasıyla mevcuttur. Zararlı yönleri ise yer almamaktadır.

Faizci düzen, her türlü ekonomik ve sosyal tahribatı meydana getirirken gelir dağılımının gittikçe bozulmasına, zenginin daha zengin, fakirin daha fakir olmasına yol açmaktadır. Düzenin temelindeki mikroplardan doğan bu felaketi önlemek için alınan pansuman tedbirleri ise neticede yeni haksız vergilerden başka bir şey değildir. Böylece faizci kapitalist düzen sonuçta ülkeleri ve dünyayı sosyal patlamalar ve harplere sürüklemektedir.

Adil Düzen'de, faizci kapitalist sistemin bu mikropları tamamen ortadan kaldırıldığı için sözü edilen mahsurlar, zulümler ve felaketler önlenecektir. Tam tersine Adil Düzen'de refahın herkese dağılması için bütün tedbirlerin alınmasını sağlayacak imkânlar mevcuttur. Esasen Adil Düzen "hakkı üstün tutan" bir düzen oldu-

ğu için herkesin hakkını korumakta ve kimsenin kimseyi sömürmesine izin vermemektedir.

Ayrıca devlete öncelikle herkese insan onuruna yaraşır şekilde yaşama imkânı temin etme görevi verdiği için Adil Düzen'de, bütün global zenginlik rakamlarına rağmen kapitalist toplumların bünyesel hastalığı olan ve nüfusun büyük bir kısmına yayılmış bulunan açlık ve fakirlik söz konusu değildir.

Yukarıda yapılan açıklamalar, Adil Ekonomik Düzen'in, ekonomiyi hızla geliştireceğini, devleti kat kat zengin yapacağını, refahı herkese ve her bölgeye yayacağını açıkça göstermektedir. Bu yüzden Adil Ekonomik Düzen, geri kalmışlığı, zümreler ve bölgeler arası dengesizliği ortadan kaldırır.

Faizci kapitalist düzen, materyalizmi esas alıp insanların nefis terbiyesine ve manevî gelişmesine önem vermediği için ahlak bozukluğuna itmektedir. Bu da kapitalizmin en büyük tahribatıdır. Ayrıca iflas ve yıkılışının da temel sebebidir.

Çünkü nefis terbiyesi görmemiş bir insan, fakirlik ve çaresizlikle karşılaşınca daha kolay bir şekilde ahlak bozukluğuna düşebilmektedir. Faiz yoluyla ve haksız kredilerle çok zengin olan zümrede ahlak bozukluğuna itilmektedir. Çünkü haksız olarak faizlerle, kredilerle ve enflasyonla zengin olan, nefis terbiyesi görmemiş bir insan eline astronomik paralar geçince uyuşturucu, alkol, kumar ve diğer ahlaksızlıklara daha kolay yönelebilmektedir. Bu ahlak bozukluklarının yuvalandığı tesisler kurmakta, meyhaneler ve kumarhaneler açmaktadır.

Bir kere zenginler tarafından buralar açılınca, fakirler ve diğer insanlar da buraların etkisiyle ahlak bozukluğuna sürüklenebilmektedir. Bu ahlak bozucu teşebbüs ve tesisler toplumu bir kanser gibi mahvetmekte ve helake götürmektedir. İşte kriminal olayların artması, uyuşturucu, alkolizm, hırsızlık, mafya ve ayrıca her türlü ahlaksızlığın çoğalmasının nedeni budur.

Adil Düzen bütün bu felaketleri önleyen, insanlığa, topluma saadet getiren ilaçtır. Adil Düzen bugün karşılaşılan sorunlara kalıcı ve sağlıklı çözümler üretecek bir düzendir. Adil Düzen, birçok iktisadi soruna neden olan faizci kapitalizmin yol açtığı sorunları, verdiği zararları ortadan kaldıracak bir sistemtir.

Mevcut hile rejimi ve köle düzeni, bir bakıma eski sömürgeci düzenin modern müstemlekeci uygulamasıdır. Bir sömürü düzeni, ezen-ezilen düzenidir. Adil Devlet Düzen'i ise hakkı üstün tutan, herkese hakkını veren, kimseyi kimseye sömürtmeyen, insanı ve toplumu hızla manen ve maddeten kalkındıran, herkese inancına göre yaşama hakkı tanıyan, bir uzlaşma, barış, huzur, hürriyet, adalet ve refah düzenidir. Bu düzende insanların maddî ve manevî ihtiyaçları dengeli bir şekilde karşılanacak, ülkemizin manevî ve maddî kalkınması kısa bir süre içinde sağlanacaktır.

Adil Düzen'in siyasi, ilmî, ahlaki ve ekonomik kurumları birey ve girişimcilere yardımcı ve teşvik edici olacaktır. Siyasi düzen ekonomiyi tanzim ediyorum diyerek tahripetmez; ilmî düzen tam bir hürriyet, özerklik ve teşvikle ilim ve teknoloji sahasındaki hızlı gelişmeleri sağlar. Dinî-ahlaki düzen ise topluma yararlı insan

yetiştirmek için âdeta bir "insan yetiştirme fabrikası" gibi görev yapar. Adil Düzen'deki ilmî düzen ve bilhassa dinî-ahlaki düzen, insanların "irfan" sahibi olarak yetişmesini sağlar. Üretimin yanında eğitime, manevî terbiyeye ve bu meyanda nefis terbiyesine büyük önem verilir. İnsanlar iyi ahlak sahibi insanlar olarak yetişirler. İsraf yapmazlar. Herkese yardım etmekten manevî haz alırlar. İbadet aşkıyla çalışırlar. Bütün bu faktörler bir araya geldiği zaman manevî ve maddî bakımdan en büyük kalkınma hamleleri başarılır. Böylece kapitalizmin zulüm dünyası yerine Adil Düzen'in saadet dünyası gerçekleşir.

Türkiye'de, emperyalizmin siyasi aldatmacalarıyla, halk basın ve yayın kuruluşları tarafından verilen yanlış, çarpıtılmış ve taraflı bilgiler sonucu gerçekleri görememektedir. Neticede haksız ve hileli seçim kanunlarının etkisiyle yine bilmeden emperyalizme hizmet eden taklitçi zihniyetlere destek vermektedir. Böylece iş başına gelen taklitçi yönetimler kolaylıkla "IMF" motoru tarafından etkilenmekte ve neticede milletin kanı, canı önce iki haznede toplanmaktadır. Bunlardan birisi bankalar, diğeri de hazine ve fonlardır. Buralarda toplanan imkânlar, daha sonra ırkçı emperyalizme ve onların işbirlikçilerine gitmektedir.

Adil Düzen kurulduğunda, yukarıda da açıklandığı gibi inançlı kadrolar, Millî Görüş şuurunu bir transformatör gibi güçlendireceklerdir. İlme ve inanca dayalı Millî Görüş motoruyla siyasi kadrolar başta olmak üzere bütün inançlı kadrolar Adil Ekonomik Düzeni kurup çalıştıracaklardır.

İnsan gücü, madenler, ormanlar, topraklar, meralar, türlü türlü iklim zenginlikleri, sular, doğal güzellikler, yatırımlar ve tesisler, inançlı kadroların çalışmasıyla önce yatırıma sonra zenginliğe dönüşecektir. Bütün ülke, bir baştan bir başa verimli projeler vasıtasıyla madenler, hizmetler, hayvancılık, ahlaklı turizm, tarım, ormanlar, küçük sanayi, millî harp sanayisi, sanayi ve ağır sanayiyle ilgili üretim projeleriyle donanacaktır.

İnsan gücü bu projeler vasıtasıyla kısa zamanda büyük zenginlikleri meydana getirecektir. Bu zenginlikler neticede ülkedeki bütün vatandaşlara yayılacak, herkese refah getirecektir. Böylece bütün vatandaşlar, zengin olacaklardır. Diğer yandan devlet üretimine yaptığı katkı karşısında kendi hakkını alacaktır. Böylece bütün vergiler kalktığı hâlde çok zengin olacaktır. Devlet bu zenginliğiyle temel hizmetlerle ekonominin desteklenmesi, tanzim hizmetleri ve tam teşvikle vatandaşların desteklenmesi, aç-açık bırakılmaması, sosyal adalet gereği ülkedeki bütün insanların insanca yaşama şartlarının gerçekleştirilmesi hizmetlerini yürütecektir.

Diğer yandan "Adil Düzen" ve "Adil Ekonomik Düzen"in neticesi olarak ülke ırkçı emperyalizmin kölesi ve uşağı olmaktan kurtulacaktır. Bütün zenginlikleri sömürülerek ırkçı emperyalizm ve onların işbirlikçilerine intikal ettirilmekten kurtarılacaktır. Bunun yerine zengin vatandaş, zengin devlet oluşacaktır. Dış borç ve faizler altında ezilmek yerine, kardeş Müslüman ülkelere mali yardımda bulunan, onları her türlü üretimiyle ve savunma sanayisinin mamulleriyle destekleyen bir ülke hâline dönüşecektir.

Bu dönüşmeye paralel olarak bugün hâlen Türkiyemizden, yurt dışına gitmek mecburiyetinde kalan üç milyon işçi evladından dileyenlerin hepsi yurduna dönecek. Kendi memleketinde kurulacak fabrikalarda çalışacak. Bunun neticesi olarak Türkiye Batı'ya işçi değil, turist gönderen ülke hâline gelecektir.

Türkiye'de Adil Düzen'e geçilmekle ülkemiz "Yaşanabilir Bir Türkiye" olacaktır. Millet ile devletin barışıp bütünleşmesiyle Türkiye, Yeniden Büyük Türkiye hâline gelecektir. Yeniden Büyük Türkiye'nin öncülüğünde hak merkezli Yeni Bir Dünya kurulacaktır. Bu gelişme, ülkemizin ve dünyanın makûs talihini değiştirecek ve beşeriyeti barış düzenine taşıyacaktır.

***

Batı medeniyeti ne kendisini ne de İslam medeniyetini tam olarak tanımaktadır. Batı ile şefkatle ve dostane ilişki kurulup gerçeklerin anlatılması insanlığın faydasınadır.

Batı medeniyeti içinde yetişen insanlar, kendi medeniyetlerinin temelinde yukarıdan beri açıkladığımız temel özelliklerin yer aldığının farkında değildirler. Bu durum yetişme şartları ve yaşadıkları ortamın meydana getirdiği doğal bir sonuçtur. Tıpkı balığın bütün kâinatı sudan ibaret zannettiği gibi, onlar da aldıkları telkinlerle asırlardan beri bu özellikler içinde yaşayıp geliştiklerinden, insanlara saadet getirecek yegâne en güzel, en doğru yolun bundan başkası olamayacağı düşüncesi hâkim olmuştur.

Kendileriyle kurulacak dostane diyaloglarla gerçeklerden haberdar edilmelerinde bütün insanlık için büyük yarar vardır. Bu konu insanlık problemlerinin çözülmesinde en önemli noktalardan birini teşkil etmektedir.

İslam-Batı diyaloğu ve özlenen dünyanın kurulması için atılması gereken temel adımları şöyle sıralayabiliriz:

Bir buçuk milyarlık İslam âleminin tanınmış, ilim, fikir ve aksiyon adamlarından teşekkül eden bir kurul oluşturulmalıdır. Bu kurul İslam âleminin halk topluluklarını temsil eden, diyaloğun önemini kavramış ve benimsemiş kimselerden teşekkül eden bir kurul olacaktır. Bu kurulun ana gayesi, yeni bir dünyanın insanlara saadet getiren, barış ve huzur içerisinde yaşayan bir dünya olmasını temin etmek olmalıdır.

Köln Üniversitesi İslami Araştırmalar Enstitüsü Direktörü Rahmetli Prof. Falaturi, birçok Batılı ilim adamıyla beraber Almanya'da, bilhassa okul kitaplarında ve resmî devlet yayınlarında İslam dini ve toplulukları aleyhine yapılan gerçek dışı faaliyetleri kitaplar hâlinde tespit etmiştir. Bu gibi çalışmaların genişletilmesi bir vecibedir. Çünkü birçok Batılı yönetici, kendi ülkelerinde yapılan maksatlı İslam aleyhtarlığı faaliyetlerinden haberdar değildir.

Birçok Batı ülkesi maksatlı menfi propagandalar yüzünden medya, üniversite ve siyaset sahasında İslam âlemiyle diyaloğu lüzumsuz gören fikir akımlarının etkisi altındadır. Yukarıda belirtildiği gibi Batı kendini

de tanımıyor, İslam âlemini de tanımıyor. Dünya barışı için İslam-Batı diyaloğunun önemini müdrik bulunmuyor. Bu mevcut yapının düzeltilebilmesi için bütün bu ülkelerde, medya, üniversite ve siyaset mensuplarından mümkün olduğu kadar geniş bir kitleyi müspet bir lobi faaliyetine sevk etmek çok büyük önem taşımaktadır.

Hâlen çeşitli Müslüman ülkeler veya bu ülkelerdeki kuruluşlar tarafından yürütülen münferit ve mevzii lobi çalışmaları son derece yetersiz ve kifayetsizdir. Bu lobi faaliyetlerinin takibi, koordinasyonu, geliştirilmesi ve güçlendirilmesi çok büyük önem taşımaktadır.

Bu ana yapıya sahip olmak üzere kurulacak olan "Diyalog Enstitüsü" bütün bu faaliyetleri yürütmek suretiyle netice olarak Batılı merkezlerle barış ve iş birliği diyalogları sağlayacaktır. Bütün bunların sonucu olarak gelişmekte olan ülkeler ve gelişmiş ülkeler bir yuvarlak masa etrafında toplanacak. Diğer bir ifadeyle D-8'lerle G-8'ler İkinci Yalta Konferansı'nı gerçekleştireceklerdir. Böylece dünyamız; barış, diyalog, adalet, eşitlik, iş birliği, insan hakları, hürriyet ve demokrasi prensiplerini etrafında "kuvveti değil, Hakkı üstün tutan" bir dünya olarak kurulmuş olacaktır. Diyalog Enstitüsünün çalışmalarıyla Batılılar arasındaki diyaloglar bu maksat için yürütülecektir.

Biz bütün insanlığa saadet getirmeye çalışırken, bir zihniyet karşımıza çıkıyor ve "Hayır bütün insanlık değil, yalnızca biz mesut olacağız. Biz üstün ırkız, efendiyiz, diğerleri ise bizim boyunduruğumuza girecek." diyor. Biz bu zihniyeti ıslah etmeye mecburuz ve

yeryüzüne Hakk'ın hâkim olması için çalışıyoruz. Yoksa kimseye ne düşmanlığımız, ne husumetimiz, ne de kan davamız vardır. Biz bilakis onların saadeti için de çalışıyoruz.

Millî Görüş, Türkiye'nin en eski, köklü ve ciddi araştırma kuruluşlarını kurmuştur. Çünkü Cenabı Allah'ın insanlara imandan sonraki en büyük nimeti, imanın emrindeki akıldır. Akıl insanların düşünme ve araştırma kabiliyetinin vesilesidir. İnsanların hidayet, feraset ve dirayet sahibi olmalarının vesilesidir. Bundan dolayıdır ki "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker." atasözü, çalışmaların mutlaka akılla, Allah'ın verdiği bu nimetle beraber yürütülmesinin önemini belirtmektedir. Dolayısıyla şuurlu Millî Görüşçüler işe başlarken, hamlelerini başlatırken siyasi aksiyonla beraber fikrî çalışmaları da birlikte başlatmanın şuurunu ortaya koymuşlardır.

Böylece Millî Görüş'ün ihtiyaç duyduğu ilmî araştırmaları yapmak veya çeşitli kuruluşlarla koordineli çalışmak suretiyle onların da katkılarıyla Millî Görüş ve Adil Düzen araştırmalarını hedeflerine ulaştırmak esas olmalıdır. Başta üniversitelerimiz olmak üzere bütün araştırma müesseselerini, araştırma gruplarını ve araştırıcıları kucaklayacak bir topluluk meydana getirmek ve onların şuurlu çalışmalarına, koordinasyon içinde yardımcı olunması gereği ortadadır. Her konuda ve alanda israfı önleyerek, verimliliği, yüksek randımanı esas almak gerekiyor. Vatanını ve milletini sevenler olarak "İsraf haramdır." ilkesi, çalışmalarımızda ölçümüzdür.

Çalışmalarımızın dayandığı zihniyet, hakkın hâkimiyetini esas alır. Dolayısıyla araştırma çok büyük bir nimettir. Bunun israf edilmemesi lazım. Bir müessese için kurulmuş olmak veya çalışıyor olmak bir şey ifade etmez. Çalışıp da ne üretiyorsun, hangi gayeye hizmet ediyorsun, şuurun var mı? Asıl önemli olan bu hususlardır.

Bu noktada dört ana ilkemiz vardır. Bunlardan birincisi "Ahlak ve maneviyattır." Bu ilke en önde gelen bayraktır. İkincisi "Şahsiyetli dış politika" güdülmesidir. Türkiye'nin uydu değil lider ülke olmasıdır. Niçin lider ülke olacakmışız peki? Başkalarına üstünlük taslamak için değil, bütün insanlığın beklediği, özlediği hakkı üstün tutan dünya nizamının kurulması için Türkiye'nin güçlü bir ülke olması gerekiyor da onun için. Üçüncüsü "Müstemleke tipi kalkınma" değil, "Lider ülke kalkınma modeli" esastır. Bunlar yıllardan beri Millî Görüş çizgisindeki 5 ayrı partinin seçim afişlerinde temel sloganlar olarak millete duyurulmuş ana hedeflerdir. Dördüncüsü ise "Yeryüzünde ifsadın önlenmesi, Türkiye'nin ve bütün insanlığın saadeti için çalışmaktır."

"Bunları böyle söylüyorsunuz da gerçekte ne yaptınız?" diyen insanlara söyleyecek çok sözümüz var. Türkiye 1960'larda Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) ile Ankara Antlaşması'nı imzalamıştı. Bu antlaşma Türkiye'yi müstemleke yapmak istiyordu. Biz hayır diyerek Yeniden Büyük Türkiye için çalışmalar yaptık. Türkiye yeniden dünyanın öncüsü olacak. "Siz ne yaptığınızın farkında mısınız? Türkiye'yi Avrupa'ya müstemleke yapmaya çalışıyorsunuz." diyerek bu yanlış zihniyete karşı isyan daha 1969'da başlatıldı.

O dönemde imzalanan Ankara Antlaşması ile millet narkozlanmaya çalışılıyordu. Millî Görüş o zaman, bu antlaşmayı imzalayanlara hitaben "Gelin buraya, şu yaptığınız antlaşmaya bakın!" dedi. Bu Antlaşma ile Türkiye âdeta sömürgeleştirilmektedir. Yukarıda bahsettiğimiz için teferruatına girmeyeceğim. Sadece o gün yaptığımız bir tespitle yetineceğim. Antlaşma'ya bir madde koymuşlar. 22 senede gümrükler eşitlenecek, ortadan kaldırılacak. Peki nasıl kaldırılacakmış? Bunun kaldırılması için Türkiye her sene gümrüklerini yüzde 5 oranında indirecek. Aynı zamanda Avrupa'dan ithal ettiği malların miktarını da yüzde 5 oranında arttıracak. Ne demek bunun manası? Bunun manası, siz sanayileşmeyeceksiniz, siz bize bağlı bir ülke olarak kalacaksınız.

Daha yolun başında, 40 sene önce Millî Görüş, bugün içine düşülen felaketi işaret etmiştir. "Hayır, yanlış tarafa gitmeyin, Millî Görüş'ü esas alın, Türkiye'yi modern sömürge yapmayın!" denmiştir.

Biz sömürgeleşmeyelim diye, lider ülke olalım diye bu çalışmaları ortaya koyarken, millet Batıcılar tarafından çeşitli yollarla aldatılmaya çalışılmıştır. Denmiştir ki: "Efendim, biz emperyalist güçlerle, Batı ile iyi geçinmezsek, kendi gücümüzle ayakta duramayız, ekonomimizi yürütemeyiz, yaşayabilmek için onlara muhtacız, onlarla iyi geçinmeliyiz!"

Millî Görüş işte bu yanlış zihniyete daha ilk günden karşı çıkmış; "Ne münasebet, niçin kendi imkânlarımızla ayakta duramayacakmışız!" demiş ve "Ekonomide Millî Çözüm" çalışmalarını yürütmüştür. Uzun yıllar Türkiye'mizin hangi zenginliklere sahip olduğunu ve bunlar-

dan gerçekleştirilecek projelerle ne büyük gelirler elde edileceğini gösteren konferanslar serisi başlatılmıştır.

Biz pekâlâ kendi gücümüzle ayakta dururuz, pekala güçlü bir devlet oluruz. Tam tersine, aldanıp da onlara tâbi olduğumuz zaman sömürülürüz, uşak oluruz ve sürünürüz. İşte 40 sene öncesinden, "Ekonomide Millî Çözüm" çalışmaları bu ana maksadı, bu büyük hizmeti yapmak için yürütülmüş ve bu hususta senelerce çok önemli adımlar atılmıştır.

Bu çalışmalar, sadece düşünce boyutunda da kalmamış, 1974-1978 arasında kurmuş olduğumuz Üç Hükümette ve 1996-1997 yıllarında kurduğumuz 54. Cumhuriyet Hükümeti'nde Ekonomide Millî Çözüm esasları uygulanmaya konmuştur. Böylece Türkiye'nin hiçbir zaman dış güçlere muhtaç olmadan kuvvetli bir ekonomiye sahip olabileceği fiilen gösterilmiştir. Millî Görüş bunun fikir babalığını yapmış, katıldığı hükümetlerde de bu hedeflerini hem fikir olarak hem de uygulayarak bu gerçekleri milletimize göstermiştir. Eğer bugün Türkiye belirli bir seviyeye gelmişse bunun temel sebebi, Millî Görüş'ün sahip olduğu orijinal fikirler ve kurduğu hükümetlerde Türkiye'nin gitmesi gereken istikameti belirleyen temel icraatlarıdır.

Her şeye rağmen bizim kimseyle kàn davamız yoktur. Birçok Müslüman ülke işgal edilmiş, görülmemiş zulümler işlenmiş ve bütün dünya kontrol altına alınmaya çalışılmış. Buna rağmen bizim hiç kimseyle intikam hesabımız yoktur. Bizim sadece bütün insanlığa saadet getirme hesabımız ve davamız vardır. Biz yeryüzüne Hakk'ın hâkim olması için çalışıyoruz. Bu yüzden

bu zihniyeti ıslah etmeye mecburuz. Yoksa kimseyle ne düşmanlığımız, ne husumetimiz, ne de kan davamız vardır. Bu emperyalistlerin zihniyeti, "Ya öleceksiniz ya da kölemiz olacaksınız." şeklindedir. İşte bugün Irak'ta, Afganistan'da ve Filistin'de yapılan şey budur. Öyleyse yapılması icap eden husus, bütün insanlığa saadet getirmek için çok büyük bir gayretle çalışmaktır. Çünkü insanlığın saadeti Millî Görüş'ledir. Millî Görüş'ün tanıtılıp yaygınlaştırılması en büyük hizmettir.

Bundan yıllar önce Avustralya'nın güneyinde çok büyük bir kasırga tespit edilmişti. Bu kasırga kuzeye doğru ilerliyordu. Bu devasa kasırganın Hint ve Çin'e gideceği ve bu bölgelerde yüz binlerce insanın hayatına son vereceğinden endişe ediliyordu. Kasırga her türlü enerjiyle dolmuş, geliyor. Herkes büyük bir felaket beklerken bir de bakıldı ki bu büyük kasırga Avustralya'yı geçtikten sonra Hint ve Çin'e gidecekken, son anda yönünü değiştirerek okyanusa yöneldi. Kasırga bütün enerjisini okyanusa boşalttı ve insanlık büyük bir felaketten kurtuldu. Meteorolojistler, fizikçiler, kimyacılar seferber oldular. Araştırdıkları şuydu: Bu muazzam güç, bu devasa kasırga nasıl oldu da son anda yön değiştirdi? Avustralya'nın kuzeyinden gelip Asya'yı kasıp kavurması gerekirken, ne oldu da okyanusa yöneldi? Bunu incelemeye başladılar. Sonunda ittifakla tespit ettikleri husus şudur: Tam o tarih, Avustralya'da kelebeklerin göç mevsimidir. Aynı anda milyonlarca kelebek, bu göç için kanatlarını çırpmaya başlar. İşte kelebeklerin kanat çırpışları havada birleşerek ortaya muazzam bir enerji çıkarır. Ve bu enerji o kasırganın yön değiştirmesini sağlar.

İşte Millî Görüş çalışmaları insanlığı felakete götüren büyük kasırgaların yönünü değiştirecek olan o kelebeğin ta kendisidir. Günümüzde yaşadığımız çok büyük dünya olayları yüzünden Millî Görüş her zamankinden daha büyük önem kazanmıştır. Öyleyse gayretlerimizi artıracağız. Sebepler açıktır. Hadiseler apaçık gözümüzün önündedir. Onun için vitesimizi değiştirmeliyiz. Hep beraber barış ve adil bir dünyanın kurulması için birlikte gayret etmeliyiz.

Fikir kirlenmelerini önlemek için yoğun çalışmalara ihtiyaç vardır. Yeni bir dünya kurma hususunu da azmetmek için Millî Görüşçü bütün kuruluşları şuurlandırma çalışmalarını öncelikle fikrî gayretlerle gerçekleştirmesi önemli bir husustur. Öbür taraftan ülkeler arasında siyasi, ekonomik ve teknolojik atılımları sağlayacak olan kuruluşların kurulması ve bunlara hedeflerin verilmesi gerekir. Başta İslam ülkeleri olmak üzere, bütün ülkelerdeki paralel kuruluşları aynı şuura getirmemiz lazım ki onlar da kendi ülkelerinde bunları anlatsınlar. Çünkü herkese barış ve saadet getirecek adil bir dünyanın kurulabilmesi için haklı olmak yetmez, aynı zamanda güçlü ve kuvvetli olmak şarttır.

Kuvveti hak kaynağı sayanlar, sözden anlamazlar. Onların zulümlerini engelleyecek bir yaptırım gücüne sahip olmanız lazım.

Gerekli müeyyidenin tesisi için siyasi irade, ekonomik kalkınma, bağımsızlık iradesi ve teknolojik üstünlük elde edilmesi de bir mecburiyettir. İşte o zaman bu yaptırımlar tesirli olur.

Günümüzde fikir kirlenmeleri hususunda çok yoğun çalışmalar yapılmaktadır. İnsanlarımız birtakım tabirlerle aldatılıyor. Mesela "çağdaşlık" bu maksatla uydurulmuş bir laftır. Niçin uydurulmuş? Bu kelime adına sen kendi temel esaslarından fedakârlık yapacaksın. Ne münasebet! Çağdaşlığı mağdaşlığı bırak arkadaş! Bizim sana bir sualimiz var, sen saadet istiyor musun, istemiyor musun? Bırak kuru lafları da asıl meselenin cevabını ver bakalım. Saadet istiyorsan, o zaman o saadeti meydana getirecek olan şartlara uyman lazım. Sen çağdaş olmuşsun da ne olmuş?

Öyleyse, bizim temel hareket noktamız şefkat ve sevgi, Millî Görüş'ün gayesi de hiç istisnasız bütün insanlığın saadeti olduğu için, mevcut dünya şartlarında elimizden gelen çalışmaları yaparak en büyük hayrı işleyeceğiz.

SON SÖZ

Bugün yeni bir çağa, yeni bir fethe ihtiyaç vardır. İnsanlığın hasretle beklediği bu yeni dünyaya, yine bu millet öncülük edecektir. Şerefli bir milletin ve şerefli bir tarihin evlatları öncülük edecektir.

İstanbul'un fethinden çok değil, sadece 50 yıl öncesinde, 1400'lerin başlarında Timur Anadolu'yu istila ettiğinde her şey bitti sanılıyordu. İslam dünyası en dağınık dönemini yaşıyordu. Ama 50 yıl içinde milletimiz toparlanmış ve İstanbul'un fethiyle çağ açıp çağ kapatmıştır. Bugün de yeni bir çağa, yeni bir fethe ihtiyaç vardır.

Ancak, bunun için İstanbul'un fethini iyi incelemek ve ders almak gerekir.

Peygamber Efendimiz *"Le-tüftehanne'l-Konstantiniyyete fe'l-eni'me'l-emîru, emîruha, ve'l-eni'me'l-ceyşü, zalike'l-ceyş."* hadisi şerifiyle İstanbul'un fetholunacağını açıkça müjdelemişlerdir: "İstanbul mutlaka fethedilecektir, onu fetheden kumandan ne güzel kumandan, onu

fetheden asker ne güzel askerdir." buyurmuşlardır. Bu hadisi şeriften alacağımız dersler var. Şu hadisi şerif ne buyuruyor? "*Le-tüftehanne'l-Konstantiniyyete*" buyrulmuş... Burada hem "lam" var hem de "nûn" şiddetle vurgulanmış. Yani İstanbul mutlaka ama mutlaka fethedilecektir. Fetih için temel olan işte bu inançtır.

Yani eğer bir fetih yapacaksak biz de kesin bir şekilde inanmamız lazım, kati bir şekilde inanmamız lazım, şüphesiz bir şekilde inanmamız lazım. Efendimiz Aleyhisselâtü vesselâm "İstanbul mutlaka fetholunacaktır." dediği için, Müslümanlar bu şerefe nail olmak için pek çok fetih seferleri yaptılar. Cenabı Allah bunlar içerisinde bu şerefi Sultan Fatih'e nasip buyurdu.

Nitekim, Sultan Fatih çocukluğundan beri İstanbul'un fethiyle yanıp tutuşarak büyümüştü. Bu hadisi şerife mazhar olmak için gece gündüz İstanbul'un fethini düşünüyordu. Sultan Fatih İstanbul'un fethinin âdeta delisi olmuştur. Cenabı Allah da ona bu büyük şerefi bahşetmiştir.

O zaman inandığımız bir davayı hedefe ulaştırmak için o davanın delisi olmamız lazımdır.

Fatih Sultan Mehmet, tahta çıkar çıkmaz gece gündüz çalışarak bütün hazırlıklarını tamamladı. Dünyanın en muhteşem şehri olan İstanbul'u fethetmek için her şeyi seferber etti. 200 bin kişilik ordu kurdu. Bunun yanında ilk defa devasa toplar döktürdü. Bunlar çağının en ileri teknolojisiydi. "İnanç tekeden bile süt çıkartır." sözümüze kanıt olarak dağların üzerinden gemileri yürüttü.

Bir fetih yapacaksak inancın, azmin, aşkın yanında çağın en yüksek teknolojisine ve en yüksek stratejisine de sahip olacağız.

6 Nisan'da Bizans'a teslim ol çağrısı yapıldı. Bu, Müslümanlığın esasıdır. Kan dökmemek için bu çağrı yapılmıştır. Ama Bizans bunu kabul etmedi, savaşacağını ilan etti. Ve Sultan Fatih hücum emri verdi. Bundan önce namazını askerleriyle beraber kıldı, ardından Allah'a dua ederek zafer için yalvardı. Dua ederken âciz bir kul gibi dua etti. Duasını yaptıktan sonra hücum emrini verirken atına bindiğinde dağları titreten bir aslan gibi görünüyordu.

Aman Allah'ım! Ne büyük bir savaş, ne büyük bir azim, ne büyük bir gayret... 29 Mayıs sabahına gelindiği zaman artık surda gedikler açılmıştı. İstanbul'un fethi mukadder hâle gelmişti. Surlara ilk bayrağı dikmek Ulubatlı Hasan'a nasip oldu. Sultan Fatih'in askerleri açılan gediklerden bir sel gibi İstanbul'un içine aktılar. Böylece bir çağ kapandı bir çağ açıldı. İstanbul fetholunduğu zaman Sultan Fatih, Allah'a şükretmek için Ayasofya'yı camiye çevirdi ve iki rekât şükür namazı kıldı. Bunun arkasından Ebu Eyyûb el-Ensârî Hazretlerinin türbesine ziyarete gitti. Böylece Sultan Fatih tevazunun, en büyük zaferden sonra Allah'a şükretmenin en güzel örneklerini göstermiş oldu.

Bugün biz Millî Görüşçüler, surların önündeki askerler gibiyiz. Yeniden fethin heyecanını duyuyoruz, yeniden fethi yaşıyoruz. Önümüzdeki fetihleri yapabilmek için. Cenabı Allah'a sonsuz teşekkür ederiz ki böyle şerefli bir ecdadın torunları olmak bizim için en

büyük bir mazhariyettir. İstanbul'un fethinden alacağımız en büyük derslerden birisi de Ebu Eyyûb el-Ensârî Hazretleridir.

Eyyûb el-Ensârî, cihat ilan edildiğini duyunca, okuduğu Kur'an-ı Kerim'i kapatıp hemen yerinden kalktı. Evlatları karşı çıktı. Dediler ki: "Baba sen otur Kur'an'ını oku. Kendini tehlikeye atma." O ise şöyle dedi: "Evlatlarım, siz bana otur Kur'an oku diyorsunuz. Ama ben Kur'an'ı okuyunca, o da bana diyor ki, kalk ve cihat et!"

O büyük sahabe, İstanbul'un surlarının önüne 90 yaşındayken geldi. Surların önünde askerler yaşına hürmeten, yine onu geride tutmak istediler ama ona söz dinletemediler. O, ateşlerin ve okların altında, "Dünyalık işlere dalmak suretiyle cihattan vazgeçerek kendinizi tehlikeye atmayınız." ayetini askerlere hatırlattı ve genç askerlere gereken dersi verdi. Bütün bu fedakârlıklardan sonra Cenabı Allah da kendisine surların dibinde şehit olmayı nasip etti.

Kim, "İslam dini nasıl bir dindir?" diye merak ediyorsa, 90 yaşında, İstanbul surlarının önünde savaşan Ebu Eyyûb el-Ensârî Hazretlerine baksın. İşte İslam'ı tarif eden fotoğraf budur. İslam dini, cihat dinidir. Onun için siz sadece namazınıza, tespihinize bakınız, cihada karışmayınız, demek cahilliktir. Eğer öyle olsaydı o büyük sahabe, Medine-i Münevvere'den ayrılmaz orada, en güzel namazı kılar, en güzel tespihi çekerdi.

Elbette Fetih'i de Akşemseddîn Hazretlerini de anmak büyük bir görevimizdir. Kendisi İstanbul'un fethi sırasında âlim olmanın en güzel örneğini vermiştir. Fatih'in hocası olarak, tek tek siperleri dolaşıp askere

cesaret veren şuurlu bir Hocaefendi. Bunu birtakım Hocaefendilerimize ders olsun diye hatırlatıyoruz. Çünkü onlar, sadece namaz kılıp tespih çekmekle vazifelerinin bittiğini zannediyorlar. Hayır, Yeni Bir Dünyayı kurmak için bütün gücümüzle çalışmadıkça iman etmiş olmayız.

Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u fethettiğinde 21 yaşındaydı. İstanbul'un fethi, ne kadar büyük bir olaysa, bu fethi gerçekleştiren şahsiyetin 21 yaşında iman dolu bir genç olması da o kadar büyük bir olaydır.

Bir ülkenin asıl gücü; tankı, topu, parası değil, imanlı evlatları, inançlı gençleridir.

Ey Genç Kardeşim!

Hayat, doğruyla yanlışın, güzelle çirkinin, faydalıyla zararlının, adaletle zulmün mücadelesinden ibarettir. İslam sadece Müslümanlara değil bütün dünyaya huzur ve barış getirecek değerleri bünyesinde taşımaktadır. Gençler de bu barışın teminatıdır. Barış, kardeşlik, sevgi, adalet ve huzur tüm insanlığın ortak talebidir. Müslüman gençlerin de bu değerleri taşımaları bir zorunluluktur.

Taşıdığımız bu sorumlulukların aksine bugün bütün insanlık bir buhranın içindedir. İslam coğrafyası ırkçı emperyalistlerin elinde kan gölü hâline çevrilmiştir. Ayrıca işsizlik, açlık ve ahlaki sefaletle dünya gençliği bunalıma sürüklenmektedir. Bunalımdan çıkmanın yolu ancak ve ancak İslam ile mümkündür.

İnsanlığın saadeti için çalışmak, inancımızın bir gereğidir. Davamızın esası şefkattir. Gayemiz, tüm insanlığın saadeti için bütün gücümüzle çalışmaktır. Dünyaya

yön veren ve tarihe şan veren hareketlerin itici gücü tarih boyunca gençler olmuştur. Çelebi Mehmet'leri ve Fatih'leri yetiştiren bu coğrafya bağrından sayısız kahraman çıkarmıştır, yine çıkaracaktır. Bizim hareketimizin motoru gençliktir. Genç, davasının sancağını en yükseğe diken Ulubatlı Hasan'ların yolunda yürüyen insandır. Hayatını insanlığın kurtuluş davasına adayan Millî Görüş gençliği, dün olduğu gibi, yeni dönemde de büyük şahlanışıyla destanlar yazacak potansiyele sahiptir. Millî Görüş genci sağlam bir itikat ve inanca sahip olmalı, iç ve dış temizliğine de dikkat etmelidir. İbadetlerini ihmal etmemeli, ahlak sahibi bir insan olarak kendi nefsini terbiye ederek bütün insanlığın saadeti için çalışmalıdır.

Bizim ecdadımız sadece çok büyük devlet adamları, bilim adamları olduğu için değil, aynı zamanda bütün yönleriyle güçlü oldukları için yeryüzündeki bu büyük hizmeti Cenabı Allah onlara nasip etmiştir. Çünkü Anadolumuzun her yerinde âlimler insanları irşat ediyor ve gençlerimize örnek oluyorlardı. Bu güzel örnekleri gören gençlerimiz aynı inanç ve imanla yetişiyor, bir Seyit Çavuş böyle meydana geliyordu. Tarihimizdeki bütün zaferler silahla değil, maddî üstünlükle değil, iman ve azimle kazanılmıştır. İnanç, her şeyin temelini teşkil eder ve gençler olarak sağlam bir imana sahip olunmalıdır.

Kıymetli Gençler!

İnsanların hayrı ve saadeti için tüm gücüyle her nefesin hesabının verileceğini bilerek, hayır yolunda çalışın! Ömrünüzün sonuna kadar insanlığa hizmete devam

edin. Tarihin bu dönüm noktasında büyük sorumluluğunuzu kuşanın.

Çünkü asıl marifet, yük altında ve hizmet esnasında sadık ve sağlam kalabilmektir. Yoksa çay sohbetlerinde ve edebiyat kürsülerinde kahramanlık satmak kolaydır.

Millî Görüş'ün temsil ettiği büyük manadan dolayıdır ki söyleyeceklerime dikkat ediniz.

Fert fert şu söyleyeceğim sözlere kulak veriniz. Millî Görüş'ü bilmek için, bugünkü olayları anlayabilmek için mutlaka tarihimizi yakinen tanımak mecburiyetindeyiz.

Herhangi bir kimse Malazgirt'te inanışının şahlanışını yaşamadan, Kosova'da, Niğbolu'da bir kılıç olup parlamadan, Ulubatlı Hasan olup İstanbul'u fethetmeden, Sultan Fatih olup atını denize sürmeden, Kanuni olup şanlı ordularıyla Avrupa'nın içlerine yürümeden, Seyit Çavuş olup 250 kiloluk mermiyi "Ya Allah!" deyip namluya sürmeden, Sakarya'nın siperlerine girmeden ve Kıbrıs'ta düşman tahkimatının arasından geçmeden Millî Görüş'ün ne olduğunu anlayamaz.

Sizler bu şuura ermiş gençler olarak, insanlığın saadeti için çalışıyorsunuz.

Ülkemizin inançlı evlatlarının 40 yıldan beri gösterdikleri bu gayretli çalışmalarla milletimiz günbegün, aslına dönmektedir.

Çünkü bir yere Hak geldikten sonra bâtıl artık yeniden ortaya çıkamaz, tutunamaz. İlahî hakikattir: "Hak gelince bâtıl zail olur."

Bugünkü zulüm dünyası yerine adalet dünyasının gerçekleşmesi için de görev, vücudun sağlam

hücrelerine, bu ülkenin inançlı evlatlarına düşmektedir. Bir vücudun sağlam hücreleri çalışırsa vücut sağlık bulur, çürük hücreleri çalışırsa vücut hastalanır. Sağlam hücre, Millî Görüş'tür. Millî Görüşçülerin çalışmaları ise dünyaya asırlardır özlenen, beklenen saadet ve refahı getirmek içindir.

Irkçı emperyalistler, nasıl ki bâtıl davaları için inançla çalışıp bugünkü zulüm dünyasını kurdularsa bizler de cihat şuuruyla daha büyük bir gayretle bütün insanlığın iki cihan saadeti için canla başla çalışacağız. Yeniden Büyük Türkiye'yi kuracağız. Ve ardından da yeni bir dünyayı kuracağız. Çünkü Türk milleti, İslam'a hizmeti ölçüsünde, tarihin en şerefli milletidir. Bütün bu ulvi gayeleri gerçekleştirmek için ne lazımsa milletimiz hepsine birden sahiptir.

Bin yıldan fazla, İslam'a, insanlığın kurtuluşu davasına hizmet etmiş bir milleti, korkutmalarla, baskı, dalavere ve entrikalarla, kendi özünden, inancından, tarihinden koparmak mümkün değildir. Sağcıymış, solcuymuş, liberalmiş bu tabirlerin bizim inancımızla, tarihimizle hiçbir alakası yoktur.

Biz onların hiçbirisine benzemeyiz ve biz onlardan biri de değiliz. Batı taklitçiliğiyle, "izm"lerle hiçbir şey yapılamayacağını gören milletimiz 1969'da ilk büyük şahlanışını yapmıştır. O günden bu güne inançlı kardeşlerimiz nasıl ki Türkiye'ye çok büyük hizmetler yaptılarsa, Mimar Sinan gibi ustalık hizmetlerini de Millî Görüşçüler olarak sizler hitama erdireceksiniz. Lider Türkiye'nin öncülüğünde, Adil Bir Dünya'yı kuracaksınız.

Bu davanın motor gücü imanlı gençliktir. Gayretli çalışmalarınız inşallah dünyadaki insanları kurtaracaktır. Hepimiz sevabı da vebali de olan büyük bir dava sorumluluğunun altındayız.

Yıllardır tüm insanlara duyurmaya çalıştığımız evrensel hakikatleri, gönülden gönüle, nesiller boyunca taşıyacak olan gençlerimizin, insanlığın beklediği büyük hamleyi, en kısa zamanda gerçekleştireceklerine olan inancım tamdır.

***

Bizim davamız İslam'dır. Gayemiz Allah'ın rızasını kazanmaktır. Hedefimiz Hak nizamı hâkim kılmaktır. Arzumuz tüm insanlığın saadetidir. Yolumuz cihattır. Yolumuz ikna metodudur. İnsanlığın kurtuluşu ancak İslam ile mümkündür. İslam ise Allah yapısıdır. Dolayısıyla mükemmeldir, eksiklik ve fazlalık kabul etmez. Bu dava için çalışmak herkese nasip olmaz. İster gecenizi gündüzünüze katıp bu hak dava için çalışın, ister yan gelip yatın. Bu hak davanın başarısını ne bir gün öne alabilirsiniz, ne bir gün geciktirebilirsiniz. Bütün mesele bu şerefli davada nasıl bir imtihan vereceğimizdir.

Dolayısıyla Allah bir kulunu severse onu davasına hizmet ettirir. Hayırla meşgul eder. Allah rızası öncelikli işler yapın ki Allah'ın yardımı gelsin. Allah'ın yardımı geldi mi o zaman kimse size galip gelemez. Siz galip gelirsiniz. Dünyanın düzelmesi Millî Görüşçülerin çalışmalarına bağlıdır. Birlik ve beraberliğinizi bozmayın.

Ey Millî Görüşçüler!

Şu söyleyeceklerime dikkat buyurun; tarih içerisinde, yaşadığımız şu kısa anların kıymetini belki bugün anlayamayabiliriz. Ama gün gelecek ne kadar mühim bir vazife ifa ettiğinizi, gelecek nesiller sizi anlatarak ortaya koyacaktır.

Bütün bu çalışmalar esnasında her zaman şu duayı yapmalıyız: "Ya Rabbi! Sen bize her zaman Hakk'ı, Hak olarak göster, bâtılı bâtıl olarak göster. Hakkı tutmayı nasip et. Bâtıldan muhafaza buyur."

Sizlerin bu çalışmaları ve dünyanın bugünkü gidişatı karşısında hiç kimse İslam Birliği'nin kurulmasına mani olamayacaktır. Bu, kaçınılmaz bir zarurettir. İslam Birliği, mutlaka ama mutlaka kurulacaktır. İster Batı ister Doğu, hangi sistem olursa olsun ahir ömrünü yaşamaktadır. Ne yaparlarsa yapsınlar, hangi oyunları oynarlarsa oynasınlar, hepsi yok olup gidecektir.

Herkes bilsin ki Allah nurunu tamamlayacaktır.

Bütün bu önemli konuları tarih önünde ve milletimizin yüksek huzurlarında böylece ifade ettikten sonra son olarak şunları söylemek istiyorum:

Ben bu mücadeleyi ikbal, makam, şöhret veya seçimlerde bana oy versinler diye yapmadım.

Ne yaptıysam Allah rızası için yaptım.

Fotoğraflarla

DAVAM

Balkanların Son Osmanlısı Bilge Kral Aliya İzzetbegoviç ile Birlikte

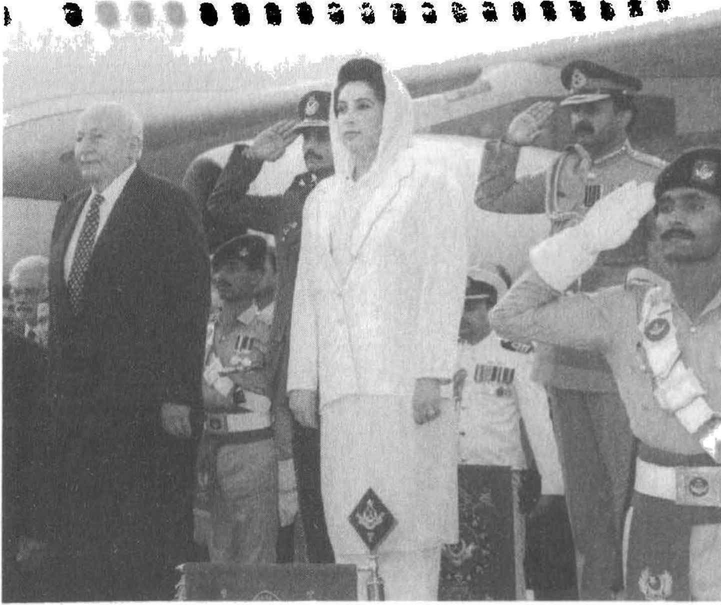
Filistin Lideri Yaser Arafat ile Birlikte

Libya'nın İşgali Sırasında Linç Edilerek Öldürülen
Libya Lideri Muammer Kaddafi ile Birlikte

2011 Yılında Bombalı Bir Suikastle Şehit Edilen
Afganistan Cumhurbaşkanı Burhanettin Rabbani ile Birlikte

2007 Yılında Suikaste kurban giden Pakistan Devlet Başkanı Benazir Butto ile Birlikte

Bir Bayram Sabahı İşgal Güçleri Tarafından İdam Edilen Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin ile Birlikte

İslam Dünyasının Tanınmış İsimlerinden Cemaati İslami Lideri Gazi Hüseyin Ahmed ile Birlikte

Tunus İslami Hareketinin Önderi Raşid Gannuşi ile Birlikte

Suudi Arabistan Kralı Fahd Bin Abdulaziz ile Birlikte

Azerbaycan Cumhurbaşkanı Ebulfeyz Elçibey ile Birlikte

Çeçen Direnişinin Liderlerinden, 2005 Yılında Rus Komandolarının Saldırısı Sonucu Şehit Edilen Aslan Maşhadov ile Birlikte

Uygur Siyasetçisi, Doğu Türkistan Davasına Ömrünü Feda Etmiş
İsa Yusuf Alptekin ile Birlikte

Bangladeş Cemaati İslami Genel Emiri Golam Azzam ile Birlikte

İran Dini Lideri Ayetullah Hamaney ile Birlikte

İran İslam Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlarından
Mahmut Ahmedinecat ile Birlikte

Amerikalı Müslüman Liderlerden Louis Farrakhan ile Birlikte

Amerikalı Müslüman Boksör Muhammed Ali Clay ile Birlikte

D-8'in Kuruluş Çalışmaları Sırasında Mısır'ın Devrik Başkanı Hüsnü Mübarek ile Birlikte

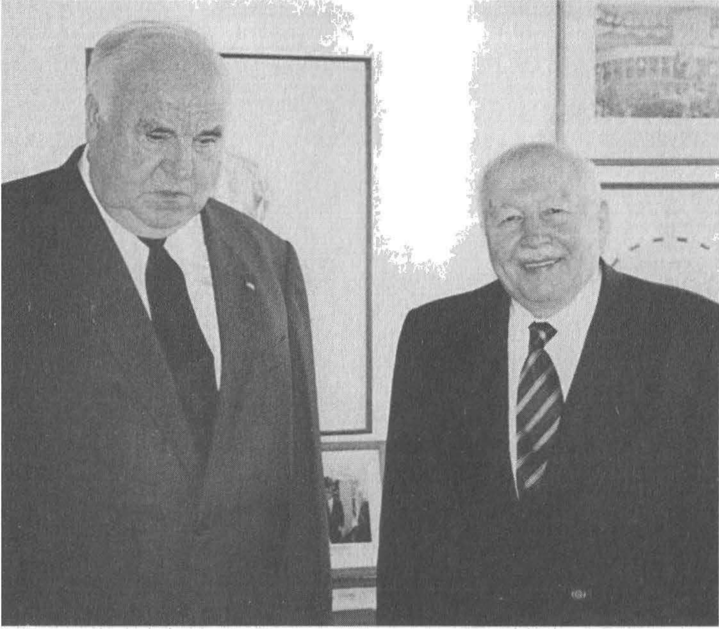
Malezya İslam Partisi Genel Başkanı Abdülhadi Awang ve Sudan Cumhurbaşkanı Muhammed Zver Ez Zeheb ile Birlikte

Kıbrıs Mücadelesinin Sembol İsmi Rauf Denktaş ile Birlikte

Cemal Gürsel ile Birlikte

Almanların Ünlü Devlet Adamı, Başbakan Helmut Kohl ile Birlikte

Siyonizmin Önemli İsmi ABD Dışişleri Bakanı
Henry Kissenger ile Birlikte

D-8'lerin İki Büyük Kurucu Ortağından, İran Cumhurbaşkanı Haşimi Rafsancani ile Birlikte

Kuzey Amerika İslam Toplumu Kongre Toplantısında

Türkiye'nin Manevi Mimarlarından
Mehmet Zahit Kotku Hazretleri ile Birlikte

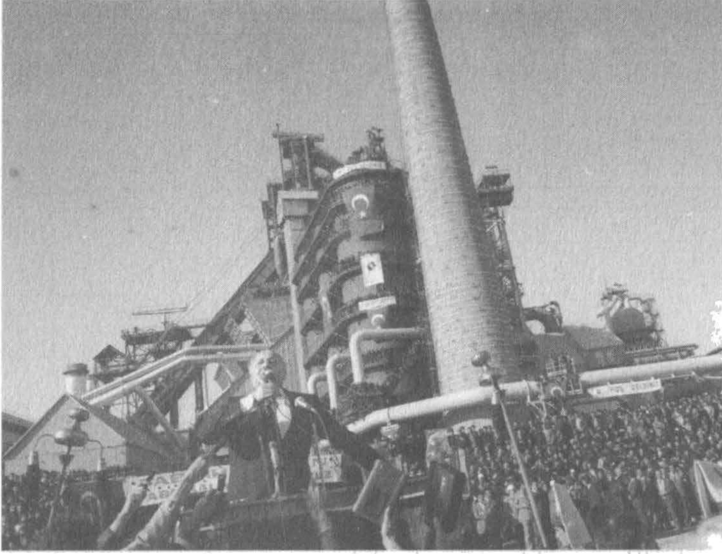
Bin Yıllık Yürüyüşler Bir Adımla Başlar. İlk Adımların Atıldığı Yıllar...

Ya Bir Yol Açacaksın, Ya Da Bir Yol Bulacaksın;
Dağ, Taş, Dere, Tepe Demeden Anadolu Yollarında...

Adıyaman'da Bir Ağır Sanayi Tesisinin Temelini Atarken

İskenderun Demir Çelik Fabrikası Ek Ünitesini Açarken

Kar Kış Demeden Gayretle Çalışırken

İskenderun Çimento Fabrikasında Üretilen
İlk Çimento Torbasını İmzalarken

Bugün 28 Mart 1976

M.K.E. Kurumunun Kırıkkale Çelik Çekme Boru Fabrikasının açılışını yaptık. milletimize ve yurdumuza hayırlı olsun.

Fatih Sultan Mehmet Han zamanında kurulmuş olan Tophaney-i Hümayun nasıl bir çağı kapatıp yeni bir çağ açmışsa, Tophaney-i Hümayun'un devamı olan ve aynı şuur ve aynı mana taşıyan M.K.E. Kurumu ile bugün de fabrikanın açılışı ile yeni bir devrin açılışını yaptık.

Bu tesisin kuruluşunda emeği geçen bütün idareciler, mühendisler ve işçi kardeşlerimizi hürmet ve muhabbetle selamlar, hayırlı muvaffakiletler ve hayırlı hizmetler dilerim.

Başbakan Yardımcısı

Prof. Dr. Necmettin Erbakan

Milli Selamet Partisi Kongresinde

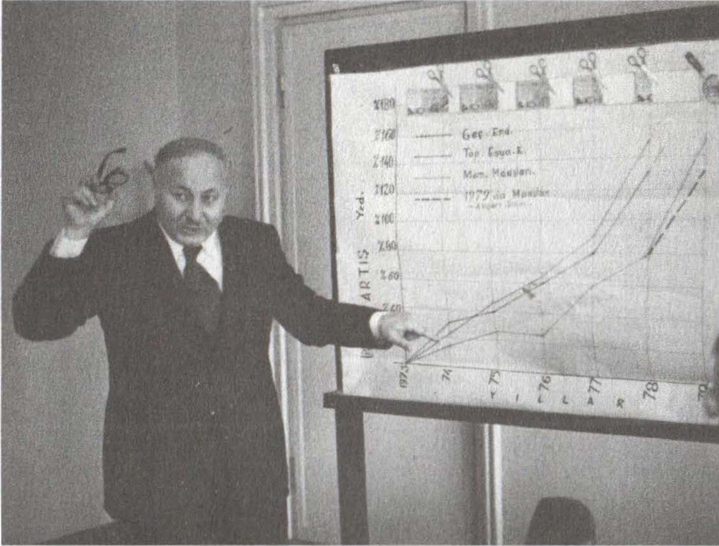
Ağır Sanayi Hamlesinin Olmazsa Olmazı, Fabrika Yapan Fabrikalar

Yalnız Sana Sığınır, Yalnız Senden Medet Umarız

Yargılamalar, Hapisler ve Yasakların
Hedefinden Vazgeçiremediği Bir Mücadele

MSP Dönemi Bir Ekonomi Konferansı

Şimdi İnsanlığın Yeniden Adil Düzene Geçme Zamanı

Bir Konferans Öncesi Hazırlık Yaparken

20. Yüzyılın En Büyük Dış Politik Açılımı D-8'lerin Kuruluşu

Milli Görüş Bu Milletin Kendisidir

Sanayileşme Hamlesinin İlk Örneklerinden Biri
Türk Motor Sanayi (TÜMOSAN)

TBMM Çalışmaları Sırasında

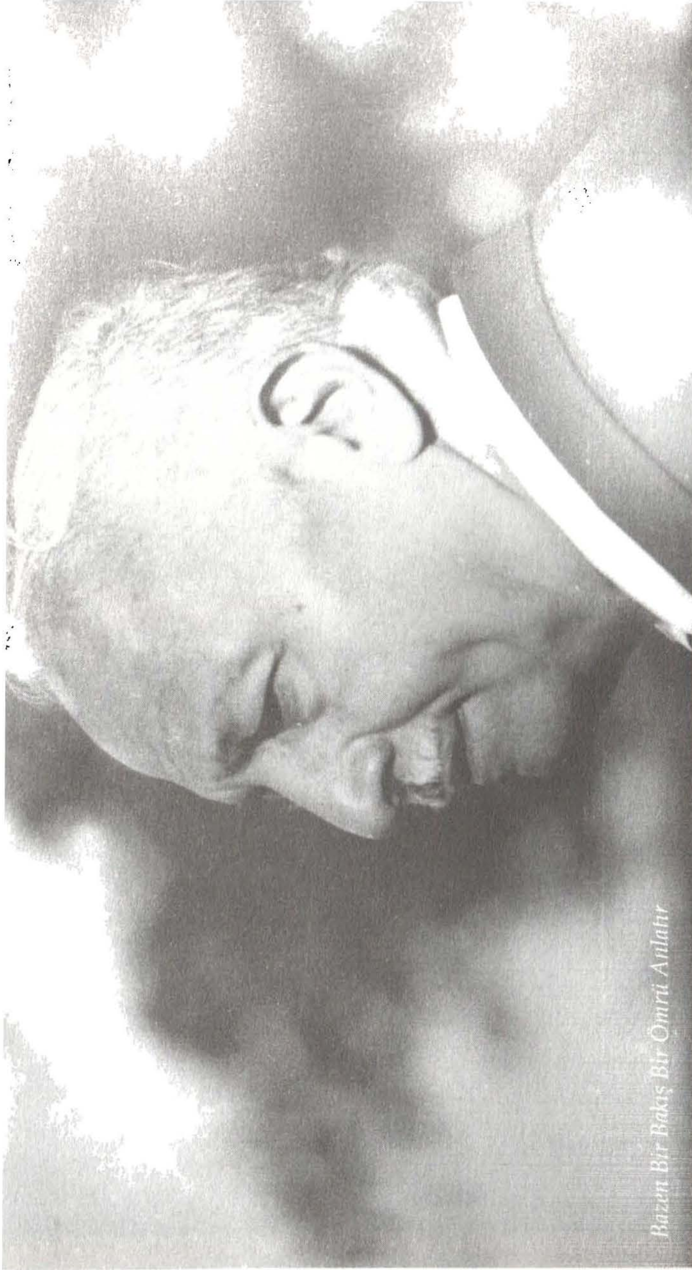
TÜMOSAN Aksaray Kamyon Motorları Fabrikası Temelini Atarken

"Zor bir yolda yürümek mecburiyetinde olanlar, önce gönüllerinde ve zihinlerinde yol almak zorundadırlar. Evvela, 'Bu yolu ben nasıl aşarım' korkusundan kurtularak yola çıktıklarında görürler ki, yol ne kadar zor olursa olsun bir müddet sonra aşılmış, yürünmüş ve hedeflenen yere gidilmiştir. İşte o zaman yüreklerinde, aslında engellerin zannedildiği kadar zahmetli olmadığına ve bütün sıkıntılı yolların aşılabileceğine dair bir iman doğar."

Bazen Bir Bakış Bir Ömrü Anlatır

Bizim davamız İslam'dır. Gayemiz Allah'ın rızasını kazanmaktır. Hedefimiz Hak nizamı hâkim kılmaktır. Arzumuz tüm insanlığın saadetidir. Yolumuz cihattır. Yolumuz ikna metodudur. İnsanlığın kurtuluşu ancak İslam ile mümkündür. İslam ise Allah yapısıdır. Dolayısıyla mükemmeldir, eksiklik ve fazlalık kabul etmez. Bu dava için çalışmak herkese nasip olmaz. İster gecenizi gündüzünüze katıp çalışın, ister yan gelip yatın. Bu hak davanın başarısını ne bir gün öne alabilirsiniz, ne de bir gün geciktirebilirsiniz. Bütün mesele bu şerefli davada nasıl bir imtihan vereceğimizdir.

N. Erbakan